பாரதி
— மணி மலர் —

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே"

பாரதி பிரசுராலயம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை

(காபிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்தது)

முதற் பதிப்பு] 1948 [விலை அணா 14.

Bharati Vijayam Press, Triplicane, Madras—M S 308.
Bharathi Prachuralayam M S 407
Copies 3000 Sep .9-48

முன்னுரை

எத்தனையோ வரகவிகள இந் நாட்டில தோனறி யுளளாாகள. எனருலும நமது மகா (வர) கவியின பெருமையோ ஓா தனிச சிறபபு வாயநதது. தமிழ மொழிககு அழியாத உயிரும, ஒளியும தநது, ஓா புதிய 'சகாபதம' சிருஷடி செயது, தமிழ நாடடை நிததிரையி லிருநது தடடி எழுபபிவிடடவா பாரதியாா

இக கவியின எநத நூலுககும 'முனனுரை' அவசிய மிலலைதான. இருநதாலும 'சமபிரதாயம' எனற முறைக கேறறவாறு ஒரு சிறு குறிபபு எழுத முனவநதுளளோம

பாரதி பாடலகள பலவகைப படடுளளன. தேச பகதி, தெயவபகதி, வேதாநத ஆராயசசி, கண்ணன பாமாலை, குழநதை இனபம, காதல உணாசசி, சிலலறைச சீடடுக கவிகள, பாஞசாலி சபதம, சரித தததுவம முதலியனவாம.

சாதாரணமாக சிலருககு தேசியததில அதிகப பறறு உளளதாக இருககலாம. இனனும சிலருககு 'தெயவீகம' எனற பாடலகளிலேயே அதிக இனபம ஏறபடும. சிலருககு பாகவதாகள கூறும சரிததிர சநதஙகளில—கதா காலக்ஷேபததில இனிமை பிறகக லாம. எது எபபடி யாயினும 'ஸஙகீதம' எனனும அமசம பொருநதி யிருநதால் யாருககுமே எதுவும ஒருவித நலலுணாசசியை உண்டுபணணும எனபது உறுதி. எளிய பதஙகள, எளிய நடை, எளிதில் அறிநதுகொள ளககூடிய சநதம, யாவரும விருமபும மெட்டுககள கொண்ட—பாடல்கள—அதாவது சஙகீததில பூரண

ஞானம் இல்லாமற்போனாலும் கேள்வி ஞானம் போன்ற ஒரு (பகுதி) அம்சம் உடையவன்கூட அநுபவிக்கும்படிக்கான பாடல்கள் கொண்ட தொகுதி ஒன்று பதிப்பிக்க வேண்டுமென்ற அபிலாஷையை சில நண்பர்கள் எங்களிடம் தெரிவித்து வந்தார்கள்.

பாரதியார்பால் தனிப்பற்றுக்கொண்ட இக்காலத்தில் எந்த இடத்திலும், எந்த சமயத்திலும் எந்த கொண்டாட்டத்திலும் 'பாரதி பாடல்கள் போட்டி' நடத்துவது நிதர்சனமாகக் காட்சி. பாடக்கூடிய பாட்டுக்களை யாவையும் ஒன்று திரட்டி வெளியிட்டால் ஒரு தனிச் சிறப்பு ஏற்படும், யாரும் எளிதில் படித்து இன்புறும்படிக்கான வழிக்கு ஓர் தூண்டுகோலாக இருக்கக்கூடும். எவரெவருக்கு எதில் இன்பம் தெவிட்டுகின்றதோ அதை சிரவணம் செய்யட்டும் என்று கருதியே இவ்விதம் செய்யத் துணிந்துள்ளோம்.

அன்பர்கள் இப்பதிப்பையும் ஆதரித்து, பாரதியாரின் பொன்மொழிகளை ஆனந்தத்துடன் அநுபவித்து இம் 'மணிமலரை' ஆசரயித்து பாடி மகிழ்ந்து, அவரது ஆசியையும் பெறுமாறு, ஸ்ரீபராசக்தியருள்புரிவாளாக !

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
முன்னுரை		iii
பொருளடக்கம்		v—viii
1.	வந்தே மாதரம்	1
2.	நாட்டு வணக்கம்	2
3.	பாரத நாடு	4
4.	பாரத தேசம்	6
5.	எங்கள் நாடு	8
6.	பாரத மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி	9
7.	எங்கள் தாய்	11
8	மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்	13
9.	சுதந்திர தேவியின் துதி	15
10.	பாரத சமுதாயம்	17
11.	வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்	19
12.	பெண்மை	20
13	தமிழ்த் தாய்	22
14	தமிழ்	24
15.	செந்தமிழ் நாடு	26
16.	புது வருஷம்	28
17.	ஆறு துணை	29
18.	பக்தி	30
19.	ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்	33
20.	லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை	37
21.	முருகன் பாட்டு (1)	39

22.	முருகன் பாட்டு (2)	...	40
23.	முருகக் கடவுள் மீது கிளித்தூது	.	42
24.	வேலன் பாட்டு	.	43
25	கண்ணனை வரவு	...	45
26.	வெண்ணிலா		46
27.	சந்திரமதி பாட்டு	..	49
28.	மஹா காளியின் புகழ்		50
29	முத்துமாரி	..	52
30.	யோக சித்தி		53
31	காணி நிலம்	.	57
32	மாயையைப் பழித்தல்		59
33	அச்சமில்லை		60
34.	அறிவே தெய்வம்		62
35	ஜீவன் முக்தி	..	64
36	ஜய பேரிகை		65
37.	ஜ்வாலா		66
38	யோக சித்திரம்	.	66
39.	நந்தலாலா	...	68
40	ஒளியும் இருளும்		68
41.	விடுதலை	...	70
42	விடுதலை-சிட்டுக்குருவி	..	71
43	பகைவனுக்கருள்வாய்	.	71
44.	நான்	..	73
45.	விநாயகர் நான்மணி மாலை	..	75
46.	கண்ணன்—என் தோழன்	...	78
47.	கண்ணன்—என் சேவகன்	...	81
48.	கண்ணம்மா—என் குழந்தை	...	84
49.	கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை	...	86
50.	கண்ணன்—என் காதலன் (1)	..	88

51 கண்ணன்—என் காதலன் (2) ... 90
52 கண்ணன்—என் காதலன் (3) ... 92
53. கண்ணம்மா—என் காதலி (1) ... 93
54 கண்ணம்மா—என் காதலி (2) ... 94
55 கண்ணன்—என் ஆண்டான் ... 96
56. கண்ணம்மா—என் குலதெய்வம் ... 98
57. முரசு ... 99
58. பாப்பா பாட்டு ... 105

59. **பாஞ்சாலி சபதம்** 108—140
பிரம ஸ்துதி .. 108
துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது 109
சகுனியின் சதி . 110
திரிதராட்டிரன் பதிற் கூறுதல் .. 111
திரிதராட்டிரன் பதில் .. 114
தருமபுத்திரன் தீர்மானம் .. 116
தருமபுத்திரன் முடிவுரை 117
தருமனின் பதில் ... 119
தருமன் இணங்குதல் ... 120
சூது மீட்டும் தொடங்குதல் . 122
திரௌபதியை இழத்தல் . 124
திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி .. 125
துரியோதனன் சொல்வது ... 126
திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்து வரச்சொல்லியது பற்றி ஜகத்தில் உண்டான அதர்மக் குழப்பம் ... 127
துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது ... 128
விதுரன் சொல்வது ... 129
வீமன் சொல்வது ... 132
அர்ஜுனன் சொல்வது ... 134

	திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை	135
	வீமன் செய்த சபதம் ...	138
	அர்ஜுனன் சபதம் ...	139
	பாஞ்சாலி சபதம் ...	140
60.	**ஸ்வசரிதை**	*141—150*
	ஆங்கிலப் பயிற்சி	141
	மணம்	143
	தந்தை வறுமை எய்திடல்	146
	பொருட் பெருமை	148
	முடிவுரை ...	149
61.	**வேயாங் குழல்**	*151*
62.	**வள்ளிப் பாட்டு (1)**	*152*
63	**வள்ளிப் பாட்டு (2)**	*153*
64	**மழை**	*154*
65.	**ஓவியர் மணி ஸ்ரீரவிவர்மா**	*155*
66.	**சத்ரபதி சிவாஜி**	*157*
67.	**நவராத்திரிப் பாட்டு**	*165*
68.	**காளிப் பாட்டு**	*166*
69.	**நிலவுப் பாட்டு**	*166*
70.	**வேலை**	*167*

மாதா பராசக்தி வையமெலா நீ நிறைந்தாய் !

[பக்கம் 165]

ஓம் சக்தி

பாரதி மணி மலர்

1. வந்தே மாதரம்

தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு மெட்டு.

ராகம்—நாதநாமக்கிரியை.] [தாளம்.—ஆதி.

பல்லவி

வந்தே மாதர மென்போம்—எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குது மென்போம்.

(வந்தே)

சரணங்கள்

1. ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்
ஜன்மமித் தேசத்தி லெய்தின ராயின்
வேதிய ராயினு மொன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினு மொன்றே.

(வந்தே)

2. ஈனப் பறையர்க ளேனும்—அவர்
எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவ ரன்றோ?
சீனத்த ராய்விடு வாரோ? பிற
தேசத்தர் போற்பல தீங்கிழைப் பாரோ?

(வந்தே)

3. ஆயிர முண்டிங்கு ஜாதி—எனில்
அன்னியர் வந்து புகலென்ன நீதி?—ஓர்
தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தோர்—தம்முட்
சண்டை செய்தாலும் சகோதரரன்றோ?
(வந்தே)

4. ஒன்று பட்டாலுண்டு வாழ்வே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்?
(வந்தே)

5. எப்பதம் வாய்த்திடு மேனும்—நம்மில்
யாவர்க்கு மந்த நிலை பொதுவாகும்,
முப்பது கோடியும் வாழ்வோம்—வீழில்
முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம். (வந்தே)

6. புல்லடிமைத் தொழில் பேணிப்—பண்டு
போயின நாட்களுக் கினி மனம் நாணித்
தொல்லை யிகழ்ச்சிகள் தீர—இந்தத்
தொண்டு நிலைமையைத் தூவென்று தள்ளி.
(வந்தே)

---

2. நாட்டு வணக்கம்

சுதேச வணக்கம்

ராகம்—காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. எந்தையுந் தாயு மகிழ்ந்து குலாவி
யிருந்தது மிந்நாடே—அதன்

முன்னைய ராயிர மாண்டுகள் வாழ்ந்து
 முடிந்தது மிந்நாடே—அவர்
சிந்தையி லாயிர மெண்ணம் வளர்ந்து
 சிறந்தது மிந்நாடே—இதை
வந்தனை கூறி மனதி லிருத்தியென்
 வாயுற வாழ்த்தேனோ—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
 என்று வணங்கேனோ?

2. இன்னுயிர் தந்தெமை யீன்று வளர்த்தரு
 ளீந்தது மிந்நாடே—எங்கள்
அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
 அறிந்தது மிந்நாடே—அவர்
கன்னிய ராகி நிலவினி லாடிக்
 களித்தது மிந்நாடே—தங்கள்
பொன்னுட லின்புற நீர்விளை யாடி,இல்
 போந்தது மிந்நாடே—இதை
(பல்லவி) 'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
 என்று வணங்கேனோ?

3. மங்கைய ராயவர் இல்லறம் நன்கு
 வளர்த்தது மிந்நாடே—அவர்
தங்க மதலைக ளீன்றமு தூட்டித்
 தழுவிய திந்நாடே—மக்கள்
துங்க முயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள்
 சூழ்ந்தது மிந்நாடே—பின்னர்

அஙகவா மாய அவருடற பூநதுகள
ஆாநதது மிந்நாடே—இதை
(பலலவி) 'வநதே மாதரம, வநதே மாதரம'
எனறு வணஙகேனே?

---

3. பாரத நாடு

ராகம—ஹிந்துஸ்தானி தோடி.

பல்லவி

பாருககுளளே நலல நாடு—எஙகள
பாரத நாடு

சரணங்கள்

1. ஞானததிலே பர மோனததிலே—உயா
மானததிலே அனன தானததிலே
கானததிலே அமுதாக நிறைந்த
கவிதையிலே யுயா நாடு—இநதப (பாரு)

2. தீரததிலே படை வீரததிலே—நெஞசில
ாரததிலே உப காரததிலே
சாரத்திலே மிகு சாததிரங கணடு
தருவதிலே யுயா நாடு—இந்தப (பாரு)

3. நனமையிலே யுடல் வணமையிலே—செலவப
பனமையிலே மனத் தனமையிலே

பொனமயி லொத்திடு மாதர் தங் கற்பின
புகழினிலே யுயர நாடு—இந்தப (பாரு)

4. ஆககத்திலே தொழி லூககததிலே—புய
வீககததிலே யுயர நோககத்திலே
காககத்திறல கொணட மலலர் தஞ சேனைக
கடலினிலே யுயர நாடு—இநதப (பாரு)

5. வணமையிலே யுளத திணமையிலே—மனத
தணமையிலே மதி நுணமையிலே
உணமையிலே தவறாத புலவர
உணரவினிலே யுயர நாடு—இநதப (பாரு)

6. யாகததிலே தவ வேகததிலே—தனி
யோகத்திலே பல போகததிலே
ஆகததிலே தெயவ பகதி கொணடார தம
அருளினிலே யுயரநாடு—இநதப (பாரு)

7. ஆறறினிலே சுனை யூறறினிலே—தெனறல
காறறினிலே மலைப பேறறினிலே
ஏறறினிலே பய னீந்திடுங காலி
யினததினிலே யுயர நாடு—இநதப (பாரு)

8. தோடடததிலே மரக் கூடடததிலே—கனி
யீடடத்திலே பயிரூடடததிலே
தேடடததிலே யடஙகாத நிதியின
சிறபபினிலே யுயர் நாடு—இந்தப (பாரு)

4. பாரத தேசம்

ராகம்—புன்னாகவராளி

பல்லவி

பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லுவார்—மிடிப்
பயம் கொல்லுவார் துயர்ப் பகை வெல்லுவார்.

சரணங்கள்

1. வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்,—அடி
மேலைக் கடல் முழுதுங் கப்பல் விடுவோம்,
பள்ளித் தலமனைத்துங் கோயில் செய்குவோம்;
எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்.

2. சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலமமைப்போம்;
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்,
வங்கத்தி லோடிவரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளிற் பயிர் செய்குவோம்.

3. வெட்டுக் கனிகள் செய்து தங்க முதலாம்
வேறு பல பொருளுங் குடைந் தெடுப்போம்,
எட்டுத் திசைகளிலுஞ் சென்றிவை விற்றே
எண்ணும்பொருளனைத்துங் கொண்டுவருவோம்.

4. முத்துக் குளிப்ப தொரு தென் கடலிலே
மொய்த்து வணிகர் பல நாட்டினர் வந்தே
நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொணர்ந்து
நம்மருள் வேண்டுவது மேற்கரையிலே.

5. சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே
சேர நன்னாட்டிளம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகளோட்டி விளையாடி வருவோம்.

6. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம்,
சிங்க மராட்டியர் தம் கவிதை கொண்டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்.

7. காசி நகர்ப் புலவர் பேசு முரைதான்
காஞ்சியிற் கேட்பதற்கோர் கருவி செய்வோம்;
ராசபுத் தானத்து வீரர் தமக்கு
நல்லியற் கன்னடத்துத் தங்கமளிப்போம்

8. பட்டினி லாடையும் பஞ்சி லுடையும்
பண்ணி மலைகளென வீதி குவிப்போம்,
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டு வருவார்
காசினி வணிகருக் கவை கொடுப்போம்.

9. ஆயுதம்செய்வோம், நல்ல காகிதம் செய்வோம்,
ஆலைகள் வைப்போம், கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்.
ஓயுதல் செய்யோம், தலை சாயுதல் செய்யோம்,
உண்மைகள் சொல்வோம், பல வண்மைகள் செய்வோம்.

10. குடைகள் செய்வோம், உழுபடைகள் செய்வோம்;
கோணிகள் செய்வோம், இரும்பாணிகள் செய்வோம்;

நடையும் பறப்பு முணர் வண்டிகள் செய்வோம;
ஞாலம் நடுஙக வரும கபபலகள செய்வோம.

11. மந்திரங கறபோம, வினைத் தந்திரங கறபோம,
வானை யளபபோம, கடல மீனை யளபபோம,
சந்திர மணடலத தியல கணடு தெளிவோம,
சந்தித் தெருப பெருககும சாததிரங கறபோம.

12. காவியஞ செயவோம, நலல காடு வளாபபோம,
கலை வளாபபோம, கொலலருலை வளாபபோம,
ஓவியம செயவோம, நலல ஊசிகள செயவோம,
உலகத் தொழிலனைதது முவநது செயவோம.

13. 'சாதி இரண்டொழிய வேறிலலை' யெனறே
தமிழமகள சொலலியசொல அமிழத மெனபோம;
நீதி நெறியினினறு பிறாக குதவும
நோமையா மேலவர், கீழவா மறறோா. (பாரத)

5. எங்கள் நாடு

ராகம—பூபாளம்.

1. மனனு மிமய மலை யெஙகள மலையே
மாநில மீதது போறபிறி திலையே!
இனனறு நீர்ககஙகை யாறெங்கள யாறே
இஙகிதன மாண்பிற கெதிரெது வேறே?

பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே
பார்மிசை யேதொரு நூலிது போலே !
பொன்னொளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே
போற்றுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

2. மாரத வீரர் மலிந்த நன்னாடு
மாமுனி வோர்பலர் வாழ்ந்த பொன்னாடு
நாரத கான நலந்திகழ் நாடு
நல்லன யாவையு நாடுறு நாடு
பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு
புத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு
பாரத நாடு பழம்பெரு நாடே
பாடுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

3. இன்னல் வந்துற் றிடும்போ ததற்கஞ்சோம் ;
ஏழைய ராகி யினி மண்ணிற் றுஞ்சோம் ;
தன்னலம் பேணி யிழி தொழில் புரியோம்,
தாயத்திரு நாடெனி லினிக்கையை விரியோம்.
கன்னலுந் தேனும் கனியு மின்பாலும்
கதலியும் செந்நெலும் நல்கு மெக்காலும்
உன்னத ஆரிய நாடெங்கள் நாடே
ஓதுவ மிஃதை யெமக்கில்லை யீடே.

---

6. பாரத மாதா திருப்பள்ளி யெழுச்சி

---

1. பொழுது புலர்ந்தது ; யாம் செய்த தவத்தால்
புன்மை யிருட்கணம் போயின யாவும்.

எழுபசும் பொற்சுடர் எங்கணும் பரவி
யெழுந்து விளங்கிய தறிவெனும் இரவி;
தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்
தொண்டர் பல்லாயிரர் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம்
விழுதுயில் கின்றனை யின்னுமெந் தாயே!
வியப்பிது காண்! பள்ளி யெழுந்தருளாயே!

2. புள்ளினம் ஆர்த்தன, ஆர்த்தன முரசம்;
பொங்கிய தெங்கும் சுதந்திர நாதம்;
வெள்ளிய சங்கம் முழங்கின, கேளாய்!
வீதியெலா மணுகுற்றனர் மாதர்;
தெள்ளிய அந்தணர் வேதமும் நின்றன்
சீர்த்திரு நாமமும் ஓதிநிற் கின்றார்,
அள்ளிய தெள்ளமு தன்னையெம் அன்னே!
ஆருயிரே! பள்ளி யெழுந்தருளாயே!

3. பருதியின் பேரொளி வானிடைக் கண்டோம்,
பார்மிசை நின்னொளி காணுதற் கலந்தோம்!
கருதிநின் சேவடி அணிவதற் கென்றே
கனிவுறு நெஞ்சகம் மலர்கொடு வந்தோம்;
சுருதிகள் பயந்தனை, சாத்திரங் கோடி
சொல்லரு மாண்பின ஈன்றனை யம்மே!
நிருதர்கள் நடுக்குறச் சூல்கரத் தேற்றாய்!
நிர்மலையே, பள்ளி யெழுந் தருளாயே!

4. நின்னெழில் விழியருள் காண்பதற் கெங்கள்
நெஞ்சகத் தாவலை நீயறி யாயோ?
பொன்னனை யாய்! வெண் பனிமுடி யிமயப்
பொருப்பினி லீந்த பெருந்தவப் பொருளே!

என்ன தவஙகள செய தெத்தனை காலம
ஏஙகுவம நின்னருட கேழையம யாமே?
இன்னமும துயிலுதி யேலிது நனறோ?
இன்னுயிரே! பளளி யெழுநதருளாயே!

5. மதலைய ரெழுபபவும தாயதுயில வாயோ?
மாநிலம பெறறவ ளிஃதுண ராயோ?
குதலை மொழிககிரங காதொரு தாயோ?
கோமகளே! பெரும பாரதாக கரசே?
விதமுறு நினமொழி பதினெடடுங கூறி
வேணடிய வாறுனைப பாடுதுங காணாய!
இதமுற வநதெமை யாணடருள செயவாய!
ஈனறவளே! பளளி யெழுநதருளாயே!

---

7. எங்கள் தாய்

காவடிசசிநதில ஆறுமுகவடி வேலவனே என்ற வர்ணமெட்டு.

1. தொனறு நிகழநத தனைததது முணாந்திடு
சூழகலை வாணாகளும—இவள
என்று பிறநதவ ளெனறுண ராத
இயல்பின ளாமெங்கள தாய.

2. யாரும வகுததற கரிய பிராயதத
ளாயினு மேயெஙகள தாய—இநதப
பாருளள நாளுமோா கனனிகை யென்னப
பயினறிடு வாளெஙகள தாய.

3. முபபது கோடி முகமுடை யாளுயிா
மொயமபுற வொனறுடையாள—இவள
செபபு மொழிபதி னெடடுடையாள, எனிற
சிந்தனை யொன்றுடையாள.

4. நாவினில வேதமுடையவள கையில
நலந்திகழ வாளுடையாள—தனை
மேவினாாக கினனருள செயபவள, தீயரை
வீடடிடு தோளுடையாள.

5. அறுபது கோடி தடககை களாலும
அறஙகள நடததுவள தாய—தனைச
செறுவது நாடி வருபவ ரைத துகள
செயது கிடததுவள தாய.

6. பூமியினும பொறை மிககுடை யாளபெரும
புணணிய நெஞசினள தாய—எனில
தோமிழைப பாாமுன நினறிடுங காறகொடும
துாககை யணியவள தாய.

7. கறறைச சடைமதி வைத்த துறவியைக
கைதொழு வாளெஙகள தாய—கையில
ஒறறைத் திகிரி கொணடேழுல காளு
மொருவனை யுநதொழு வாள.

8 யோகததி லேநிக ரறறவ ளுணமையு
மொன்றென நன்றறிவாள—உயிா
போகததி லேயு நிறைநதவ ளெண்ணரும
பெ ாறகுவை தானுடையாள.

9. நலலற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயமபுரி வாளெங்கள் தாய—அவர்
அலலவ ராயி னவரை விழுஙகிப் பின்
ஆனாந்தக கூததிடுவாள.

10. வெணமை வளரிம யாசலன றந்த
விறன மக ளாமெஙகள தாய—அவன
திணமை மறையினும் தானமறை யாணித்தரு
சீருறு வாளெஙகள தாய.

---

8. மஹாத்மா காந்தி பஞ்சகம்

---

1. வாழ்க நீ எமமான, இநத
வையததது நாட்டிலெலலாம
தாழவுறறு வறுமை மிஞசி
விடுதலை தவறிக கெட்டுப
பாழபட்டு நின்ற தாமோா
பாரத தேசந தனனை
வாழவிகக வநத காநதி
மஹாதமா ! நீ வாழக ! வாழக !

2. அடிமை வாழ வகனறிந நாட்டார
விடுதலை யாாநது, செல்வம,
குடிமையி லுயாவு, கலவி,
ஞானமும கூடி யோஙகிப

படிமிசைத் தலைமை யெய்துக.
படிக்கொரு சூழ்ச்சி செய்தாய்,
முடிவிலாக் கீர்த்தி பெறுகுவாய்
புவிக்குள்ளே முதன்மை யுறுவாய்!

வேறு

3. கொடியவெந் நாகபாசத்தை மாற்ற
மூலிகை கொணர்ந்தவ னென்கோ?
இடிமின்னல் காக்கும் குடைசெய்தா னென்கோ?
என்சொல்லிப் புகழ்வதிங் குனையே?
விடிவிலாத் துன்பஞ் செய்யும் பராதீன
வெம்பிணி யகற்றிடும் வண்ணம்
படிமிசைப் புதிதாச் சாலவு மெளிதாம்
படிக்கொரு சூழ்ச்சி நீ படைத்தாய்

4. தன்னுயிர் போலே தனக்கழி வெண்ணும்
பிறனுயிர் தன்னையுங் கணித்தல்,
மன்னுயி ரெல்லாங் கடவுளின் வடிவம்
கடவுளின் மக்களென் றுணர்தல்,
இன்னமெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றாங்
கிழிபடு போர், கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனிற்
பிணைத்திடத் துணிந்தனை, பெருமான்!

5. பெருங்கொலை வழியாம் போர்வழி யிகழ்ந்தாய்;
அதனிலுந் திறன்பெரி துடைத்தாம்
அருங்கலை வாணர் மெய்த்தொண்டர் தங்கள்
அறவழி யென்று நீ யறிந்தாய்,

நெருஙகிய பயனசேர் 'ஒததுழையாமை'
நெறியினால இநதியா விறகு
வருஙகதி கண்டு பகைத தொழில் மறந்து
வையகம வாழக நல்லறததே.

---

9. சுதந்திர தேவியின் துதி

விருத்தம்

1. இதநதரு மனையி னிஙகி
இடாமிகு சிறைபபடடாலும
பதநதிரு விரணடு மாறிப
பழிமிகுத திழிவுறறாலும
விதநதரு கோடி யினனல
விளைநதெனை யழிததிடடாலும
சுதநதிர தேவி! நினனைத
தொழுதிடல மறககிலேனே.

2. நினனருள பெறறிலாதார
நிகரிலாச செலவ ரேனும
பனனருங கலவி கேளவி
படைத துயாந திடடாரேனும
பினனரும எணணி லாத
பெருமையிற சிறநதா ரேனும
அனனவா வாழககை பாழாம
அணிகளவேய பிணததோ டொப்பார்.

3. தேவி! நின்னொளி பெறாத
தேயமோர் தேய மாமோ?
ஆவியங குண்டோ? செம்மை
அறிவுண்டோ? ஆக்கமுண்டோ?
காவிய நூல்கள ஞானக
கலைகள வேதங்க ளுண்டோ?
பாவிய ரன்றோ நின்றன
பாலனம படைத்திலாதார?

4. ஒழிவறு நோயிற சாவார
ஊக்கமொன றறிய மாட்டார
கழிவுறு மாக்க ளெல்லாம
இகழ்ந்திடக கடையி னிற்பார
இழிவுறு வாழ்க்கை தேரார
கனவினு மின்பங காணார,
அழிவுறு பெருமை நல்கும
அன்னை! நின்னருள பெறாதார.

வேறு

5 தேவி! நின்னருள தேடி யுளந்தவித
தாவியும தம தன்பு மளிப்பவர
மேவி நிற்பது வெஞ்சிறை யாயினுந
தாவில வானுல கென்னத தகுவதே

6. அம்மை யுன்ற னருமை யறிகிலார
செம்மை யென்றிழி தொண்டினைச சிந்திப்பார.
இம்மை யின்பங்க ளெய்து பொன் மாடத்தை
வெம்மை யார்புன சிறையெனல வேண்டுமே.

7. மேற்றி சைப்பல நாட்டினர் வீரத்தால்
போற்றி நின்னைப் புது நிலை யெய்தினர்,
கூற்றி னுக்குயிர் கோடி கொடுத்தும் நின்
பேற்றி னைப்பெறு வேமெனல் பேணினர்.

8. அன்ன தன்மைகொள் நின்னை யடியனேன்
என்ன கூறி யிசைத்திட வல்லனே?
பின்ன முற்றுப் பெருமை யிழந்துநின்
சின்ன மற்றழி தேயத்திற் றோன்றினேன்.

9. பேர றத்தினைப் பேணுநல் வேலியே!
சோர வாழ்க்கை, துயர், மிடி யாதிய
கார றுக்கக் கதித்திடு சோதியே!
வீர ருக்கமு தே! நினை வேண்டுவேன்.

---

10. பாரத ஸமுதாயம்

ராகம்—பியாக்.] [தாளம்—திஸ்ர ஏகதாளம்

பல்லவி

பாரத ஸமுதாயம் வாழ்கவே—வாழ்க வாழ்க
பாரத ஸமுதாயம் வாழ்கவே—ஜய ஜய ஜய (பாரத)

அநுபல்லவி

முப்பது கோடி ஜனங்களின் ஸங்கம்
முழுமைக்கும் பொது உடைமை
ஒப்பிலாத ஸமுதாயம்
உலகத்துக் கொரு புதுமை—வாழ்க (பாரத)

சரணங்கள்

1. மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனி யுண்டோ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ?—புலனில்
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ?—நம்மி லந்த
வாழ்க்கை இனி யுண்டோ?
இனிய பொழில்கள் நெடிய வயல்கள்
எண்ணரும் பெருநாடு
கனியும் கிழங்கும் தானியங்களும்
கணக்கின்றித் தரு நாடு—இது
கணக்கின்றித் தரு நாடு—நித்த நித்தம்
கணக்கின்றித் தரு நாடு—வாழ்க (பாரத)

2. இனியொரு விதி செய்வோம்—அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனியொருவனுக் குணவிலை யெனில்
ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்—வாழ்க (பாரத)

3 "எல்லா உயிர்களிலும் நானே யிருக்கிறேன்"
என்றுரைத்தான் கண்ணபெருமான்,
எல்லாரு மமர நிலையெய்து நன்முறையை
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—ஆம் ஆம்
இந்தியா உலகிற் களிக்கும்—வாழ்க (பாரத)

4. எல்லாரு மோர் குலம் எல்லாரு மோரினம்
எல்லாரு மிந்திய மக்கள்

எல்லாரு மோர் நிறை எல்லாரு மோர் விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—நாம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—ஆம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—வாழ்க (பாரத)

---

11. வருகின்ற பாரதத்தை வாழ்த்தல்

---

1. ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா
களி படைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினாய் வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா
எளிமை கண்டி ரங்குவாய் வா வா வா
ஏறு போல் நடையினாய் வா வா வா

2. மெய்மை கொண்ட நூலையே—அன்போடு
வேதமென்று போற்றுவாய் வா வா வா
பொய்மை கூற லஞ்சுவாய் வா வா வா
பொய்மை நூல்க ளெற்றுவாய் வா வா வா
நொய்மை யற்ற சிந்தையாய் வா வா வா
நோய்களற்ற உடலினாய் வா வா வா
தெய்வ சாபம் நீங்கவே—நாங்கள் சீர்த்
தேசமீது தோன்றுவாய் வா வா வா

3. இளைய பாரதத்தினாய் வா வா வா
எதிரிலா வலத்தினாய் வா வா வா
ஒளி யிழந்த நாட்டிலே—நின்றேறும்
உதயஞாயி றொப்பவே வா வா வா
களை யிழந்த நாட்டிலே—முன்போலே
கலை சிறக்க வந்தனை வா வா வா
விளையு மாண்பு யாவையும்—பார்த்தன் போல
விழியினால் விளக்குவாய் வா வா வா

4. வெற்றி கொண்ட கையினாய் வா வா வா
விநய நின்ற நாவினாய் வா வா வா
முற்றி நின்ற வடிவினாய் வா வா வா
முழுமை சேர் முகத்தினாய் வா வா வா
கற்ற லொன்று பொய்க்கிலாய் வா வா வா
கருதிய தியற்றுவாய் வா வா வா
ஒற்றுமைக்கு ளுய்யவே—நாடெல்லாம்
ஒரு பெருஞ் செயல் செய்வாய் வா வா வா

---

12 பெண்மை

---

1. பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடு வோமடா
பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடு வோமடா
தண்மை இன்பநற் புண்ணியஞ் சேர்ந்தன
தாயின் பேரும் ஸதியென்ற நாமமும்.

2. அன்பு வாழ்கென் றமைதியி லாடுவோம்
ஆசைக் காதலைக் கைகொட்டி வாழ்த்துவோம்

துனபந் தீர்வது பெண்மையி னலடா
சூரப பிளளைகள தாயெனறு போற்றுவோம.

3. வலிமை சோபபது தாய முலைபபாலடா
மானஞ சோக்கு மனைவியின வார்ததைகள
கலி யழிபபது பெணக ளறமடா
கைகள கோததுக களிததுநின றாடுவோம.

4. பெணணறததினை யாணமககள வீரந்தான
பேணு மாயிற பிறகொரு தாழ்விலலை,
கணணைக காககு மிரணடிமை போலவே
காத லினபததைக காததிடு வோமடா.

5. சகதி யெனற மதுவையுண போமடா
தாளங கொடடித திசைகளதிரவே
ஓததி யலவதொர பாடடுங குழலகளும
ஊர வியக்கக் களிததுநின றாடுவோம.

6. உயிரைக காககும உயிரினைச சோததிடும
உயிரினுக குயிரா யினப மாகிடும
உயிரி னுமமிந்தப பெணமை யினிதடா
ஊது கொமபுகள, ஆடு களிகொணடே.

7. 'போறறி தாய' எனறு தோள கொடடியாடுவீர
புகழசசி கூறுவீர காதற கிளிகடகே
நூறறிரணடு மலைகளைச சாடுவோம
நுணணிடைப பெணணொருததி பணியிலே.

8. 'போறறி தாய' எனறு தாளங்கள கொட்டடா
'போறறி தாய' எனறு பொறகுழ லூதடா

காற்றி லேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே.

9 அன்னம் ஊட்டிய தெய்வமணிக் கையின்
ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்
கன்னத் தேமுத்தங் கொண்டு களிப்பினும்
கையைத் தள்ளும் பொற்கைகளைப் பாடுவோம்.

13. தமிழ்த் தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்

(தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு சந்தம்)

1. ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்—என்னை
ஆரிய மைந்தன் அகத்திய னென்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்து—நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

2. மூன்று குலத்தமிழ் மன்னர்—என்னை
மூண்டநல் லன்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்,
ஆன்ற மொழிகளி னுள்ளே—உயர்
ஆரியத் திற்கு நிகரென வாழ்ந்தேன்

3. கள்ளையுந் தீயையும் சேர்த்து—நல்ல
காற்றையும் வான் வெளியையுஞ் சேர்த்துத்
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள்—பல
தீஞ்சுவைக் காவியஞ் செய்து கொடுத்தார்.

4 சாத்திரங்கள் பல தந்தார் — இந்தத்
தாரணி யெங்கும் புகழ்ந்திட வாழ்ந்தேன்,
நேத்திரங் கெட்டவன் காலன் — தன்முன்
நேர்ந்த தனைத்துந் துடைத்து முடிப்பான்.

5 நன்றென்றுந் தீதென்றும் பாரான் — முன்பு
நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும் வாரிச்
சென்றிடுங் காட்டுவெள் ளம்போல் — வையச்
சேர்க்கை யனைத்தையுங் கொன்று நடப்பான்.

6 கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள் — என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய ருண்டு — பின்னர்
யாவும் அழிவுற் றிறந்தன கண்டீர்!

7. தந்தை அருள்வலி யாலும் — முன்பு
சான்ற புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தக் கணமட்டுங் காலன் — என்னை
ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அஞ்சி யிருந்தான்.

8 இன்றொரு சொல்லினைக் கேட்டேன்! — இனி
ஏது செய்வேன்? என தாருயிர் மக்காள்!
கொன்றிடல் போலொரு வார்த்தை — இங்குக்
கூறத் தகாதவன் கூறினன் கண்டீர்!

9 "புத்தம் புதிய கலைகள் — பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்,
மெத்த வளருது மேற்கே — அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.

10. சொல்லவுங் கூடுவதில்லை — அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை ,
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் — அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவிமிசை யோங்கும்''

11. என்றந்தப் பேதை உரைத்தான் — ஆ !
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ !
சென்றிடுவீ ரெட்டுத் திக்கும் — கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர் !

12. தந்தை யருள்வலி யாலும் — இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்
இந்தப் பெரும்பழி தீரும் — புகழ்
ஏறிப் புவிமிசை யென்று மிருப்பேன்.

---

14 தமிழ்

---

1. யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்.
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ ? சொல்லீர் !
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

2. யாமறிநத புலவரிலே கமபனைபபோல்
வளளுவாபோல், இளஙகோவைப போல
பூமிதனில யாஙகணுமே பிறநததிலலை, உணமை
வெறும புகழசசி யிலலை,
ஊமையராயச செவிடாகளாயக குருடாகளாய
வாழகினறோம, ஒரு சொற கேளீா !
சேமமுற வேண்டுமெனில தெருவெலலாம
தமிழ முழககம செழிககச செயவீா !

3. பிறநாடடு நலலறிஞா சாததிரஙகள
தமிழ மொழியிற பெயாததல வேணடும;
இறவாத புகழுடைய புதுநூலகள
தமிழ மொழியில இயறறல வேணடும,
மறைவாக நமககுளளே பழஙகதைகள
சொலவதிலோா மகிமை யிலலை,
திறமான புலமையெனில வெளிநாடடோா
அதை வணககஞ செயதல வேணடும.

4 உளளததில உணமையொளி யுணடாயின
வாககினிலே ஒளியுணடாகும,
வெளளததின பெருககைபபோற கலைபபெருக்கும
கவிபபெருககும மேவு மாயின
பளளததில வீழநதிருககும குருடரெலலாம
விழிபெறறுப பதவி கொளவாா,
தெளளுறற தமிழமுதின சுவைகணடாா
இஙகமரா சிறபபுக கணடாா.

15. செந்தமிழ் நாடு

1. செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே—எங்கள்
(செந்தமிழ்)

2 வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு—உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ் நாடு—நல்ல
காதல் புரியும் அரம்பையர் போலிளங்
கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்டதோர் வையை பொருனை நதி—யென
மேவிய யாறு பலவோடத்—திரு
மேனி செழித்த தமிழ் நாடு (செந்தமிழ்)

4. முத்தமிழ் மாமுனி நீள் வரையே—நின்று
மொய்ம்புறக் காக்குந் தமிழ்நாடு—செல்வம்
எத்தனை யுண்டு புவி மீதே—அவை
யாவும் படைத்த தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை—வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே புகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ் நாடு. (செந்தமிழ்)

6. கலவி சிறந்த தமிழ நாடு—புகழுக
கமபன பிறந்த தமிழ நாடு—நலல
பலவித மாயின சாததிரததின மணம
பாரெஙகும வீசும தமிழ நாடு. (செந்தமிழ)

7 வளளுவன தனனை உலகினுககே—தநது
வானபுகழ கொணட தமிழ நாடு—நெஞசை
அளளும சிலபபதி காரமெனறோர மணி
யாரம படைதத தமிழ நாடு (செநதமிழ)

8 சிஙகளம புடபகம சாவக—மாதிய
தீவு பலவினுஞ சென்றேறி—அஙகு
தஙகள புலிக கொடி மீன கொடியும நினறு
சாலப புறக கணடவா தாயநாடு. (செநதமிழ)

9. விணணையிடிககும தலை யிமயம—எனும
வெறபை யடிககும திறனுடையார—சமர
பணணிக கலிஙகத திருள கெடுததார தமிழப
பாரததிவா நினற தமிழ நாடு. (செநதமிழ)

10. சீனமிசிரம யவனரகம—இனனும
தேசம பலவும புகழ வீசிக—கலை
ஞானம படைத தொழில வாணிபமும மிக
நனறு வளர்தத தமிழ நாடு (செநதமிழ)

16. புது வருஷம்

ஆசிரியப்பா

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித்திருநாடு!
இன்றெமை வருத்தும் இன்னல்கள் மாய்க!
நன்மை வந்தெய்துக! தீதெலாம் நலிக!
அறம் வளர்ந்திடுக! மறம் மடிவுறுக!
ஆரிய நாட்டினர் ஆண்மையோ டியற்றும்
சீரிய முயற்சிகள் சிறந்துமிக் கோங்குக!
நந் தேயத்தினர் நாடொறும் உயர்க!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!

17 ஆறு துணை

ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம—பரா சகதி
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம.
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம சகதி—ஓம சகதி
ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம

1. கணபதி ராயன—அவனிரு
காலைப பிடித திடுவோம
குண முயரந திடவே—விடுதலை
கூடி மகிழந திடவே.
(ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம)

2. சொலலுக கடஙகா வே—பரா சகதி
சூரத தனஙக ளெலலாம,
வலலமை தநதிடுவாள—பரா சகதி
வாழி யெனறே துதிபபோம.
(ஓம சகதி ஓம சகதி ஓம)

3. வெறறி வடிவேலன—அவனுடை
வீரததினைப புகழவோம;
சுறறி நில்லாதே போ!—பகையே!
துளளி வருகுது வேல.
(ஓம சகதி ஓம சக்தி ஓம)

4. தாமரைப் பூவினிலே—சுருதியைத்
தனி யிருந் துரைபபாள
பூமணித தாளினையே—கணணி லொறறிப்
புணணிய மெய திடுவோம.
(ஓம சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்)

தீர்வைகள் தீரும—பிணி
தீரும, பலபல இனபஙகள சோநதிடும,
(பகதியினாலே)

5. கல்வி வளரும,—பல
காரியங கையுறும, வீரிய மோஙகிடும,
அலல லொழியும,—நலல
ஆணமை யுணடாகும, அறிவு தெளிநதிடும,
சொலலுவதெலலாம—மறைச
சொலலினைப போலப பயனுள தாகும, மெய
வலலமை தோனறும,—தெயவ
வாழககையுறறே யிஙகு வாழநதிடலாம, உணமைப
(பகதியினாலே)

6. சோமப லழியும,—உடல
சொனனபடிககுநடககும, முடி சற்றுங
கூமபுத லினறி—நலல
கோபுரம போல நிமிரநத நிலைபெறும,
வீமபுகள போகும,—நலல
மேனமையுணடாகிப புயஙகள பருககும, பொயப
பாமபு மடியும,—மெயப
பரம வெனறு நல்ல நெறிகளுணடாய விடும,
(பகதியினாலே)

7. சந்ததி வாழும,—வெறுஞ
சஞசலங கெட்டு வலிமைகள சேர்ந்திடும,
இந்தப் புவிககே—இஙகொா
ஈசனுண்டாயின் அறிககையிட டேனுன்றன்

கநத மலாத தான—துணை ,
காதல்மகவு வளாநதிட வேண்டும, என்
சிநதை யறிநதே—அருள
செயதிடவேணடும, எனறுல அருளெயதிடும,
(பகதியிஞலே)

---

19. ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்

ராகம—ஆனநத பைரவி.   தாளம—சாபபு

1. வெளளைத தாமரைப பூவி லிருபபாள
வீணை செயயும ஒலியி லிருபபாள
கொளளை யினபங குலவு கவிதை
கூறுபாவலர உளளத திருபபாள
உளள தாமபொருள தேடி யுணாநதே
ஓதும வேதததி னுணணின றொளிரவாள
களள மறற முனிவாகள கூறும
கருணை வாசகத துடபொரு ளாவாள.
(வெளளைத்)

2. மாதா தீஙகுரற பாடடி லிருபபாள
மககள பேசும மழலையி லுளளாள
கீதம பாடும குயிலின குரலைக
கிளியிஞவை யிருபபிடங கொணடாள
கோதகனற தொழி லுடைததாகிக்
குலவு சிததிரம கோபுரம கோயில்

ஈ தனை த தின எழிலிடை யுறருள
இனபமே வடி வாகிடப பெறருள.
(வெள்ளைத்)

3. வஞசமறற தொழில புரிந துணடு
வாழு மாநதாக குல தெயவ மாவாள
வெஞசமாக குயி ராகிய கொலலா
விதைதை யோாநதிடு சிறபியா தசசா
மிஞச நற பொருள வாணிகஞ செயவோா
வீர மனலா பின வேதியர் யாரும
தஞசமெனறு வணஙகிடுந தெயவம
தரணி மீதறி வாகிய தெயவம.
(வெளளைத)

4. தெயவம யாவும உணாநதிடுந தெயவம
தீமைகாடடி விலககிடுந தெயவம
உயவ மெனற கருததுடை யோாகள
உயிரினுக குயி ராகிய தெயவம
செயவ மெனறெரு செயகை யெடுபபோா
செமமை நாடிப பணிநதிடு தெயவம
கைகவருநதி உழைபபவா தெயவம
கவிஞா தெயவம, கடவுளா தெயவம.
(வெளளைத்)

5 செநதமிழ மணி நாடடிடையுளளீர் !
சோநதித் தேவை வணஙகுவம் வாரீா!
வநதன ◦ மிவட கேசெயவ தெனருல்
வாழியஃதிங கெளிதனறு கணடீா !

மந்திரத்தை முணுமுணுத்து ஏட்டை
வரிசையாக அடுக்கி அதன் மேல்
சந்தனத்தை மலரை இடுவோர்
சாத்திரம் இவள் பூசனை அன்றாம்.

(வெள்ளைத்)

6. வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்
வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
நகர்களெங்கும் பல பல பள்ளி
தேடு கல்வியி லாததொ ரூரைத்
தீயினுக் கிரை யாக மடுத்தல்
கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
கேண்மை கொள்ள வழியிவை கண்டீர்.

(வெள்ளைத்)

7. ஊணர் தேசம் யவனர்தந் தேசம்
உதய ஞாயிற் றொளிபெறு நாடு
சேணகன்றதோர் சிற்றடிச் சீனம்
செல்வப் பாரசிகப் பழந்தேசம்
தோணலத்த துருக்கம் மிசிரம்
சூழ் கடற்கப் புறத்தினி லின்னும்
காணும் பற்பல நாட்டிடை யெல்லாம்
கல்வித் தேவி னொளிமிகுந் தோங்க.

(வெள்ளைத்)

8. ஞான மென்பதோர் சொல்லின் பொருளாம்
நல்ல பாரத நாட்டிடை வந்தீர்!

ஊன மின்று பெரிதிழைக் கின்றீர்!
ஓங்கு கல்வி யுழைப்பை மறந்தீர்!
மான மற்று விலங்குக ளொப்ப
மண்ணில் வாழ்வதை வாழ்வென லாமோ?
போனதற்கு வருந்துதல் வேண்டா,
புன்மை தீர்ப்ப முயலுவம் வாரீர்
(வெள்ளைத்)

9. இன்ன றுங் கனிச் சோலைகள் செய்தல்
இனிய நீர்த்தண் சுனைக ளியற்றல்
அன்ன சத்திர மாயிரம் வைத்தல்
ஆலயம் பதி னாயிர நாட்டல்
பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும்
பெயர் விளங்கி யொளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கோடி
ஆங்கோ ரேழைக் கெழுத் தறிவித்தல்
(வெள்ளைத்)

10. நிதி மிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்!
நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்!
அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொ லருளீர்!
ஆண்மை யாள ருழைப்பினை நல்கீர்!
மதுரத் தேமொழி மாதர்க ளெல்லாம்
வாணி பூசைக் குரியன பேசீர்!
எதுவும் நல்கியிங் கெவ்வகை யானும்
இப்பெருந் தொழில் நாட்டுவம் வாரீர்!
(வெள்ளைத்

20. லக்ஷ்மி பிரார்த்தனை

திரு வேட்கை

ராகம்—நாட்டை . தாளம்—சதுஸ்ர ஏகம்

1 மலரின் மேவு திருவே!—உன்மேல்
மையல் பொங்கி நின்றேன்,
நிலவு செய்யு முகமும்—காண்பார்
நினைவழிக்கும் விழியும்
கலகலென்ற மொழியும்—தெய்வக்
களி துலங்கு நகையும்
இலகு செல்வ வடிவும்—கண்டுன்
இன்பம் வேண்டுகின்றேன்.

2 கமல மேவும் திருவே!—நின்மேல்
காதலாகி நின்றேன்,
குமரி நின்னையிங்கே—பெற்றோர்
கோடியின்ப முற்றார்,
அமரர் போல வாழ்வேன்,—என்மேல்
அன்பு கொள்வையாயின்,
இமயவெற்பின் மோத,—நின்மேல்
இசைகள் பாடி வாழ்வேன்.

3. வாணி தன்னை யென்றும்—நினது
வரிசை பாட வைப்பேன்!
நாணி யேகலாமோ?—என்னை
நன்கறிந்திலாயோ?

பேணிவைய மெலலாம—நனமை
பெருக வைககும விரதம
பூணுமைநத ரெலலாம—கணணன
பொறிக ளாவ ரனறோ ?

4. பொனனு நலலமணியும—சுடாசெய
பூணக ளேந்தி வநதாய் !
மினனு நினறன வடிவிற—பணிகள
மேவி நிறகு மழகை
எனனுரைபப னேடீ !—திருவே !
எனனுயிாக கொா ரமுதே !
நினனை மாாபு சேரத—தழுவி
நிக ரிலாது வாழவேன.

5. செலவ மெடடு மெயதி—நினறு
செமமை யேறி வாழவேன,
இலலை எனற கொடுமை—உலகில
இலலையாக வைபபேன,
முலலை போனற முறுவல—காடடி,
மோக வாதை நீககி,
எலலை யறற சுவையே !—எனை நீ
எனறும வாழ வைபபாய.

21. முருகன் பாட்டு

ராகம—நாட்டைக்குறிஞ்சி. தாளம—ஆதி.

பல்லவி

முருகா—முருகா—முருகா

சரணங்கள்

1. வருவாய மயில மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய
தருவாய நலமுந தகவும புகழுந
தவமுந் திறமுந தனமுங கனமும. (முருகா)

2. அடியார பலரிங குளரே
அவரை விடுவித தருளவாய
முடியா மறையின முடிவே! அசுரா
முடிவே கருதும வடிவே லவனே! (முருகா)

3. சுருதிப பொருளே, வருக.
துணிவே, கனலே, வருக.
கருதிக கருதிக கவலைப படுவார
கவலைக கடலைக கடியும வடிவேல. (முருகா)

4. அமரா வதிவாழ வுறவே
அருளவாய! சரணம, சரணம!
குமரா, பிணியா வையுமே சிதறக
குமுறும சுடாவேலவனே, சரணம. (முருகா)

5. அறிவாகிய கோயிலிலே
அருளாகிய தாய் மடிமேல்
பொறிவேலுடனே வளர்வாய், அடியார்
புதுவாழ் வுறவே புவிமீ தருள்வாய். (முருகா)

6. குருவே, பரமன் மகனே,
குகையில் வளருங் கனலே
தருவாய் தொழிலும் பயனும், அமரா
ஸமராதிபனே, சரணம் சரணம்

(முருகா)

---

22. முருகன் பாட்டு

---

1. வீரத் திருவிழிப் பார்வையும்—வெற்றி
வேலும் மயிலுமென் முன்னின்றே—எந்த
நேரத் திலுமென்னைக் காக்குமே,—அன்னை
நீலி பராசக்தி தண்ணருள்—கரை
யோரத்திலே புணை கூடுதே,—கந்தன்
ஊக்கத்தை யென்னுள் நாட்டுதே,—மலை
வாரத் திலே விளை யாடுவான்—என்றும்
வானவர் துன்பத்தைச் சாடுவான்.

2. வேடர் கனியை விரும்பியே—தவ
வேடம் புனைந்து திரிகுவான்,—தமிழ்
நாடு பெரும்புகழ் சேரவே—முனி
நாதனுக் கிம்மொழி கூறுவான்,—சூரர்

பாடு விடிநது மகிழநதிட—இருட
பார மலைகளைச சீறுவான,—மறை
யேடு தரித்த முதலவனும—குரு
வென்றிட மெயபபுக ழேறுவான.

3 தேவா மகளை மணநதிடத—தெறகுத
தீவி லசுரனை மாயததிட்டான, மககள
யாவருக குநதலை யாயினன, மறை
ஓதத முணாததுநல வாயினன,—தமிழப
பாவலாக கினனருள செயகுவான,—இநதப
பாரி லறமழை பெயகுவான,—நெஞசின
ஆவ லறிநதருள கூட்டுவான நிததம
ஆணையும வீரமு மூட்டுவான

4 தீவளாத தேபழ வேதியா—நினறன
சேவகத தினபுகழ காட்டினா,——ஒளி
மிவளருஞ செமபொன னாடினா—நினறன
மேனமையி னலற நாட்டினா—ஐய,
நீ வளருங குரு வெறபிலே—வநது
நினறுநின சேவகம பாடுவோம—வரம
ரவள பராசகதி யனனை தாள—உஙகள
இனனருளே யென்று நாடுவோம—நினறன
(வீரத திருவிழிப)

23. முருகக் கடவுள்மீது கிளித்தூது

பல்லவி

சொல்ல வல்லாயோ?—கிளியே
சொல்ல நீ வல்லாயோ?

அநுபல்லவி

வலல வேல் முருகனை—தனை யிஙகு
வநது கலந்து மகிழநது குலா வெனறு
(சொல்ல)

சரணங்கள்

1. திலலை யமபலததே—நடனம
செயயும அமரா பிரான—அவன
செலவத் திரு மகனை—இஙகு வநது
சோந்து கலநது மகிழநதிடுவா யெனறு
(சொல்ல)

2. அல்லிக் குளத தருகே—ஒரு நாள
அநதிப பொழுதினிலே—அஙகொா
முல்லைச செடி யதனபாற—செயத வினை
முறறு மறந்திடக கறற தெனனே யெனறு
(சொல்ல)

3. பாலை வனத திடையே—தனைக கைப
பறறி நடக்கை யிலே—தன் கை
வேலின் மிசை யாணை—வைத்துச சொனன
விந்தை மொழிகளைச சிந்தை செயவாயெனறு
(சொல்ல)

24. வேலன் பாட்டு

ராகம்—புன்னாகவராளி.   தாளம்—திஸ்ர ஏகம்.

1. வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை,
    வேலவா!—அங்கோர்
வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப் பொடி
    யானது, வேலவா!
சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப் பாள்
    சிறுவள்ளியைக்—கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை
    தென்மலைக் காட்டிலே.
கல்லினை யொத்த வலிய மனங்
    கொண்ட பாதகன்—சிங்கன்
கண்ணிரண் டாயிரங் காக்கைக்
    கிரையிட்ட வேலவா!
பல்லினைக் காட்டி வெண் முத்தைப்
    பழித்திடும் வள்ளியை—ஒரு
பார்ப்பனக் கோலந் தரித்துக் கரந்
    தொட்ட வேலவா!

2. வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்குங்
    கடலினை—உடல்
வெம்பி மறுகிக் கருகிப் புகைய
    வெருட்டினாய்.
கிளிமொழிச் சிறு வள்ளி யெனும்
    பெயர்ச் செல்வத்தை—என்றும்

குறிப்பு :—வேலன் அல்லது சுப்பிரமணியக் கடவுள் என்பது ஆத்மாவின் வீர்ய ரூபமாகிய அக்நி தேவனுக்குப் பெயர். இஃது வேதப் பொருள்.

கேடற்ற வாழ்வினை யின்ப விளக்கை
    மருவி னாய.
கொள்ளை கொண்டே அமராவதி வாழவு
    குலைத்தவன—பானு
கோபன தலை பத்துக கோடி துணுக குறக
    கோபித்தாய.
துள்ளிக குலாவித திரியுஞ சிறுவன
    மானைபபோல—தினைத
தோட்டத்திலே யொரு பெண்ணை மணந
    கொண்ட வேலவா !

3. ஆறுசுடர் முகங கண்டு விழிக
    கினப மாகுதே,—கையில
அஞச லெனுங்குறி கண்டு மகிழச்சி
    யுண டாகுதே.
நீறுபடக கொடுமபாவம பிணி பசி
    யாவையும—இங்கு
நீககி யடியரை நித்தமுங காத
    திடும வேலவா !
கூறுபடப பலகோடி யவுணரின
    கூட்டத்தைக—கண்டு
கொக்கரித்த தண்டங குலுங்க நகைத
    திடுஞ சேவலாய !
மாறுபடப பலவேறு வடிவோடு
    தோன்றுவாள—எங்கள
வைரவி பெற்ற பெருங்கனலே,
    வடி வேலவா !

25. கண்ணன் வரவு

பல்லவி

வருவாய், வருவாய், வருவாய்—கண்ணா
வருவாய், வருவாய், வருவாய்

சரணங்கள்

1 உருவாய் அறிவில் ஒளிர்வாய்—கண்ணா
உயிரின் அமுதாய்ப் பொழிவாய்—கண்ணா
கருவாய் என்னுள் வளர்வாய்—கண்ணா
கமலத் திருவோ டிணைவாய்—கண்ணா

(வருவாய்)

2 இணைவாய் எனதாவியிலே—கண்ணா
இதயத் தினிலே அமர்வாய்—கண்ணா
கணைவா யசுரர் தலைகள்—சிதறக்
கடை யூழியிலே படையோ டெழுவாய்!

(வருவாய்)

3. எழுவாய் கடல் மீதினிலே—எழுமோர்
இரவிக் கிணையா உள மீதினிலே
தொழுவேன் சிவனாம் நினையே—கண்ணா,
துணையே, அமரர் தொழும் வானவனே!

(வருவாய்)

26. வெண்ணிலா

வெணணிலா எனபது இஙகு சநதிரனுடைய பிரகா சத்தை யனறு, சந்திரனையே குறிபபது.

1 எல்லை யிலலாததோர வானக கடலிடை
வெணணிலாவே—விழிக
கினப மளிபபதோர தீவென றிலகுவை
வெணணிலாவே
சொலலையும களையு நெஞசையுஞ சோததிஙகு
வெணணிலாவே—நினறன
சோதி மயஙகும வகையது தானென சொல
வெணணிலாவே.
நலல வொளியின வகை பல கணடிலன
வெணணிலாவே—
நனவை மறநதிடச செயவது கணடிலன
வெணணிலாவே.
கொல்லு மமிழதை நிகாததிடுங களளொனறு
வெணணிலாவே—வநது
கூடியிருககுது நினனொளி யோடிஙகு
வெணணிலாவே.

2 மாதா முகததை நினககிணை கூறுவா
வெணணிலாவே—அஃது
வயதிற கவலையி னொவிற கெடுவது
வெணணிலாவே.

காதலொருத்தி யிளைய பிராயத்தள
வெண்ணிலாவே—அந்தக
காமனறன விலலை யிணைத்த புருவத்தள
வெண்ணிலாவே.
மீதெழு மனபின விலைபுன மைகையினள
வெண்ணிலாவே—முத்தம
வேணடி முன காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
வெண்ணிலாவே
சாத லழித்த லிலாது நிரந்தரம
வெண்ணிலாவே—நின
தணமுகந தனனில விளங்குவ தெனனைகொல்
வெண்ணிலாவே

3. நினனொளி யாகிய பாறகடல மீதிங்கு
வெண்ணிலாவே—நன்கு
நீயு மமுது மெழுந்திடல கணடனன
வெண்ணிலாவே
மனனு பொருளக ளனைத்திலு நிறபவன
வெண்ணிலாவே—அந்த
மாயனப பாறகடல மீதுறல கணடனன
வெண்ணிலாவே.
துனனிய நீல நிறத்தள பராசகதி
வெண்ணிலாவே—இங்கு
தோனறு முலகவளே யெனறு கூறுவர்
வெண்ணிலாவே.
பினனிய மேகச சடைமிசைக கஙகையும
வெண்ணிலாவே—

பெட்புறநீயும விளஙகுதல கணடனன
வெணணிலாவே.

4. காதலா நெஞசை வெதுபபுவை
நீயெனபா வெணணிலாவே—நினைக
காதல செயவாா நெஞசிற கினனமு
தாகுவை—வெணணிலாவே.
சீத மணி நெடு வானக குளததிடை
வெணணிலாவே—நீ
தேசு மிகுநத வெணடாமரை போனறனை
வெணணிலாவே
மோத வருங கருமேகத திரளினை
வெணணிலாவே—நீ
முததி னொளிதந தழகுறச செயகுவை
வெணணிலாவே
தீது புரிநதிட வநதிடும தீயாககும
வெணணிலாவே—நலஞ
செயதொளி நலகுவாமேலவ ராமனறோ ?
வெணணிலாவே.

5. மெலலிய மேகததிரைககுள மறைநதிடும
வெணணிலாவே—உனறன
மேனி யழகு மிகைபடக காணுது
வெணணிலாவே.
நல்லியலாா யவனததியா மேனியை
வெணணிலாவே—மூடு
நறறிரை மேனி நயமிகக காடடிடும,
வெணணிலாவே.

சொல்லிய வார்த்தையில் நாணுற்றனை
போலும் வெண்ணிலாவே—நின்
சோதி வதன முழுது மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே.
புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத்தே
யருள் வெண்ணிலாவே—இருள்
போகிடச் செய்து நின்றெழில்
காட்டுதி, வெண்ணிலாவே

27. சந்திரமதி பாட்டு*

ராகம்—ஆனந்த பைரவி. தாளம்—ஆதி.

1. பச்சைக் குழந்தை யடி—கண்ணிற்
பாவை யடி சந்திரமதி
இச்சைக் கினிய மது,—என்றன்
இரு விழிக்குத் தேநிலவு,
நச்சுத் தலைப் பாம்புக் குள்ளே—நல்ல
நாக மணியுள்ள தென்பார்,
துச்சப் படு நெஞ்சிலே—நின்றன்
சோதி வளருதடீ.

* "சந்திரமதி" என்பது காதல் கொண்டவளாகிய பெண்ணை குறிப்பது, சந்திரன் காதலுக்கு அதிதேவதை யாதலால்.

2. பேச்சுக் கிடமே தடீ — நீ
பெண் குலத்தின் வெற்றியடி,
ஆச்சர்ய மாயை யடி — என்றன்
ஆசைக் குமரி யடி,
நீச்சு நிலை கடந்த — வெள்ள
நீருக் குள்ளே வீழ்ந்தவர் போல
தீச் சுடரை வென்ற வொளி — கொண்ட
தேவி, நினை விழந்தேனடி.

3. நீலக் கடலினி லே — நின்றன்
நீண்ட குழல் தோன்று தடி,
கோல மதியினிலே — நின்றன்
குளிர்ந்த முகங் காணு தடி,
ஞால வெளியினி லே — நின்றன்
ஞான வொளி வீசு தடி,
கால நடையினி லே — நின்றன்
காதல் விளங்கு தடி

(பச்சைக் குழந்தையடி)

---

28. மகா காளியின் புகழ்

காவடிச் சிந்து

ராகம் — ஆனந்த பைரவி. தாளம் — ஆதி.

1. காலமாம் வனத்திலண்டக் கோலமா மரத்தின் மீது
காளி சக்தி யென்றபெயர் கொண்டு — ரீங்
கார மிட்டுலவுமொரு வண்டு — தழல்

காலும் விழி நீலவன்ன மூல அத்து வாக்களெனும்
கால்களா றுடையதெனக் கண்டு — மறை
காணுமுனி வோருரைத்தார் பண்டு.
மேலுமாகிக் கீழுமாகி வேறுள திசையுமாகி
விண்ணு மண்ணுமான சக்தி வெள்ளம் — இந்த
விந்தையெல்லா மாங்கதுசெய் கள்ளம் — பழ
வேதமா யதன்முனுள்ள நாதமாய் விளங்குமிந்த
வீரசக்தி வெள்ளம் விழும் பள்ளம் — ஆக
வேண்டுநித்த மென்றனேழை யுள்ளம்

2. அன்புவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலா மவளிழைப்பள்
ஆக்க நீக்கம் யாவுமவள் செய்கை — இதை
ஆர்ந்துணர்ந்த வர்க்குண்டுய்கை — அவள்
ஆதியா யநாதியா யகண்டவறி வாவளுன்றன்
அறிவு மவள் மேனியிலோர் சைகை — அவள்
ஆனந்தத்தி னெல்லையற்ற பொய்கை.
இன்பவடி வாகிநிற்பள் துன்பெலா மவளிழைப்பள்
இஃதெலா மவள் புரியு மாயை — அவள்
ஏதுமற்ற மெய்ப்பொருளின் சாயை — எனில்
எண்ணியே ஓம் சக்தியெனும் புண்ணியமுனிவர்
[நித்த
மெய்துவார் மெய்ஞ் ஞான மென்னுந் தீயை — எரித்
தெற்றுவாரிந் நானெனும் பொய்ப் பேயை

3. ஆதியாஞ் சிவனுமவன் சோதியான சக்தியுந்தான்
அங்குமிங்கு மெங்குமுள வாகும் — ஒன்றே
யாகினு லுலகனைத்தும் சாகும் — அவை

மற்றறியோர் பொருளுமில்லை, அன்றியொன்றுமில்லை
ஆய்ந்திடில் துயரமெல்லாம் போகும் — இந்த [யிதை
அறிவுதானே பரமாந்தான் மார்க்கம்
நீதியா யரசுசெய்வார் நிதிகள்பல கோடி துய்ப்பார்
நீண்டகாலம் வாழ்வார் தரைமீது — எந்த
நெறியு மெய்துவர் நினைந்தபோது — அந்த
நித்தமுத்த சுத்தபுத்த சத்த பெருங் காளிபத
நீழலடைந் தார்க்கில்லை யோர் தீது — என்று
நேர்மை வேதஞ் சொல்லும் வழியிது.

---

29. முத்துமாரி

---

1. உலகத்து நாயகியே — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
உன்பாதம் சரண்புகுந்தோம், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
கலகத் தரக்கர் பலர், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!
கருத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்டார், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பல கற்றும் பல கேட்டும், — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
பயனொன்று மில்லையடி, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
நிலை பொங்கும் காணவில்லை, — எங்கள் முத்து
மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

நின்பாதம் சரண் புகுந்தோம்—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!

2 துணி வெளுக்க மண்ணுண்டு—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!
 தோல் வெளுக்கச் சாம்பருண்டு—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
 மனம் வெளுக்க வழியில்லை,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
 மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
 பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
 பேதைமைக்கு மாற்றில்லை,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
 அணிகளுக்கொ ரெல்லையில்லை,—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரி!
 அடைக்கல முன்னைப் புகுந்தோம்—எங்கள் முத்து
 மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!

---

30. யோக சித்தி

வரங் கேட்டல்

1 விண்ணும் மண்ணுந் தனியாளும்—எங்கள்
 வீரை சக்தி நினதருளே—என்றன்
 கண்ணுங் கருத்து மெனக் கொண்டு—அன்பு
 கசிந்து கசிந்து கசிந் துருகி—நான்

பண்ணும பூசனைக ளெலலாம—வெறும
பாலை வனததி லிடட நீரோ? உனக
கெண்ணுஞ சிநதை யொனறிலையோ—அறி
வில்லா தகில மளிபபாயோ?

2. நீயே சரணமெனறு கூவி—என றன
நெஞ்சிற பேருறுதி கொணடு—அடி
தாயே யெனககு மிக நிதியும—அறந
தனனைக காககு மொருதிறனும—தரு
வாயே யெனறு பணிநதேததிப—பல
வாறு நினது புகழ பாடி—வாய
ஓயே னுவ துணராயோ?—நின
துணமை தவறுவ தோரழகோ?

3. காளி வலிய சாமுணடி—ஓங
காரத தலைவி யென னிராணி—பல
நாளிங கெனை யலைகக லாமோ?—உளளம
நாடும பொருளடைதற கனறோ—மலாத
தாளில விழுந தபயங கேடடேன—அது
தாரா யெனி லுயிரைத தீராய—துனபம
நீளி லுயிர தரிகக மாடடேன—கரு
நீலி யென னியல பறியாயோ?

4. தேடிச சோறு நிதந தினறு—பல
சினனஞ சிறு கதைகள பேசி—மனம
வாடித துனப மிக வுழனறு—பிறா
வாடப பல செயலகள செயது—நரை

கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி—கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப்பின் மாயும்—பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே—நான்
வீழ்வே னென்று நினைத்தாயோ?

5. நின்னைச் சில வரங்கள் கேட்பேன்—அவை
நேரே யின்றெனக்குத் தருவாய்—என்றன்
முன்னைத் தீய வினைப் பயன்கள்—இன்னும்
மூளா தழிந்திடுதல் வேண்டும்—இனி
என்னைப் புதிய வுயிராக்கி—எனக்
கேதுங் கவலை யறச் செய்து—மதி
தன்னை மிகத்தெளிவு செய்து—என்றும்
சந்தோஷங் கொண்டிருக்கச் செய்வாய்

6. தோளை வலியுடைய தாக்கி—உடற்
சோர்வும் பிணி பலவும் போக்கி—அரி
வாளைக் கொண்டு பிளந்தாலும்—கட்டு
மாறா வுடலுறுதி தந்து—சுடர்
நாளைக் கண்டதோர் மலர்போல—ஒளி
நண்ணித் திகழு முகந் தந்து—மத
வேளை வெல்லு முறை கூறித்—தவ
மேன்மை கொடுத் தருளல் வேண்டும்.

7. எண்ணுங் காரியங்க ளெல்லாம்—வெற்றி
யேறப் புரிந்தருளல் வேண்டும்—தொழில்
பண்ணப் பெரு நிதியம் வேண்டும்—அதிற்
பல்லோர் துணை புரிதல் வேண்டும்—சுவை

நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம்—மிக
நன்றுளத் தழுந்தல் வேண்டும்—பல
பண்ணிற் கோடி வகை யின்பம்—நான்
பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்.

8. கல்லை வயிரமணி யாக்கல்—செம்பைக்
கட்டித் தங்க மெனச் செய்தல்—வெறும்
புல்லை நெல்லெனப் புரிதல்—பன்றிப்
போத்தைச் சிங்கவே றாக்கல்—மண்ணை
வெல்லத் தினிப்பு வரச் செய்தல்—என
விந்தை தோன்றிட இந்நாட்டை—நான்
தொல்லை தீர்த்துயர்வு கல்வி—வெற்றி
சூழும் வீர மறி வாண்மை

9. கூடும் திரவியத்தின் குவைகள்—திறல்
கொள்ளுங் கோடிவகைத் தொழில்கள்—இவை
நாடும் படிக்கு வினை செய்து—இந்த
நாட்டோர் கீர்த்தி யெங்கும் ஓங்கக்—கலி
சாடும் திறமெனக்குத் தருவாய்—அடி
தாயே உனக் கரிய துண்டோ?—மதி
மூடும் பொய்மை யிருளெல்லாம்—எனை
முற்றும் விட்டகல வேண்டும்.

10. ஐயந் தீர்ந்து விடல் வேண்டும்—புலை
அச்சம்போ யொழிதல் வேண்டும்—பல
பையச் சொல்லுவ திங் கென்னே—முன்னை
பார்த்தன் கண்ண னிவர் நேரா—எனை
உய்யக் கொண்டருள வேண்டும்—அடி
உன்னைக் கோடிமுறை தொழுதேன்—இனி

வையத் தலைமையெனக் கருள்வாய்—அன்னை
வாழி, நின்னதருள் வாழி.
ஓம் காளி வலிய சாமுண்டீ
ஓங்காரத் தலைவி யென்னிராணி.

---

31. காணி நிலம்

1. காணி நிலம் வேண்டும்,—பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும்,—அங்கு
தூணி லழகியதாய்—நன்மாடங்கள்
துய்ய நிறத்தினதாய்—அந்தக்
காணி நிலத்திடையே—ஓர் மாளிகை
கட்டித் தரவேண்டும்,—அங்கு
கேணியருகினிலே—தென்னைமரம்
கீற்று மிளநீரும்

2. பத்துப் பன்னிரண்டு—தென்னைமரம்
பக்கத்திலே வேணும்,—நல்ல
முத்துச் சுடர் போலே—நிலாவொளி
முன்பு வர வேணும்,—அங்கு
கத்துங் குயிலோசை—சற்றே வந்து
காதிற்பட வேணும்,—என்றன்
சித்த மகிழ்ந்திடவே—நன்றாயிளந்
தென்றல் வரவேணும்.

குறிப்பு:—காளி, சக்தி, மாரி முதலியன உலகத்தின் மூல சக்தியைக் குறிக்கும் பெயர்களாம்.

3. பாடடுக கலந்திடவே—அஙகே யொரு
பததினிப பெண வேணும,—எஙகள
கூட்டுக களியினிலே—கவிதைகள
கொண்டுதர வேணும;—அநதக
காடடு வெளியினிலே,—அமமா, நினறன
காவலுற வேணும,—எனறன
பாடடுத திறததாலே—இவவையததைப
பாலிததிட வேணும

———

32. மாயையைப் பழித்தல்

ராகம—காம்போதி. தாளம—ஆதி.

1. உணமை யறிநதவ ருனனைக கணிபபாரோ
மாயையே—மனாத
திணமையுளளாரைநீ செயவது
மொனறுணடோ—மாயையே.

2. எததனை கோடி படைகொணடு வநதாலும
மாயையே—நீ
சிததத தெளி வெனுந தீயினமுன
நிறபாயோ—மாயையே.

3. எனனைக கெடுபபதற கெணணமுறறாய
கெடட மாயையே—நான
உனனைககெடுபப துறுதியென
றேயுணா—மாயையே.

4. சாகததுணியிற சமுததிர மெமமடடு
மாயையே—இநதத
தேகமபொய யெனறுணா தீரரை யென
செயவாய—மாயையே.

5. இருமை யழிநதபின எஙகிருப பாயறப
மாயையே—தெளிந
தொருமை கணடோர முனனை மோடாது
நிறபையோ—மாயையே.

6. நீதரு மின்பத்தை நேரென்று கொள்வனோ
மாயையே—சிங்கம்
நாய்தரக் கொள்ளுமோ நல்லர
சாட்சியை—மாயையே

7. என்னிச்சை கொண்டுனை யெற்றி விட
வல்லேன் மாயையே—இனி
உன்னிச்சை கொண்டெனக் கொன்றும்
வராது காண்—மாயையே.

8 யார்க்கும் குடியல்லேன் யானென்ப
தோர்ந்தனன் மாயையே—உன்றன்
போர்க்கஞ்சு வேனோ பொடியாக்குவே
னுன்னை—மாயையே

---

33. அச்சமில்லை

(பண்டாரப் பாட்டு)

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

1. இச்சகத்து ளோரெலாம்
எதிர்த்து நின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
துச்சமாக வெண்ணி நம்மைத்
தூறு செய்த போதினும்,

அச்சமில்லை

அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
பிச்சை வாங்கி யுண்ணும் வாழ்க்கை
பெற்று விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே
இச்சை கொண்ட பொருளெலாம்
இழந்து விட்ட போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

2 கச்சணிந்த கொங்கை மாதர்
கண்கள் வீசு போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே
நச்சை வாயி லேகொணர்ந்து
நண்ப ரூட்டு போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
பச்சையூ னியைந்த வேற்
படைகள் வந்த போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.
உச்சிமீது வானிடிந்து
வீழுகின்ற போதினும்,
அச்சமில்லை யச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே.

34. அறிவே தெய்வம்

கண்ணிகள்

1. ஆயிரந் தெய்வங்க ளுண்டென்று தேடி
அலையு மறிவிலிகாள்—பல்
லாயிரம் வேத மறிவொன்றே தெய்வமுண்
டாமெனல் கேளீரோ?

2. மாடனைக் காடனை வேடனைப் போற்றி
மயங்கு மதியிலிகாள்—எத
னூடுநின் றோங்கு மறிவொன்றே தெய்வமென்
றோதி யறியீரோ?

3. சுத்த அறிவே சிவமென்று கூறுஞ்
சுருதிகள் கேளீரோ—பல
பித்த மதங்களி லேதடு மாறிப்
பெருமை யழிவீரோ?

4. வேடம்பல் கோடியொ ருண்மைக் குளவென்று
வேதம் புகன்றிடுமே—ஆங்கோர்
வேடத்தை நீருண்மையென்று கொள்வீரென றவ்
வேத மறியாதே.

5. நாமம்பல கோடியொ ருண்மைக் குளவென்று
நான் மறை கூறிடுமே—ஆங்கோர்
நாமத்தை நீருண்மை யென்றுகொள் வீரெனறந்
நான்மறை கண்டிலதே.

அறிவே தெயவம

6. போநதநிலைகள பலவும பராசகதி
பூணு நிலையாமே—உப
சாநத நிலையே வேதாநத நிலையெனறு
சானறவா கணடனரே.

7. கவலை துறநதிஙகு வாழவது வீடெனறு
காடடு மறைகளெலலாம—நீவிா
அவலை நினைநதுமி மெலலுதல போலிங
கவஙகள புரிவீரோ ?

8. உளள தனைததிலு முளளொளியாகி
யொளிாநதிடு மானமாவே—இஙகு
கொளளற கரிய பிரமமென றேமறை
கூவுதல கேளீரோ ?

9. மெளளப பலதெயவம கூடடி வளாதது
வெறுங கதைகள சோதது—பல
களள மதஙகள பரபபுதறகோாமறை
காடடவும வலலீரோ ?

10. ஒனறு பிரம முளது துணமை யஃதுன
உணா வெனும வேதமெலாம—எனறும
ஒனறு பிரம முளது துணமை யஃதுன
உணாவெனக கொளவாயே.

35. ஜீவன் முக்தி

ராகம்—கமாஸ். தாளம்—ஆதி

பல்லவி

ஜயமுண்டு பயமில்லை மனமே—இந்த
ஜன்மத்திலே விடுதலையுண்டு நிலையுண்டு. (ஜய)

அனுபல்லவி

பயனுண்டு பக்தியினாலே—நெஞ்சிற்
பதிவுற்ற குலசக்தி சரணுண்டு பகையில்லை (ஜய)

சரணங்கள்

1. புயமுண்டு குன்றத்தைப் போலே—சக்தி
பொற்பாதமுண்டதன் மேலே
நியமமெல்லாம் சக்தி நினைவன்றிப் பிறிதில்லை,
நெறியுண்டு, குறியுண்டு, குலசக்தி வெறியுண்டு (ஜய)

2. மதியுண்டு செல்வங்கள் சேர்க்கும்—தெய்வ
வலியுண்டு தீமையைப் போக்கும்,
விதியுண்டு, தொழிலுக்கு விளைவுண்டு, குறைவில்லை
விசனப் பொய்க்கடலுக்குக் குமரன் கைக்கணை
யுண்டு (ஜய)

3. அலைப்பட்ட கடலுக்கு மேலே—சக்தி
அருளென்னுந் தோணியினாலே
தொலைவிட்டுக் கரையுற்றுத் துயரற்று விடுபட்டுத்
துணிவுற்ற குலசக்தி சரணத்தில் முடிதொட்டு (ஜய)

36. ஜய பேரிகை

பல்லவி

ஜயபேரிகை கொட்டடா—கொட்டடா
ஜயபேரிகை கொட்டடா!

சரணங்கள்

1 பயமெனும் பேய்தனை யடித்தோம்—பொய்மைப்
பாம்பைப் பிளந் துயிரைக் குடித்தோம்
வியனுல கனைத்தையும் அமுதென நுகரும்
வேதவாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம். (ஜயபேரிகை)

2 இரவியி னொளி யிடைக் குளித்தோம்—ஒளி
யின்னமுதினை யுண்டு களித்தோம்
கரவினில் வந்துயிர்க் குலத்தினை யழிக்கும்
காலன் நடு நடுங்க விழித்தோம். (ஜயபேரிகை)

3 காக்கை, குருவி யெங்கள் ஜாதி—நீள்
கடலு மலையு மெங்கள் கூட்டம்
நோக்குந் திசை யெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை!
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம். (ஜயபேரிகை)

37. அல்லா

பல்லவி

அலலா, அல்லா, அலலா!

சரணங்கள்

1. பல்லாயிரம பல்லாயிரம கோடி கோடி யணடஙகள
எல்லா திசையிலுமோ ரெலலை யிலலா வெளி
வானிலே
நிலலாது சுழனறோட நியமஞ் செயதருள நாயகன
சொலலாலு மனததாலுந தொட ரொணாத பெருஞ
சோதி!
(அலலா, அல்லா, அலலா!)

2. கலலாதவ ராயினும உணமை சொலலாதவ ராயினும
பொலலாதவ ராயினும தவமிலலாதவ ராயினும
நலலாருரை நீதியினபடி நிலலாதவ ராயினும
எலலாரும வநதேததது மளவில யமபயஙகெடச
செயபவன
(அலலா, அலலா, அலலா!)

38. யேசு கிறிஸ்து

தீய ஒழுக்கததில நினற மேரி மக்தலேன் என்பாள யேசு கிறிஸதுவை அடைநது, தனது ஒழுக்கத்திறகாகப் பரிதபித்து, தன்னைக் கடையேற்ற வேண்டுமென்று வேண்டினள். யேசுவும் அவளுககு அருளபுரிந்தார. யேசு புதைக்கபபட்ட மூன்றும்

நாள் அவர் உடம்புடன் எழுந்துவிண்ணேகினதை மேரி **மக்த லேன்** கண்ணால கண்டு பிறருக் கறிவித்ததாயக் **கிறிஸ்து புரா ணம்** கூறுகிறது. இககதையையே இஙகு விளககியிருக்**கிறது.**

1. ஈசன வந்து சிலுவையில மாணடான,
எழுந துயிரததனை நாள ஒரு மூனறில,
நேச மா **மரியா மக்தலேனா**
நேரிலே யிநதச செயதியைக கணடாள.
தேசத்தீர ! இதன உடபொருள கேளீர :
தேவர வநது நமககுட புகுநதே
நாச மினறி நமை நிததங காபபார,
நம அகநதைதனை நாம கொனறு விடடால.

2. அனபு காண மரியா மகதலேனா,
ஆவி காணுதிர யேசு கிறிஸது
முனபு தீமை வடிவினைக கொனறால
மூனறு நாளினில நல லுயிர தோனறும,
பொன பொலிநத முகததினிற கணடே
போறறுவாள அநத நல லுயிர தனனை
அனபெனும மரியா மகதலேனா
ஆஹா ! சாலப பெருங்களி யிஃதே

3. உணமை யெனற சிலுவையிற கடடி
உணர்வை ஆணித தவஙகொணடடித்தால,
வணமைப பேருயிர யேசு கிறிஸது
வான மேனியில் அஙகு விளஙகும
பெண்மை காண மரியா மக்தலேனா,
பேணும நல்லறம யேசு கிறிஸது.
நுணமை கொண்ட பொருளிது கணடீர்
நொடியி லிஃது பயின்றிட லாகும.

39. நந்தலாலா

ராகம்—யதுகுல காம்போதி. தாளம்—ஆதி.

1. காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன்
கரிய நிறந்தோன்றுதையே நந்தலாலா;

2. பார்க்கும் மரங்களெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
பச்சைநிறந் தோன்றுதையே நந்தலாலா;

3. கேட்கு மொலியிலெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
கீத மிசைக்குதடா நந்தலாலா;

4 தீக்குள் விரலை வைத்தால் நந்தலாலா—நின்னைத்
தீண்டு மின்பந் தோன்றுதடா நந்தலாலா

40 ஒளியும் இருளும்

1. வானமெங்கும் பரிதியின் சோதி;
மலைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி;
தானை நீர்க்கடல் மீதிலு மாங்கே
தரையின் மீதுந் தருக்களின் மீதும்
கானகத்திலும் பற்பல ஆற்றின்
கரைகள் மீதும் பரிதியின் சோதி;
மானவன்ற னுள்ளத்தினில் மட்டும்
வந்து நிற்கும் இருளிது வென்னே!

2. சோதி யென்னுங் கரையற்ற வெள்ளம்
தோன்றி யெங்குந் திரைகொண்டு பாய,
சோதி யென்னும் பெருங்கடல், சோதிக்
கூறை, மாசறு சோதி யனந்தம்,
சோதி யென்னு நிறைவிஃ துலகைச்
சூழ்ந்து நிற்ப, ஒரு தனி நெஞ்சம்
சோதியன்ற தொர் சிற்றிருள் சேரக்
குமைந்து சோரும் கொடுமையி தென்னே!

3 தேமலர்க்கொ ரமுதன்ன சோதி,
சேர்ந்து புள்ளினம் வாழ்த்திடும் சோதி,
காமுற்று நிலத்தொடு நீருங்
காற்று நன்கு தழுவி நகைத்தே
தாமயங்கி நல்லின்புறுஞ் சோதி,
தரணி முற்றுந் ததும்பி யிருப்ப,
தீமை கொண்ட புலையிருள் சேர்ந்தோர்
சிறிய நெஞ்சந் தியங்குவ தென்னோ!

4 நீர்ச்சுனைக் கணம் மின்னுற் றிலக,
நெடிய குன்றம் நகைத்தெழில் கொள்ள,
கார்ச்சடைக்கரு மேகங்க ளெல்லாம்
கனகமொத்துச் சுடர்கொண்டுலாவ,
தேர்ச்சி கொண்டுபல சாத்திரங் கற்றுந்
தெவிட்டொ ணாத நல்லின்பக் கருவாய்
வேர்ச்சுடர் பரமாணப் பொருள் கேட்டும்
மெலிவொர் நெஞ்சிடை மேவுதலென்னோ!

41. விடுதலை

ராகம—நாட்டை

பல்லவி

வேணடுமடி யெபபோதும விடுதலை, அமமா !

சரணங்கள்

1. தூணடு மினப வாடை வீசு தூயய தேன கடல
சூழ நினற தீவி லஙகு சோதி வானவா
ஈண்டு நமது தோழ ராகி எமமோ டமுதமுணடு
[குலவ
நீணட மகிழசசி மூணடு விளைய
நினைததிடுமினப மனைததும உதவ (வேணடுமடி)

2. விருததிராதி தானவாககு மெலிவதினறியே
விணணு மணணும வந்து பணிய மேனமை துன
றியே
பொருதத முறநல வேத மோஙகு
பொயமமை தீர, மெயமமை நேர
வறுதத மழிய வறுமை யொழிய
வையமுழுதும வணமை பொழிய (வேணடுமடி)

3. பணணில இனிய பாடலோடு பாயு மொளி யெலாம
பாரில எமமை யுரிமை கொணடு பறறி நிறகவே
நணணி யமரா வெறறிகூற
நமது பெணகள அமரா கொளள
வணணமினிய தேவ மகளிா
மருவ நாமும உவகை துளள (வேணடுமடி)

42. விடுதலை—சிட்டுக்குருவி

பல்லவி

விடடு விடுதலை யாகி நிறபா யிநதச
சிடடுக குருவியைப போலே.

சரணங்கள்

1. எடடுத திசையும பறநது திரிகுவை
ஏறியக காறறில் விரைவோடு நீநதுவை
மடடுப படாதெஙகும கொடடிக கிடககுமிவ
வானொளி யெனனு மதுவின சுவை யுணடு (விட்டு)

2. பெடடையி னோடினபம பேசிக களிபபுறறு
பீடையிலாத தொர கூடு கடடிககொணடு
முடடை தருங குஞசைக காதது மகிழவெயதி
முநத வுணவு கொடுததனபு செயதிஙகு (விட்டு)

3 முறறததிலேயுங கழனி வெளியிலும
முனகணட தானியம தனனைக கொணாநதுணடு
மறறப பொழுது கதை சொலலித தூஙகிப பின
வைகறை யாகுமுன பாடி விழிபபுறறு (விடடு)

43. பகைவனுக் கருள்வாய்

பகைவனுக கருளவாய்—நனனெஞசே
பகைவனுக் கருளவாய.

1. புகை நடுவினில தீயிருபபதைப
பூமியிற கணடோமே—நனனெஞசே
பூமியிற கணடோமே
பகை நடுவினில அனபுரு வான நம
பரமன வாழகினறான—நனனெஞசே
பரமன வாழகினறான. (பகைவனு)

2. சிபபியிலே நலல முதது விளைநதிடும
செயதி யறியாயோ—நனனெஞசே
குபபையிலே மலா கொஞசும குருககததிக
கொடி வளராதோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

3. உளள நிறைவிலோா களளம புகுநதிடில
உளள நிறைவாமோ ?—நனனெஞசே
தெளளிய தேனிலோா சிறிது நஞசையும
சோததபின தேனாமோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

4. வாழவை நினைததபின தாழவை நினைபபது
வாழவுககு நோாமோ ?—நனனெஞசே
தாழவு பிறாககெணணத தானழிவானெனற
சாததிரஙகேளாயோ ?—நனனெஞசே (பகைவனு)

5. போருககு வநதங கெதிாதத கவுரவா
போல வநதானுமவன—நனனெஞசே
நேருக் கருசசுனன தேரிற கசைகொண்டு
நினறதுஙகணணனனறோ? நனனெஞசே (பகைவனு)

6. தினன வருமபுலி தனனையுமனபொடு
சிநதையிற போறறிடுவாய—நனனெஞசே
அனனை பராசகதி யவவுரு வாயினள
அவளைககுமபிடுவாய—நனனெஞசே (பகைவனு)

44. நான்

இரட்டைக் குறள் வெண் செந்துறை

1. வானிற் பறக்கின்ற புள்ளெலாம் நான்
மண்ணிற் றிரியும் விலங்கெலாம் நான்
கானிழல் வளரு மரமெலாம் நான்
காற்றும் புனலுங் கடலுமே நான்.

2. விண்ணிற் றெரிகின்ற மீனெலாம் நான்
வெட்ட வெளியின் விரிவெலாம் நான்
மண்ணிற் கிடக்கும் புழுவெலாம் நான்
வாரியி லுள்ள உயிரெலாம் நான்.

3 கம்பனிசைத்த கவியெலாம் நான்
காருகர் தீட்டு முருவெலாம் நான்
இம்பர் வியக்கின்ற மாட கூடம்
எழினகர் கோபுரம் யாவுமே நான்.

4. இன்னிசை மாதரிசையுளேன் நான்
இன்பத் திரள்க ளனைத்துமே நான்
புன்னிலை மாந்தர்தம் பொய்யெலாம் நான்
பொறையருந் துன்பப் புணர்ப்பெலாம் நான்.

5. மந்திரங்கோடி யியக்குவோன் நான்
இயங்கு பொருளினியல்பெலாம் நான்
தந்திரங் கோடி சமைத்துளோன் நான்
சாத்திர வேதங்கள் சாற்றினோன் நான்.

6. அண்டஙகள யாவையு மாககினோ னென
அவை பிழையாமே சுழறறுவோ னென
கண்டநற சக்திககணமெலலா நான
காரணமாகிக கதிததுளோ னென.

7. நானெனும பொயயை நடததுவோ னென
ஞானச சுடரவானிற செலலுவோ னென
ஆனபொருளக ளனைததினு மொனறாய
அறிவாய விளஙகு முதறசோதி நான.

45. விநாயகர் நான்மணி மாலை

அகவல்

கடமை யாவன தன்னைக் கட்டுதல்,
பிறர் துயர் தீர்த்தல், பிறர் நலம் வேண்டுதல்,
விநாயக தேவனாய், வேலுடைக் குமரனாய்,
நாராயணனாய், நதிச்சடை முடியனாய்,
பிற நாட்டிருப்போர் பெயர் பல கூறி,
அல்லா யெஹோவா எனத் தொழுதன்புறும்
தேவருந் தானாய், திருமகள், பாரதி,
உமையெனுந் தேவியருகந்தவான பொருளாய்,
உலகெலாங் காக்கு மொருவனைப் போற்றுதல்—
இந் நான்கே யிப் பூமி யிலெவர்க்கும்
கடமை யெனப்படும், பயனிது நான்காம்,
அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனு முறையே.
தன்னை யாளுஞ் சமர்த்தெனக் கருள்வாய்,
மணக்குள விநாயகா, வான்மறைத் தலைவா,
தன்னைத் தானாளுந் தன்மை நான் பெற்றிடில்,
எல்லாப் பயன்களுந் தாமே யெய்தும்,
அசையா நெஞ்ச மருள்வாய், உயிரெலாம்
இன்புற்றிருக்க வேண்டி, நின் னிருதாள்
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கணபதி தேவா, வாழ்வேன் களித்தே. (1)

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுருவாகிப் படர்ந்த வான பொருளை,

உள்ளுயி ராகி யுலகங்க ளாக்கும்
சக்தியே தானாந் தனிச்சுடர்ப் பொருளை,
சக்தி குமாரனைச் சந்திர மௌலியைப்
பணிந்தவ னுருவிலே பாவனை நாட்டி,
ஓமெனும் பொருளை யுளத்திலே நிறுத்தி,
சக்தியைக் காக்குந் தந்திரம் பயின்று,
யார்க்கும் எளியனாய், யார்க்கும் வலியனாய்,
யார்க்கும் அன்பனாய், யார்க்கு மினியனாய்
வாழ்ந்திட விரும்பினேன், மனமே! நீ யிதை
ஆழ்ந்து கருதி, யாய்ந்தாய்ந்து, பல முறை
சூழ்ந்து, தெளிந்து, பின் சூழ்ந்தார்க் கெல்லாம்
கூறிக் கூறிக் குறைவறத் தேர்ந்து,
தேறித் தேறி, நான் சித்தி பெற்றிடவே,
நின்னா லியன்ற துணை புரி வாயேல்,
பொன்னா லுனக்கொரு கோயில் புனைவேன்,
மனமே, எனை நீ வாழ்வித் திடுவாய்
வீணே யுழலுதல் வேண்டா,
சக்திகுமாரன் சரண் புகழ்வாயே. (2)

மேவி மேவித் துயரில் வீழ்வாய்,
எத்தனை கூறியும் விடுதலைக் கிசையாய்,
பாவி நெஞ்சே, பார்மிசை நின்னை
இன்புறச் செய்வேன், எதற்கு மினியஞ்சேல்,
ஐயன் பிள்ளை(யார்) அருளால் உனக்கு நான்
அபய மிங்களித்தேன் நெஞ்(சே)
நினக்கு நா னுரைத்தன நிலை நிறுத்தி(டவே)'
தீயிடைக் குதிப்பேன், கடலுள் வீழ்வேன்,
வெவ்விட முண்பேன், மேதினி யழிப்பேன்,

ஏதுஞ செயதுனே யிடரினறிக காபபேன ,
மூடநெஞசே, முபபது கோடி
முறையுனக குரைததேன , இனனுமொழிவேன ,
தலையிலிடி விழுநதால சஞசலப படாதே ,
ஏது நிகழினு 'நமககேன' எனறிரு ,
பராசகதி யுளததினபடி யுலக நிகழும ,
நமககேன பொறுபபு? "நான எனறோ தனிபபொருள
இலலை , நானெனும எணணமே வெறும பொய"
எனறுணா புததன , இறைஞசுவோா மவனபதம.
இனி யெபபொழுது முரைததிடேன. இதை நீ
மறவா திருபபாய, மடமை நெஞசே !
கவலைப படுதலே கரு நரகமமா !
கவலையற றிருததலே முகதி ,
சிவனொரு மகனிதை நினைககருள செயகவே (3)

---

46. கண்ணன்—என் தோழன்

(புன்னாகவராளி—திஸ்ர ஜாதி ஏகதாளம்—வத்ஸல ரஸம்)

பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை மாதைப்
புறங்கொண்டு போவதற்கே—இனி
என்ன வழியென்று கேட்கில் உபாயம்
இரு கணத்தே யுரைப்பான்,—அந்தக்
"கன்னன் வில்லாளர் தலைவனைக் கொன்றிடக்
காணும் வழி யொன்றில்லேன்—வந்திக்
குன்னை யடைந்தனன்" என்னில் உபாயம்
ஒருகணத் தேயுரைப் பான், (1)

கானகத்தே சுற்று நாளிலு நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாது செய்வான்;—பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர் நடத்திக் கொடுப்பான்,—என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய் வரும் போதினில்
உற்ற மருந்து சொல்வான்,—நெஞ்சம்
ஈனக் கவலைக ளெய்திடும் போதில்
இதஞ் சொல்லி மாற்றிடுவான், (2)

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென் றாலொரு
பேச்சினிலே சொல்லு வான்,
இழைக்கும் வழி வினை யாளும் வழி பயன்
உண்ணும் வழி யுரைப்பான்,
அழைக்கும் பொழுதினிற் போக்குச் சொல்லாமல்
அரை நொடிக்குள் வருவான்,

கண்ணன என தோழன

மழைககுக் குடை பசி நேரத் துணவெனறன
வாழவினுக கெஙகள கணணன. (3)

கேடடபொழுதிற பொருள கொடுப்பான ; சொல்லுங
கேலி பொறுததிடுவான ,—எனை
ஆடடஙகள காடடியும பாடடுககள பாடியும
ஆறுதல செயதிடுவான ,—எனறன்
நாடடததிற கொணட குறிபபினை யிஃதெனறு
நான சொலலு முனனுணாவான ,—அனபா
கூடடததி லேயிநதக கணணனைப போலனபு
கொணடவா வேறுளரோ ? (4)

உளளததிலே கருவங கொணட போதினில
ஓஙகி யடிததிடுவான ,—நெஞசில
களளததைக கொணடொருவாாததைத சொனனு
காறி யுமிழநதிடுவான ,—சிறு [லஙகு
பளளததிலே நெடு நாளழுகுங கெடட
பாசியை யெறறி விடும—பெரு
வெளளததைப போலருள வாாததைகள சொல்லி
மெலிவு தவிாததிடு வான , (5)

சினனக குழநதைகள போல விளையாடிச
சிரிததுக களிததிடுவான ,—நலல
வனன மகளிா வசபபடவே பல
மாயஙகள சூழநதிடுவான ,—அவன
சொனனபடி நடவாவிடி லோ மிகத
தொலலை யிழைததிடுவான ,—கணணன
தனனை யிழந்து விடில, ஐயகோ, பின்
சகததினில் வாழவதிலேன. (6)

கோபததிலே யொரு சொலலிற சிரித்துக
குலுஙகிடச செயதிடுவான ,—மனஸ
தாபததிலே யொனறு செயது மகிழசசி
தளிரததிடச செயதிடுவான ,—பெரும
ஆபததினில் வநது பககததிலே நின
றதனை விலககிடுவான ,—சுடாத
தீபததிலே விழும பூசசிகள போல வருந
தீமைகள கொனறிடுவான , (7)

உணமை தவறி நடபபவா தமமை
உதைதது நசுககிடுவான ,—அருள
வணமையி னாலவன மாததிரம பொயகள
மலை மலை யாவுரைபபான,—நலல
பெணமைக குணமுடையான , சில நேரததிற
பிததா குணமுடையான , —மிகத
தணமைக குணமுடையான , சில நேரம
தழலின குணமுடையான , (8)

கொலலுங கொலைக கஞசிடாத மறவா
குணமிகத தானுடையான ,—கணணன
சொலலு மொழிகள குழநதைகள போலொரு
சூதறி யாது சொலவான ,—எனறும
நலலவ ருககொரு தீஙகு நணணாது
நயமுறக காததிடுவான ,—கணணன
அல்லவ ருககு விடததினில நோயில
அழலி னிலுங கொடியான (9)

காதல விளைய மயககிடும பாட்டினில
கண மகிழ சிததிரததில—பகை

மோதும் படைத்தொழில் யாவினுமே திறம்
முற்றிய பண்டிதன் காண்,—உயர்
வேதமுணர்ந்த முனிவ ருணர் வினில்
மேவு பரம்பொருள் காண்,—நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை யின்புறச் செய்தவன்
கீர்த்திகள் வாழ்த்திடு வேன். (10)

---

47 கண்ணன்—என் சேவகன்

கூலி மிகக் கேட்பார் கொடுத்த தெலாந் தாமறப்பார்,
வேலை மிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார்,
'ஏனடா, நீ நேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்
பானையிலே தேளிருந்து பல்லாற் கடித்த தென்பார்,
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்த தென்பார்,
பாட்டியார்செத்துவிட்ட பன்னிரண்டாநாளென்பார்,
ஓயாமற் பொய்யுரைப்பார், ஒன்றுரைக்க வேறு செய்
தாயாதியோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார், [வார்,
உள் வீட்டுச் செய்தியெல்லாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார்,
எள் வீட்டி லில்லை யென்றால் எங்கு முரசறைவார்
சேவகரால் பட்ட சிரம மிக வுண்டு, கண்டீர்,
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடர் மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், 'இடைச்சாதி நான்' என்றான்,

" மாடு கனறு மேயததிடுவேன, மககளைநான காததிடு
வீடு பெருககி விளககேறறி வைததிடுவேன ,   [வேன ,
சொனனபடிகேட்பேன , துணிமணிகள காததிடுவேன ;
சினனக குழநதைககுச சிஙகாரப பாடடிசைததே
ஆடடஙகள காடடி அழாதபடி பாாததிடுவேன ,
காடடுவழி யானாலும, களளாபய மானாலும,
இரவிற பகலிலே யெநநேர மானாலும,
சிரமததைப பாாபபதிலலை, தேவரீா தமமுடனே
சுறறுவேன, தஙகளுககோா துனபமுறாமற காபபேன ,
கறற விததை யேதுமிலலை , காடடு மனிதன , ஐயே !
ஆன பொழுதுங கோலடி குததுபபோா மறபபோா
நானறிவேன , சறறுமஙய வஞசனை புரியேன "
எனறு பல சொலலி நினறான   "ஏது பெயா?
சொல்" எனறேன.
"ஒனறுமிலலை , கணணனெனபாா ஊரிலுளளோா
எனனை " எனறான.
கடடுறுதியுளள வுடல, கணணிலே நல்ல குணம,
ஒடடுறவே நனறு வுரைததிடுஞ சொல—ஈஙகிவறறால,
தககவனெனறுளளததே சாநத மகிழசசியுடன
" மிககவுரை பல சொலலி விருது பல சாறறுகிறாய ,
கூலியெனன கேடகினறாய? கூறு " கெனறேன. "ஐய
தாலிகடடும பெணடாட்டி சநததிகளேதுமிலலை;   [னே !
நானோா தனியாள ; நரை திரைதோன றாவிடினும
ஆன வயதிற களவில்லை , தேவரீா
ஆதரிததாற போதும அடியேனை ; நெஞசிலுளள
காதல பெரிதெனககுக காசு பெரிதிலலை " யெனறான.
பணடைக காலததுபபயிததியததி லொனறெனவே

கண்டு, மிகவும் களிப்புடனே நானவனை
ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு,
நாளாக நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிகுந்து வரல் பார்க்கின்றேன், கண்ணனால்
பெற்றுவரும் நன்மையெலாம் பேசிமுடியாது
கண்ணை யிமையிரண்டும் காப்பதுபோல், என்குடும்பம்
வண்ணமுறக் காக்கின்றான் வாய்முணுத்தல் கண்டறியேன்.
வீதி பெருக்குகிறான், வீடுசுத்த மாக்குகிறான்.
தாதியர் செய் குற்றமெலாம் தட்டி யடக்குகிறான்,
மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனாய்,
ஒக்க நயங் காட்டுகிறான், ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
பண்டமெலாஞ் சேர்த்துவைத்துப் பால் வாங்கி மோர்வாங்கிப்
பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து
நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனாய்,
எங்கிருந்தோ வந்தான் இடைச்சாதி யென்று சொன்னான்.
இங்கிவனை யான்பெறவே என்ன தவஞ் செய்துவிட்டேன்!
கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைத்த நாள்முதலாய்
எண்ணம் விசாரம் எதுவுமவன் பொறுப்பாய்ச்
செல்வம், இளமாண்பு, சீர், சிறப்பு, நற்கீர்த்தி
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
ஒளி சேர்நலமனைத்தும் ஓங்கி வருகின்றனகாண்!
கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்! கண்கொண்டேன்
கண் கொண்டேன்!
கண்ணனை யாட்கொள்ளக் காரணமு முள்ளனவே!

48. கண்ணம்மா—என் குழந்தை

(பராசக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு)

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப
தநீத — பதப — பா
பபப — பதப — பமா — கரிஸா
ரிகம — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு மேற்போனபடி மாற்றிப் பாடுக

1 சின்னஞ் சிறு கிளியே,—கண்ணம்மா!
செல்வக் களஞ்சியமே!
என்னைக் கலி தீர்த்தே—உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்!

2. பிள்ளைக் கனியமுதே,—கண்ணம்மா!
பேசும் பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே—என் முன்னே
ஆடி வருந் தேனே!

3. ஓடி வருகையிலே,—கண்ணம்மா
உள்ளங் குளிருதடீ;
ஆடித் திரிதல் கண்டால்—உன்னைப்போய்
ஆவி தழுவுதடீ

4 உச்சி தனை முகர்ந்தால்—கருவம்
ஓங்கி வளருதடீ,
மெச்சி யுனை யூரார்—புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்குதடீ.

5 கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்—உள்ளந்தான்
கள் வெறி கொள்ளுதடீ;
உன்னைத் தழுவிடிலோ,—கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகுதடீ.

6 சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால்—மனது
சஞ்சல மாகுதடீ,
நெற்றி சுருங்கக் கண்டால்—எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்குதடீ.

7 உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால்—என் நெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டுதடீ,
என் கண்ணிற் பாவையன்றோ?—கண்ணம்மா!
என்னுயிர் நின்னதன்றோ?

8. சொல்லு மழலையிலே,—கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்,
முல்லைச் சிரிப்பாலே—எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்.

9 இன்பக் கதைகளெல்லாம்—உன்னைப்போல்
ஏடுகள் சொல்வதுண்டோ?
அன்பு தருவதிலே—உனைநேர்
ஆகுமோர் தெய்வமுண்டோ?

10 மார்பி லணிவதற்கே—உன்னைப்போல
வைர மணிக ளுண்டோ?
சீர் பெற்று வாழ்வதற்கே—உன்னைப்போல
செல்வம் பிறிது முண்டோ?

---

49. கண்ணன்—என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

(கேதாரம்—கண்டஜாதி—ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் அற்புதம், சிருங்காரம்)

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீராத)

1. தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்,—பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்,
என்னப்பன் என்னையன் என்றால்—அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான். (தீ)

2. தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு—என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான்
மானொத்த பெண்ணடி யென்பான்—சற்று
மனமகிழு நேரத்திலே கிள்ளி விடுவான் (தீ)

3. அழகுள்ள மலர் கொண்டு வந்தே—என்னை
அழ அழச் செய்து பின், "கண்ணை மூடிக்கொள்,
குழலிலே சூட்டுவேன்," என்பான்—என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான். (தீ)

4. பினனலைப பினனின றிழுபபான ,—தலை
பினனே திருமபுமுன னேசெனறு மறைவான ,
வனனப புதுசசேலை தனிலே—புழுதி
வாரிச சொரிநதே வருததிக குலைபபான. (தீ)

5. புலலாங குழல கொணடு வருவான ,—அமுது
பொஙகித ததுமபுநற கீதம படிபபான ,
களளால மயஙகுவது போலே—அதைக
கணமூடி வாயதிறந தேகேட டிருபபோம (தீ)

6 அஙகாந திருககுமவாய தனிலே—கணணன
ஆறேழு கடடெறும பைபபோடடு விடுவான ,
எஙகாகிலும பாரதத துணடோ ? கணணன
எஙகளைச செயகினற வேடிககை யொனறோ ? (தீ)

7 விளையாட வாவென றழைபபான ,—வீடடில
வேலையென றாலதைக கேளா திழுபபான ,
இளையாரொ டாடிக குதிபபான ,—எமமை
இடையிற பிரிநது போய வீடடிலே சொலவான. (தீ)

8 அமமைககு நலலவன கணடீர !—மூளி
அததைககு நலலவன, தநதைககு மஃதே ,
எமமைத துயரசெயயும பெரியோர—வீடடில
யாவாககு நலலவன போலே நடபபான (தீ)

9 கோளுககு மிகவுஞ சமாததன,—பொயமை
சூததிரம பழி சொலக கூசாச சழககன ,
ஆளுக கிசைநதபடி பேசி—தெருவில
அததனை பெணகளையு மாகா தடிபபான. (தீ)

50. கண்ணன்—என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தானி தோடி தாளம்—ஆதி

(ரஸங்கள் பயானகம், அற்புதம்)

திக்குத் தெரியாத காட்டில்—உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேனே

1. மிக்க நலமுடைய மரங்கள்,—பல
விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள்,—எந்தப்
பக்கத்தையு மறைக்கும் வரைகள்—அங்கு
பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள்,—ஒரு (திக்குத்)

2. நெஞ்சிற் கனல் மணக்கும் பூக்கள்,—எங்கும்
நீளக் கிடக்கு மிலைக் கடல்கள்,—மதி
வஞ்சித் திடுமகழிச் சுனைகள்,—முட்கள்
மண்டித் துயர் கொடுக்கும் புதர்கள்,—ஒரு (திக்குத்)

3. ஆசை பெற விழிக்கும் மான்கள்,—உள்ளம்
அஞ்சக் குரல் பழகும் புலிகள்,—நல்ல
நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவை—அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு,—ஒரு (திக்குத்)

4. தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம்—அதன்
சத்தத்திற் கலங்கும் யானை—அதன்
முன்னின்றோடு மிள மான்கள்—இவை
முட்டா தயல் பதுங்குந் தவளை—ஒரு (திக்குத்)

5. காலகை சோாநது விழலானேன—இரு
கணணுந துயிலபடர லானேனன—ஒரு
வேலகைக கொணடு கொலே வேடன—உளளம
வெடகஙகொண்டொழியவிழித தான—ஒரு (திககுத)

6. "பெணணே, உன தழுகைக கண்டு—மனம
பிததுங கொளளு" தெனறு நகைததான—"அடி
கணணே, எனதிருகண மணியே—உனேக
கடடித தழுவ மனங கொணடேன.

7. சோாநதே படுததிருகக லாமோ?—நலல
துணடக கறி சமைததுத தினபோம—சுவை
தோநதே கனிகள கொணடு தருவேன—நலல
தேஙகள ளுணடினிது களிப போம."

8. எனறே கொடிய விழிவேடன—உயிா
இறறுப போகவிழித துரைததான—தனி
நினறே இரு கரமுங குவிதது—அநத
நீசன முனனா ரிவை சொலவேன —

9 "அணணு, உனா தடியில வீழுவேன—எனே
அஞசக கொடுமை சொலல வேணடா—பிறன
கணணுலஞ செயதுவிடட பெணணே—உனறன
கணணுற பாாததிடவுந தகுமோ?"

10. "ஏடீ, சாததிரஙகள வேணடேன—நின
தினபம வேணடுமடி, கனியே!—நின றன
மோடி கிருககுதடி தலேயை,—நலல
மொாநதைப பழைய களளேப போலே".

11. காதா லிந்த வுரை கேட்டேன்—'அட
கண்ணா!' வென்றலறி வீழ்ந்தேன்—மிகப்
போதாக வில்லை யிதற்குள்ளே—என்றன்
போதந் தெளிய நினைக் கண்டேன்.

12. கண்ணா, வேடமெங்குப் போனது?—உனைக்
கண்டே யலறி விழுந்தானே?—மணி
வண்ணா! என தபயக் குரலிலே—எனை
வாழ்விக்க வந்த அருள் வாழி! (திக்குத்)

---

51. கண்ணன்—என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல்

(தங்கப்பாட்டு மெட்டு. ரஸங்கள்: சிருங்காரம், ரௌத்ரம்)

கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம்—அடி தங்கமே தங்கம்
கண்டுவர வேணுமடி தங்கமே தங்கம்,
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்—பின்னர்
ஏதெனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம் (1)

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம்—நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்,
அன்னிய மன்னர் மக்கள் பூமியிலுண்டாம்—என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம். (2)

சொன்ன மொழி தவறு மன்னவனுக்கே—எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;
என்ன பிழைக ளிங்கு கண்டிருக்கின்றான்?—அவை
யாவுந் தெளிவு பெறக் கேட்டு விடடீ. (3)

மையல் கொடுத்து விட்டுத் தங்கமே தங்கம்—தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமு முண்டோ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவனென்றே—கிழப்
பொன்னி யுரைத்ததுண்டு தங்கமே தங்கம். (4)

ஆற்றங் கரையதனில் முன்னமொரு நாள்—எனை
அழைத்துத் தனியிடத்திற் பேசிய தெல்லாம்
தூற்றி நகர் முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம். (5)

சோர மிழைத்திடையர் பெண்களுடனே—அவன்
சூழ்ச்சித் திறமை பல காட்டுவ தெல்லாம்
வீர மறக் குலத்து மாதரிடத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடடீ. (6)

பெண்ணென்று பூமிதனிற் பிறந்து விட்டால்—மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்; [அதைப்
பண்ணொன்று வேய்ங்குழலி லூதி வந்திட்டான்—
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே. (7)

நேர முழுதிலுமப் பாவிதன்னையே—உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்.
தீர ஒரு சொலின்று கேட்டு வந்திட்டால்—பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம். (8)

52. கண்ணன்—என் காதலன்

(ராகம் - பிலஹரி)

1. ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே—இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழி?
நேசம் மறக்கவில்லை நெஞ்சம்—எனில்
நினைவு முகம்மறக்க லாமோ?

2. கண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்—அதில்
கண்ண னழகு முழுதில்லை,
நண்ணு முக வடிவு காணில்—அந்த
நல்ல மலர்ச் சிரிப்பைக் காணோம்.

3. ஓய்வு மொழிதலு மில் லாமல்—அவன்
உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம்,
வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய்—அந்த
மாயன் புகழினை யெப் போதும்

4. கண்கள் புரிந்து விட்ட பாவம்—உயிர்க்
கண்ண னுரு மறக்க லாச்சு,
பெண்க ளினத்தி லிது போலே—ஒரு
பேதையை முன்பு கண்ட துண்டோ?

5. தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வைய முழுதுமில்லை தோழி.

6. கண்ணன் முக மறந்து போனால்—இந்தக்
கண்க ளிருந்து பயனுண்டோ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய்—இனி
வாழும் வழி யென்னடி தோழி.

53. கண்ணம்மா—என் காதலி

காட்சி வியப்பு

ராகம்—செஞ்சுருட்டி. தாளம்—ஏகதாளம்

(ரஸங்கள் : சிருங்காரம், அற்புதம்)

1. சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்,—கண்ணம்மா!
சூரிய சந்திரரோ?
வட்டக் கரிய விழி,—கண்ணம்மா!
வானக் கருமை கொல்லோ?
பட்டுக் கருநீலப்—புடவை
பதித்த நல் வயிரம்
நட்ட நடு நிசியில்—தெரியும்
நக்ஷத்திரங்க ளடீ!

2 சோலை மல ரொளியோ—உனது
சுந்தரப் புன்னகை தான்?
நீலக் கட லலையே—உனது
நெஞ்சி லலைக ளடீ!
கோலக் குயி லோசை—உனது
குரலி னிமை யடீ!
வாலைக் குமரியடீ,—கண்ணம்மா!
மருவக் காதல் கொண்டேன்.

3. சாத்திரம் பேசுகிறாய்,—கண்ணம்மா!
சாத்திர மேதுக் கடீ!
ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே,—கண்ணம்மா!
சாத்திர முண்டோடீ?

மூத்தவர் சம்மதியில்—வதுவை
முறைகள் பின்பு செய்வோம்,
காத்திருப்பேனோடீ?—இது பார்,
கன்னத்து முத்தமொன்று!

---

54. கண்ணம்மா—என் காதலி

யோகம்

பாயு மொளி நீ யெனக்கு, பார்க்கும் விழி நானுனக்கு,
தோயு மது நீ யெனக்கு, தும்பியடி நானுனக்கு,
வாயுரைக்க வருகுதில்லை, வாழி நின்றன் மேன்மை
தூய சுடர் வானொளியே! சூறையமுதே! [யெல்லாம்,
கண்ணம்மா! (1)

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேவும் விரல் நானுனக்கு,
பூணும் வட நீ யெனக்கு, புது வயிர நானுனக்கு,
காணுமிடந் தோறு நின்றன் கண்ணி னொளி வீசுதடீ!
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே!
கண்ணம்மா! (2)

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில் நானுனக்கு,
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நானுனக்கு,
ஞான வொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்,
ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே!
கண்ணம்மா! (3)

வெணணிலவு நீ யெனககு, மேவு கடல நானுனககு,
பணணு சுதி நீ யெனககு, பாட்டினிமை நானுனககு,
எணணி யெணணிப பாாததிடிலோா எணணமிலலை
[நின சுவைககே,
கணணின மணி போனறவளே! கட்டியமுதே!
கணணமமா! (4)

வீசு கமழ நீ யெனககு, விரியு மலா நானுனககு,
பேசுபொருள நீ யெனககு, பேணுமொழி நானுனககு,
நேசமுளள வானசுடரே! நினனழகை யெதுரைபபேன?
ஆசை மதுவே, கனியே, அளளு சுவையே!
கணணமமா! (5)

காதலடி நீ யெனககு, காநதமடி நானுனககு;
வேதமடி நீ யெனககு, விததையடி நானுனககு,
போதமுறற போதினிலே பொஙகிவருந தீஞசுவையே,
நாதவடி வானவளே! நலலவுயிரே கணணமமா! (6)

நலலவுயிா நீ யெனககு, நாடியடி நானுனககு,
செலவமடி நீ யெனககு! சேம நிதி நானுனககு,
எலலையறற பேரழகே! எஙகு நிறை பொறசுடரே,
முலலை நிகா புனனகையாய! மோதுமினபமே!
கணணமமா! (7)

தாரையடி நீ யெனககு, தணமதிய நானுனககு,
வீரமடி நீ யெனக்கு, வெறறியடி நானுனககு,
தாரணியில வானுலகில் சாாநதிருககு மினப மெல்லாம
ஓருருவமாயச சமைந்தாய! உளளமுதமே!
கணணமமா! (8)

55. கண்ணன்—என் ஆண்டான்

ராகம—புன்னாகவராளி. தாளம—திஸ்ரஏகதாளம்

(ரஸஙகள' அறபுதம, கருணை.)

1. தஞச முலகினில எஙகணு மினறித்
தவிததுத தடுமாறி
பஞசைப பறைய னடிமை புகுநதேன,
பார முனைக காணடே,
ஆணடே—பார முனைக காணடே.

2. துனப நோயு மிடிமையுந தீரததுச
சுகமருள வேணடும,
அனபுட னினபுகழ பாடிககுதிதது நின
ஆணை வழி நடபபேன,
ஆணடே—ஆணைவழி நடபபேன.

3. சேரி முழுதும பறையடிததே யருட
கீரததிகள பாடிடுவேன,
பேரிகை கொடடித திசைக ளதிரநின
பெயர முழககிடுவேன,
ஆணடே—பெயர முழககிடுவேன.

4. பணணைப பறையர தஙகூடடததிலே யிவன
பாககிய மோஙகி விடடான,
கணண னடிமை யிவனெனுங கீரத்தியில
காதலுற றிஙகு வநதேன,
ஆணடே—காதலுற றிஙகு வநதேன.

5. காடு கழனிகள காாததிடுவேன, நினறன
காலிகள மேயததிடுவேன,
பாடுபடச சொலலிப பாாததன பினனரென
பகருவரு சொலலாணடே !
ஆணடே—பகருவரு சொலலாணடே !

6 தோடடஙகள கொததிச செடி வளாககச சொலலிச
சோதனை போடாணடே ,
காடடு மழைககுறறி தபபிச சொனனு லெலனைக
கடடியடி யாணடே ,
ஆணடே—கடடியடி யாணடே

7. பெணடு புழுஙகலாதகள கருசி குடிததுப
பிழைததிட வேணடுமையே !
அணடை யயலுககென றுலுப காரஙகள
ஆகிட வேணடுமையே !
உபகாரஙகள—ஆகிட வேணடுமையே !

8 மானததைக காககவோா நாலு முழததுணி
வாஙகித தரவேணும ,
தானததுககுச சில வேடடிகள வாஙகித
தரவும கடனாணடே,
சில வேடடி—தரவுங கடனணடே.

9. ஒனபது வாபிற குடிலினைச சுறறி
யொரு சில பேயகள வநதே
துனபப படுததுது மநதிரஞ செயது
தொலைததிட வேணடுமையே !
பலகையாவுந—தொலைததிட வேணடுமையே !

10. பேயும பிசாசுந திருடரு மெனறன
பெயரினைக கேட்டளவில,
வாயுங கையுங்கட்டி அஞசி நடக்க
வழி செயய வேணடுமையே!
தொலலை தீரும—வழி செயயவேணடுமையே!

---

56. கண்ணம்மா—எனது குலதெய்வம்

ராகம—புன்னாக வராளி

பல்லவி

நினனைச சரணடைநதேன—கணணமமா!
நினனைச சரணடைநதேன!

1. பொனனை உயாவைப புகழை விருமபிடும
எனனைக கவலைகள தினனத தகாதெனறு (நினனை)

2. மிடிமையு மசசமு மேவியென னெஞசிற
குடிமை புகுநதன, கொனறவை போகவெனறு (நின)

3. தன செய லெணணித தவிபபது தீாநதிங்கு
நின செயல செயது நிறைவுபெறும வணணம (நினனை)

4. துனப மினியிலலை, சோாவிலலை, தோறபிலலை,
அனபு நெறியில அறங்கள வளாததிட (நினனை)

5 நலலது தீயது நாமறியோ மனனை!
நலலது நாட்டுக! தீமையை யோட்டுக! (நினனை)

---

57 முரசு

வெற்றி யெட்டுத் திக்கு மெட்டக்
கொட்டு முரசே
வேத மென்றும் வாழ்க வென்று
கொட்டு முரசே
நெற்றி யொற்றைக் கண்ணனோடே
நிர்த்தனஞ் செய்தாள்
நித்த சக்தி வாழ்க வென்று
கொட்டு முரசே.

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்—எனக்
குண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்,
சீருக்கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு
தெய்வம் துணை செய்ய வேண்டும்

2. வேத மறிந்தவன் பார்ப்பான்,—பல
வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்.
நீதி நிலை தவறாமல்—தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன் நாய்க்கன்

3. பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி,—பிறர்
பட்டினி தீர்ப்பவன் செட்டி.
தொண்டரென் றோர்வகுப்பில்லை,—தொழில்
சோம்பலைப் போ லிழி வில்லை.

4. நாலு வகுப்புமிங் கொன்றே,—இந்த
நான்கினி லொன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே—செத்து
வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி.

5. ஒற்றைக் குடும்பந் தனிலே—பொருள்
ஓங்க வளர்ப்பவன் தந்தை,
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே—மனை
வாழ்ந்திடச் செய்பவ ளன்னை.

6. ஏவல்கள் செய்பவர் மக்கள்,—இவர்
யாவரு மோர்குல மன்றோ?
மேவி யனைவரு மொன்றாய்—நல்ல
வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.

7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதில்
தாழ்வென்றும் மேலென்றுங் கொள்வார்
நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார்—அங்கு
நித்தமுஞ் சண்டைகள் செய்வார்.

8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்,—அன்பு
தன்னிற் செழித்திடும் வையம்,
ஆதர வுற்றிங்கு வாழ்வோம்,—தொழில்
ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.

9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்—புவி
பேணி வளர்த்திடு மீசன்;
மண்ணுக்குள்ளே சில மூடர்—நல்ல
மாத ரறிவைக் கெடுத்தார்.

10. கணக ளிரணடினி லொன்றைக—குததிக
காடசி கெடுததிட லாமோ?
பெணக ளறிவை வளாததால்—வையம
பேதைமை யற்றிடுங காணீா.

11. தெயவம பல பல சொலலிப—பகைத
தீயை வளாபபவா மூடா,
உயவ தனைததிலு மொனருய—எஙகும
ஓா பொருளானது தெயவம.

12. தீயினைக கும்பிடும பாாபபாா,—நிததந
திககை வணஙகுந துருககா,
கோயிற சிலுவையின முனனே—நினறு
கும்பிடும யேசு மததாா

13. யாரும பணிந்திடும தெயவம,—பொருள
யாவினும நினறிடும தெயவம,
பாருககுளளே தெயவ மொனறு,—இதில
பறபல சணடைகள வேணடாம

14. வெளளை நிறததொரு பூனை—எஙகள
வீடடில வளருது கணடீா,
பிளளைகள பெறறதப பூனை,—அவை
பேருக கொரு நிறமாகும;

15. சாமபல நிறமொரு குடடி,—கருஞ
சாநது நிறமொரு குடடி,
பாமபு நிறமொரு குடடி,—வெளளைப
பாலி னிறமொரு குட்டி.

16. எந்த நிறமிருந்தாலும்—அவை
யாவும் ஒரே தரமன்றோ?
இந்த நிறம் சிறிதென்றும்—இஃ
தேற்றமென்றுஞ் சொல்லலாமோ?

17. வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்—அதில்
மானுடர் வேற்றுமையில்லை.
எண்ணங்கள் செய்கைகளெல்லாம்—இங்கு
யாவர்க்கு மொன்றெனல் காணீர்.

18. நிகரென்று கொட்டு முரசே—இந்த
நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம்,
தகரென்று கொட்டு முரசே,—பொய்ம்மைச்
சாதி வகுப்பினை யெல்லாம்.

19. அன்பென்று கொட்டு முரசே,—அதில்
ஆக்க முண்டாமென்று கொட்டு
துன்பங்கள் யாவுமே போகும்—வெறுஞ்
சூதுப் பிரிவுகள் போனால்.

20. அன்பென்று கொட்டு முரசே,—மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்,
இன்பங்கள் யாவும் பெருகும்—இங்கு
யாவரு மொன்றென்று கொண்டால்.

21. உடன் பிறந்தார்களைப் போலே—இவ்
வுலகில் மனிதரெல்லாரும்;
இடம் பெரிதுண்டு வையத்தில்—இதில்
ஏதுக்குச் சண்டைகள் செய்வீர்?

22. மர தினை நடடவன் தணணீா—நனகு
வார்த்தைத யோஙகிடச செயவான ;
சிரத்தை யுடையது தெயவம,—இஙகு
சோநத வுணவெலலை யிலலை.

23. வயிற றுககுச சோறுணடு கணடீா—இஙகு
வாழு மனிதரெல் லோாககும ,
பயிறறி யுழுதுணடு வாழவீா !—பிறா
பஙகைத திருடுதல் வேணடாம.

24. உடன பிறந்தவர்களைப போலே—இவ
வுலகினில மனிதரெல லோரும ,
திடங கொணடவா மெலிநதோரை—இஙகு
தினறு பிழைததிட லாமோ ?

25. வலிமையுடையது தெயவம—நமமை
வாழநதிடச செயவது தெயவம ;
மெலிவு கணடாலுங குழந்தை—தனனை
வீழததி மிதிததிட லாமோ ?

26. தமபி சற்றே மெலிவானல்—அணணன
தானடிமை கொளள லாமோ ?
செமபுககும கொமபுக்கு மஞ்சி—மககள
சிறறடிமைப படலாமோ ?

27. அனபென்று கொடடு முரசே,—அதில்
யாாக்கும விடுதலை யுண்டு ,
பின்பு மனிதாகளெலலாம—கலவி
பெற்றுப பதம பெறறு வாழவாா.

28. அறிவை வளர்த்திட வேணடும—மக்கள
அததனை பேருககு மொனறாய ,
சிறியரை மேமபடச செயதால—பினபு
தெயவ மெலலோரையும வாழததும.

29. பாருககுளளே சமததனமை—தொடர
பறறுஞ சகோதரத தனமை
யாருககும தீமை செயயாது—புவி
யெஙகும விடுதலை செயயும.

30. வயிறறுககுச சோறிடவேணடும—இஙகு
வாழு மனிதருக கெலலாம ,
பயிறறிப பல கலவி தநது—இநதப
பாரை உயர்த்திடவேணடும.

31. ஒனறெனறு கொடடு முரசே—அனபில
ஓஙகெனறு கொடடு முரசே
நனறெனறு கொடடு முரசே—இநத
நானில மாநதருக கெலலாம.

58. பாப்பாப் பாட்டு

1. ஓடி விளையாடு பாபபா,—நீ
ஓயநதிருகக லாகாது பாபபா,
கூடி விளையாடு பாபபா,—ஒரு
குழநதையை வையாதே பாபபா.

2 சினனஞ சிறு குருவி போலே—நீ
திரிநது பறநது வா பாபபா,
வனனப பறவைகளைக கணடு—நீ
மனதில மகிழசசி கொளளு பாபபா.

3 கொததித திரியு மநதக கோழி—அதைக
கூடடி விளையாடு பாபபா,
எததித திருடுமநதக காககாய—அதற
கிரககப படவேணும பாபபா.

4 பாலைப பொழிநது தரும, பாபபா,—அநதப
பசு மிக நலலதடி பாபபா,
வாலைக குழைதது வரும நாய தான—அது
மனிதாககுத தோழ னடி பாபபா.

5. வணடி யிழுககும நலல குதிரை,—நெல்லு
வயலில் உழுது வரும மாடு,
அணடிப பிழைக்கும நமமை ஆடு,—இவை
ஆதரிக்க வேணு மடி பாபபா.

6. காலை யெழுந்த வுடன் படிப்பு—பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.

7. பொய் சொல்லக்கூடாது பாப்பா—என்றும்
புறஞ் சொல்ல லாகாது பாப்பா,
தெய்வம் நமக்குத் துணை பாப்பா—ஒரு
தீங்கு வர மாட்டாது பாப்பா.

8. பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால்—நாம்
பயங்கொள்ள லாகாது பாப்பா,
மோதி மிதித்து விடு பாப்பா—அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்து விடு பாப்பா.

9. துன்பம் நெருங்கி வந்த போதும்—நாம்
சோர்ந்துவிட லாகாது பாப்பா,
அன்பு மிகுந்த தெய்வமுண்டு—துன்பம்
அத்தனையும் போக்கி விடும் பாப்பா.

10. சோம்பல் மிகக்கெடுதி பாப்பா,—தாய்
சொன்ன சொல்லைத் தட்டாதே பாப்பா,
தேம்பி யழுங் குழந்தை நொண்டி,—நீ
திடங்கொண்டு போராடு பாப்பா.

11. தமிழ்த் திரு நாடு தன்னைப் பெற்ற—எங்கள்
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா,
அமிழ்தில் இனிய தடி பாப்பா,—நம்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா.

12. சொலலில உயர்வு தமிழச சொல்லே,—அதைத
தொழுது படிததிடடி பாபபா!
செலவமநிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம—அதைத
தினமும புகழநதிடடி பாபபா.

13. வடககில இமயமலை பாபபா, தெறகில
வாழுங குமரி முனை பாபபா,
கிடககும பெரிய கடல கணடாய—இதன
கிழககிலும மேறகிலும பாபபா.

14. வேதமுடைய இநத நாடு,—நலல
வீரா பிறநத இநத நாடு,
சேதமிலலாத ஹிந்துஸதானம—இதைத்
தெயவ மெனறு கும்பிடடி பாபபா.

15 சாதிகள இலலையடி பாப்பா—குலத
தாழசசி உயாசசி சொலலல பாவம,
நீதி, உயாநத மதி, கல்வி—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள மேலோர்.

16. உயிாகளிடததில் அனபு வேணும;—தெயவம
உணமை யெனறு தானறிதல் வேணும,
வயிர முடைய நெஞசு வேணும,—இது
வாழும முறைமையடி பாபபா.

59. பாஞ்சாலி சபதம்

பிரம ஸ்துதி

ஓமெனப் பெரியோர்கள்—என்றும்
ஓதுவ தாய், வினை மோதுவ தாய்,
தீமைகள் மாய்ப்பது வாய், துயர்
தேய்ப்பது வாய், நலம் வாய்ப்பது வாய்,
நாமமு முருவு மற்றே—மனம்
நா டரிதாய்ப் புந்தி தேடரிதாய்,
ஆமெனும் பொரு ளனைத் தாய்,—வெறும்
அறி வுட னாநந்த வியல் புடைத் தாய்

நின்றிடும் பிரம மென்பார்,—அந்த
நிர்மலப் பொருளினை நினைத்திடுவேன்,
நன்று செய் தவம் யோகம்—சிவ
ஞானமும் பக்தியும் நணுகிடவே,
வென்றி கொள் சிவ சக்தி—எனை
மே வுறவே, இருள் சா வுறவே,
இன் றமிழ் நூ லிது தான்—புகழ்
ஏயந் தினிதா யென்று மிலகிடவே.

துரியோதனன் சகுனியிடம் சொல்வது

'உலகு தொடங்கிய நாள்
முதலாக நஞ் சாதியில்—புகழ்
ஓங்கி நின்றோரிந்த தருமனைப்
போலெவர்? மாமனே!
இலகு புகழ் மனு வாதி
முதல்வர்க்கும, மாமனே!—பொருள்
ஏற்றமு மாட்சியு மிப்படி
படியுண்டு கொல்?—மாமனே!
கலைக ளுணர்ந்த நல் வேதியப்
பாவலர் செய்தவாம்—பழங்
கற்பனைக் காவியம்
பற்பல கற்றனை,—மாமனே!
பல கடலுடையு மிப்படி
வென்றதை எங்கணும்—சொல்லப்
பார்த்ததுண்டோ? கதை
கேட்டதுண்டோ? புகல், மாமனே!

'எத்தனை யுலகில் மறப்பினும்,
யானினி, மாமனே!—இவர்
யாகத்தை என்றும் மறந்திட
லென்பதொன் றேது காண்?
விதமுறச் சொன்னபொருட்
குவையும் பெரிதில்லைகாண்,—அந்த

வேளவியி லெனனை வெதுப
பின வேறு பல வுண டே,
இதனை யெலா மவ விழியறற
தநதையின பாறசெனறே—சொலலி,
இஙகிவர மீதவ னும பகை
எய திடச செய குவாய.
மித மிகு மன பவர மீது
கொணடா னவன கேடக வே,—அநத
வேளவி கண டென னுயிர
புணபடுஞ செயதி விளமபுவாய.'

சகுனியின் சதி

'வெஞ சமர செயதிடுவோ மெனில—அதில
வெறறியும தோலவியும யார கணடார ?—அநதப
பஞசவர வீரம பெரிது காண !—ஒரு
பாரததன கை விலலுக கெதி ருணடோ ? உன றன
நெஞசததிற சூதை யிகழசசி யாக—கொளள
நீத மிலலை, முனனைப பாரததிவர—தொகை
கொஞச மிலலைப பெருஞ சூதினால—வெறறி
கொணடு பகையை யழித துளோர.

'நாடுங குடிகளுஞ செலவமுமம—எணணி,
நா னிலததோர கொடும போர செயவார ;—அனறி

ஓடுங் குருதியைத் தேக்கவோ?—தமர்
ஊன் குவை கண்டு களிக்கவோ?—அந்த
நாடுங் குடிகளுஞ் செல்வமும்—ஒரு
நாழிகைப் போதினிற் சூதினால்—வெல்லக்
கூடு மென்றிற் பிறி தெண்ண லேன்?—என்றன்
கொள்கை யிது'வெனக் கூறினன்.

திரிதராட்டிரன் பதிற் கூறுதல்

கள்ளச் சகுனியு மிங்ஙனே—பல
கற்பனை சொல்லித்தன் னுள்ளத்தின்—பொருள்
கொள்ளப் பகட்டுதல் கேட்டபின்—பெருங்
கோபத் தொடே திரிதராட்டிரன்,—'அட,
பிள்ளையை நாசம் புரியவே—ஒரு
பேயென நீ வந்து தோன்றினாய்,—பெரு
வெள்ளத்தைப் புல் லொன் றெதிர்க்கு மோ?—இள
வேந்தரை நாம் வெல்லலாகு மோ?

'சோதரர் தம்முட் பகை யுண்டோ?—ஒரு
சுற்றத்திலே பெருஞ் செற்ற மோ?—நம்மில்
ஆதரங் கொண்டவ ரல்லரோ?—முன்னர்
ஆயிரஞ் சூழ்ச்சி இவன் செய்தும்—அந்தச்
சீதரன் றண் ணருளாலு மோர்—பெருஞ்
சீலத்தினாலும் புயவலி—கொண்டும்
யாதொரு தீங்கு மிலாம லே—பிழைத்
தெண்ணருங் கீர்த்தி பெற்றா ரன்றோ?

‘பிளளைப பருவந் தொடஙகி யே—இநதப
பிசச னவாககுப பெருமபகை—செயது
கொளளப படாத பெருமபழி—யனறிக
கொணட தொா நனமை சிறிதுணடோ ?—நெஞசில
எளளத தகுந்த பகைமையோ ?—அவா
யாாககு மிளைதத வகையுணடோ ?—வெறும
நொளளைக கதைகள கதைககிருய,—பழ
நூலின பொருளைச சிதைககிருய.

‘மனனவா நீதி சொல வநதாய,—பகை
மா மலையைச சிறு மட குடமாம—கொளளச
சொனனொ தொா நூல சறறுக காடடுவாய !—விணணிற
சூரியன போ னிக ரினறி யே—புகழ
துனனப புவிச சக காாதிபம—உடற
சோதரா தாஙகொணடிருபபனும,—தநதை
யெனனைக கருதி யவ ரெனைப—பணிந
தென சொற கடஙகி நடபபனும,

‘கணணனுககே முத லாககியம—அவா
காடடினா ரெனறு பழிததனை !—எனில
நணணும விருநதினாாக கனறியே—நமமுன
னா முபசாரஙகள செயவ தோ—உற
வணணனும தமபியு மாதலால—அவ
ரனனிய மா நனமைக கொணடிலா,—முகில
வணண னதுதியா தமமுளே—முதல
மாண புடையா னெனக கொணடனா,

‘கணணனுக கே யது சாலு மென—றுயர்
கஙகை மகன சொலச செயதனா ,—இதைப
பண ணரும பாவ மென றெணணிலல—அதன
பார மவா தமைச சாரு மோ ?—பினனுங
கணணனை யே தெஙக கொணடனை ?—“ அவன
காலிற சிறு துக ளொபபவா—நிலத
தெணணரு மனனவா தமமு ளே—பிறா
யாரு மிலலை ” யெனல காணுவாய.

‘ ஆதி பரம பொருள நாரணன,—தெளி
வாகிய பாற கடல மீதி லே—நலல
சோதிப பணுமுடி யாயிரம—கொணட
தொல லறி வெனனு மொரா பாமபின மேல—ஒரு
போதத துயில கொளும நாயகன,—கலை
போநது புவிமிசைத தோனறினன—இநதச
சீதக குவளை விழியினன”—என று
செபபுவ ருணமை தெளிநதவா.

“ நானெனு மாணவந தளளலும—இநத
ஞாலததைத தா னெனக கொளளலும—பர
மோன நிலையி னடததலும—ஒரு
மூவகைக காலங கடததலும—நடு
வான கருமஙகள செயதலும—உயிா
யாவிறகும நலலருள பெயதலும—பிறா
ஊனைச சிதைததிடும போதினும—தன
துளள மருளி னெகுதலும,

“ ஆயிரங கால முயறசியாற—பெற
லாவரிய பேறுகள ஞானியா ;—இவை

தாயின வயிறறிற பிறநதனரே— தமமைச
சாரநது விளஙகப பெறுவரேல,— இநத
மாயிரு ஞாலம மவாதமைத—தெயவ
மாண புடையா ரெனறு போறறுங காண !—ஒரு
பேயினை வேத முணாததல போற—கணணன
பெறறி யுனக கெவா பேசுவார?’’

திரிதராட்டிரன் பதில்

திரிதராடடிரன செவியில— இநதத
தீ மொழி புகுதலுந திகைதது விடடான,
‘பெரிதாத துயா கொணடாநதாய,— கொடும
பே யெனப பிளளைகள பெறறு விடடேன,
அரி தாககுதல போலே— அமா
ஆங கவரொடு பொரலவல மெனறேன,
நரி தாககுதல போலாம— இநத
நாணமில செயலினை நாடுவதோ?

‘ ஆரியா செயவாரோ?— இநத
ஆணமையிலாச செய லெணணுவரோ?
பாரினிற பிற ருடைமை— வெஃகும
பதரினைபபோ லொரு பத ருணடோ?’
‘பே ரியற செலவஙகளும— இசைப
பெருமையு மெயதிட விருமபுதி யேல்,
காரிய மிதுவாமோ?— என்றன
காளை யனையோ? இது கருத லடா!

‘வீரனுக் கேயிசை வார்—திரு
மேதினி எனு மிரு மனைவியர் தாம்,
ஆரமர் தம ரல்லார்—மிசை
யாற்றி நல் வெற்றியி லோங்குதியேல்,
பாரத நாட்டினிலே—அந்தப்
பாண்டவ ரென்பப் புகழ் படைத்திடுவாய்;
சோரர் தம் மகனோ நீ?—உயர்
சோமன்றன் னொருகுலத் தோன்றலன்றோ?

‘தாமொரு கருமத்திலே—நித்தந்
தளர் வுறு முயற்சி மற்றோர் பொருளை
இம்மியுங் கருதாமை,—சார்ந்த
திருப்பவர் தமை நன்கு காத்திடுதல்—
இம்மையி லிவற்றினை யே—செல்வத்
திலக்கண மென்றனர் மூதறிந்தார்
அம்ம, இங் கிதனை யெல்லாம்—நீ
அறிந்திலை யோ? பிழை யாற்றல் நன்றோ?

‘நின் னுடைத் தோளனையார்—இள
நிருபரைச் சிதைத்திட நினைப்பாரோ?
என் னுடை யுயி ரன்றோ?—எனை
எண்ணி இக் கொள்கையை நீக்குதியால்!
பொன் னுடை மார்பகத்தார்—இளம்
பொற்கொடி மாதரைக் களிப்பதினும்
இன்னும்ப லின்பத்தினும்—உளம்
இசைய விட்டே இதை மறந்திடடா’

தருமபுத்திரன் தீர்மானம்

தருமனு மிவ்வளவில்—உளத்
தளர்ச்சியை நீக்கியொ ருறுதி கொண்டே
பருமங் கொள் குரலினனாய்—மொழி
பதைத்திட லின்றி இங் கிவை உரைப்பான் ;
'மருமங்க ளெவை செயினும்,—மதி
மருண் டவர் விருந் தறஞ் சிதைத் திடினும்,
கரும மொன்றே உள தாம்—நங்கள்
கடன் , அதை நெறிப்படி புரிந்திடுவோம்.

'தந்தையும் வரப் பணித்தான் ;—சிறு
தந்தையுந் தூதுவந் ததை உரைத்தான் :
சிந்தை யொன் றினி இல்லை,—எது
சேரினு நல மெனத் தெளிந்து விட்டேன்.
முந்தை யச் சிலை ராமன்—செய்த
முடிவினை நம்மவர் மறப்பதுவோ ?
நொந்தது செய் மாட்டோம்,—பழ
நூலினுக் கிணங்கிய நெறி செல்லுவோம்.'

தருமபுத்திரன் முடிவுரை

வீம னுரைத்தது போலவே—உளம்
வெம்பி நெடுவில் விசயனும்—அங்கு
காமனுஞ் சாமனு மொப்பவே—நின்ற
காளை இளைஞ ரிருவரும்—செய்ய
தாமரைக் கண்ணன் யுதிட்டிரன்—சொல்லைத்
தட்டிப் பணி வொடு பேசினார்,—தவ
நேமந் தவறலு முண்டுகாண்,—நரர்
நெஞ்சங் கொதித்திடு போழ்திலே.

அன்பும் பணிவு முருகக் கொண்டோர்—அண்ணன்
வாயினுந் தன்சொல் வழாதவர்—அங்கு
வன்பு மொழி சொலக் கேட்டனன்,—அற
மன்னவன் புன்னகை பூத்தனன்,—'அட!
முன்பு சுயோதனன் செய்ததும்—இன்று
மூண் டிருக்குங் கொடுங் கோலமும்—இதன்
பின்பு விளைவதுந் தேர்ந்துளேன், என்னைப்
பித்த னென்றெண்ணி உரைத்திட்டீர்!

'கைப்பிடி கொண்டு சுழற்றுவோன்—தன்
கணக்கிற் சுழன்றிடுஞ் சக்கரம்—அது
தப்பி மிகையுங் குறையு மாச்—சுற்றும்
தன்மை அதற் குள தாகு மோ?—இதை
ஒப் பிட லாகும் புவியின் மேல்—என்றும்
உள்ள உயிர்களின் வாழ்விற்கே,—ஒரு

செப்பிடு வித்தையைப் போலவே—புவிச்
செய்திகள் தோன்றிடு மாயினும்,

'இங்கிவை யாவுந் தவறிலா—விதி
ஏற்று நடக்குஞ் செயல்களாம்,—முடி
வெங்கணு மின்றி எவற்றினும்—என்றும்
ஏற்றி இடையின்றிச் செல்வதாம்—ஒரு
சங்கிலி யொக்கும் விதி கண்டாய்!—வெறுஞ்
சாத்திர மன்றிது சத்தியம்,—நின்று
மங்கியோர் நாளி லழிவதாம்—நங்கள்
வாழ்க்கை இதனைக் கடந்ததோ?

'தோன்றி அழிவது வாழ்க்கை தான்,—இங்குத்
துன்பத்தொ டின்பம் வெறுமையாம்—இவை
மூன்றி லெதுவரு மாயினும்,—களி
மூழ்கி நடத்தல் முறை, கண்டாய்!—நெஞ்சில்
ஊன்றிய கொள்கை தழைப்பரோ—துன்பம்
உற்றிடு மென்பதோ ரச்சத்தால்?—விதி
போன்று நடக்கு மென்றே—கடன்
போற்றி ஒழுகுவர் சான்றவர்

'சேற்றி லுழலும் புழுவிற்கும்,—புவிச்
செல்வ முடைய அரசர்க்கும்,—பிச்சை
ஏற்றுடல் காத்திடு மேழைக்கும்,—உயிர்
எத்தனை உண்டவை யாவிற்கும்,—நித்தம்
ஆற்றுதற் குள்ள கடமை தான்—முன் வந்
தவ் வக் கணந்தொறு நிற்குமால்,—அது
தோற்றும் பொழுதிற் புரிகுவார்—பல
சூழ்ந்து கடமை அழிப்பரோ?

"யாவருக்கும பொதுவாயினும—சிறப
பெண்ப ரரசா குலததிறகே—உயா
தேவரை யொபப முனனோா தமைத—தஙகள
சிந்தையிற கொணடு பணிகுதல ,—தந்தை
ஏவலை மைநதா புரிதற கே—வில்
லிராமன கதையை யுங காட்டினேன ;—புவிக
காவலா தமமிற சிறநத நீா—இனறு
காமம பிழைத திடுவீா கொலோ ?"

தருமனின் பதில்

தோல் விலைககு பசுவினைக கொல்லும
துடட னிவவுரை கூறுதல கேடடே,
நூல் விலககிய செயகைக ளஞசும
நோனபி னோ னுள நொநதிவை கூறும :
'தேவலப பெயா மா முனிவோ னும
செயய கேளவி அசிதனும முனனா
காவலாககு விதிதத தந நூலிற
கவறு நஞ செனக கூறினா, கணடாய !

" வஞசகததினில வெறறியை வேணடாா,
மாயச சூதைப பழியெனக கொளவாா,
அஞச லினறிச் சமாக களத தேறி
ஆககும வெறறி அதனை மதிபபாா,
துஞச நேரினுந தூய சொல் லனறிச
சொல் மிலேசசரைப போ லெனறுஞ சொல்லாா,

மிஞ்சி சீர்த்தி கொள பாரத நாட்டில்
மேவு மாரிய'' ரென றனா மேலோா.

"ஆதலா லிநதச சூதினை வேணடேன '
ஐய, செலவம பெருமை இவறறின
காத லா லர சாறறுவ னலலேன ,
காழத்த நலலற மோஙகவு மாஙகே
ஓத லானு முணாததுத லானும
உணமை சானற கலைத தொகை யாவும
சாத லினறி வளாந திடுமாறும,
சகுனி, யா னரசாளுதல, கணடாய !

' எனனை வஞசித தென செலவததைக கொளவோா
என றனக கிடா செயபவ ரலலா,
முனனை நினற தொா நான மறை கொலவாா,
மூ துணாவிற கலைத தொகை மாயபபாா,
பினனை என னுயிாப பாரத நாட்டில
பீடை செயயுங கலியை அழைபபாா ,
நினனை மிகக பணி வொடு கேடபேன :
நெஞசிற கொளகையை நீககுதி ' எனருன.

தருமன் இணங்குதல்

வெயய தான விதியை நினைநதான
விலக கொணு தற மெனப துணாநதான ;
பொயய தாகுஞ சிறு வழக கொனறைப
புல னிலா தவர் தம முடம பாட்டை

ஐய னெஞசி லற மெனக கொணடான.
ஐயகோ! அந்த நாணமுத லாகத
துயய சிநதைய ரெத்தனை மக்கள
துனப மிவ வகை எயதின ரமமா!

முன பிருந்த தொர காரணத தாலே,
மூடரே, பொயயை மெய எனலாமோ?
முன பெனச சொலலுங கால மதறகு,
மூடரே, ஓர வரையறை உணடோ?
முன பெனச சொலின நேறறு முனபே யாம,
மூனறு கோடி வருடமு முனபே;
முன பிருந தெணணிலாது புவி மேல
மொயத்த மகக ளெலலா முனிவோரோ?

நீர பிறககு முன பார மிசை மூடர
நோநத தில்லை எனறு நினைநதீரோ?
பார பிறநதது தொட டினறு மடடும,
பல பலப பல பறபல கோடி
கார பிறககு மழைத துளி போலே
கணட மகக ளனைவ ருள ளேயும,
நீர பிறபபதன முனபு, மடமை
நீசத தனமை இருநதன வனறோ?

பொய யொழுககை அற மெனறு கொணடும,
பொயயா கேலியைச சாததிர மெனறும,
ஐயகோ, நஙகள பாரத நாடடில
அறி விலா ரறப பறறு மிக குளளோர
நொயய ராகி அழிநதவா கோடி.
நூல வகை பல தேர்நது தெளிநதோன,

மெய யறிந்தவா தமமு ளுயாநதோன—
விதியினலத் தருமனும வீழநதான.

மதியினும விதி தான பெரி தனறே ?
வையமீ துள வாகு மவறறுள
விதியி னும பெரிதோா பொரு ளுணடோ ?
மேலே நாளு செயுங காம மலலாதே,
நதியி லுளள சிறு குழி தனனில
நானகு திககி லிருநதும பனமாசு
பதியு மாறு, பிறா செயுங காமப
பயனு நமமை அடைவ துணடனறே ?

சூது மீட்டும் தொடங்குதல்

கா யுருட்ட லாஞா—சூதுக
களி தொடஙக லாஞா.
மாய முளள சகுனி—பினனும
வாாததை சொலலுகினறுன :—
‘ நீ அழிதத தெலலாம—பினனும
நின னிடத்து மீளும.
ஓய வடைநதிடாதே,—தருமா !
ஊகக மெயது’ கெனறுன.

கோயிற பூசை செயவோா—சிலையைக
கொணடு விறறல போலும,
வாயில் காத்து நிறபோன—வீட்டை
வைத் திழததல் போலும,

சூது மீட்டும தொடஙகுதல

ஆயிரஙக ளான—நீதி
அவை உணாநத தருமன
தேயம வைத திழநதான,—சிசசீ !
சிறியா செயகை செயதான.

'நாடடு மாநத ரெலலாம—தம போல
நராக ளென றுகருதார,
ஆடடு மநதை யா மென'—றுலகை
அரச ரெணணி விடடார.
காடடு முணமை நூலகள—பல தாங
காடடினாக ளேனும,
நாடடு ராஜ நீதி—மனிதா
நனகு செயயவிலலை

ஓரஞ செயதிடாமே,—தருமத
துறுதி கொன றிடாமே,
சோரஞ செய திடாமே—பிறரைத
துயரில வீழத திடாமே.
ஊரை யாளு முறைமை—உலகில
ஓர புறததுமில்லை.
ஸார மறற வாாததை !—மேலே
சரிதை சொலலுகினறோம.

திரௌபதியை இழுத்தல்

பாவியர் சபை தனிலே,—புகழ்ப்
பாஞ்சால நாட்டினர் தவப் பயனை,
ஆவியி லினியவளை,—உயிர்த்
தணி சுமந் துலவிடு செய்ய முதை,
ஓவிய நிகர்த்தவளை,—அரு
ளொளியினைக் கற்பனைக் குயிரதனைத்
தேவியை, நிலத்திருவை,—எங்குந்
தேடினுங் கிடைப்பருந் திரவியத்தை,

படிமிசை இசை யுறவே—நடை
பயின்றிடுந் தெய்விக மலர்க்கொடியைக்
கடிகமழ் மின்னுருவை,—ஒரு
கமனியக் கனவினைக் காதலினை,
வடிவுறு பேரழகை,—இன்ப
வளத்தினைச் சூதினிற் பணயமென்றே
கொடியவ ரவைக்களத்தில்—அறக்
கோமகன் வைத்திடல் குறித்துவிட்டான்.

வேள்விப் பொருளினையே—புலை நாயின்முன்
மென்றிட வைப்பவர் போல,
நீள் விட்டப் பொன் மாளிகை—கட்டிப் பேயினை
நேர்ந்து குடியேற்றல் போல,
ஆள் விற்றுப் பொன் வாங்கியே—செய்த பூணை
ஆந்தைக்குப் பூட்டுதல் போல்,

கேள்விக கொருவ ரில்லை—உயிரா த தேவியைக்
கீழ மககட காளாககினன.

செருபபுககுத தோல் வேணடியே,—இஙகுக கொல்வரோ
செல்வக குழநதை யினை ?
விருப புறற சூதினுககே—ஒதத பநதயம
மெயத தவப பாஞசாலியோ ?
ஒருப படடுப போனவுடன,—கெடட மாமனும
உனனி யத தாயங கொணடே
இருப பகடை போடடென்றன,—பொயமைக காயகளும
இருப பகடை போடடவே.

திரௌபதி சூதில் வசமானது பற்றிக் கௌரவர் கொண்ட மகிழ்ச்சி

திககுக குலுங கிடவே—எழுநதாடுமாம
தீயவா கூடட மெலலாம,
தககுத தக கெனறே அவா—குதித தாடுவார்
தம மிரு தோள கொடடுவாா.
ஒககுந தரும னுககே—இஃதெனப 'ரோ !
ஓ !' வென றிரைந் திடுவார்,
கக கக கெனறெ நகைபபாா—' துரியோதன,
கடடிக கொ ளெமமை ' எனபாா.

மாமனைத ' தூககா ' யெனபாா ;—அநத மாமன மேல்
மாலை பல வீசுவார்.
'சேமத திரவியஙகள—பல நாடுகள
சோந்ததி லொனறு மிலலை ,

காமத் திரவிய மாம்—இந்தப் பெண்ணையுங்
கைவச மாக்கச் செய்தான்,
மாமனொர் தெய்வ' மென்பார், 'துரியோதனன்
வாழ்க' வென் றார்த் திடுவார்.

துரியோதனன் சொல்வது

நின்று துரியோ தனன்—அந்த மாமனை
நெஞ்சொடு சேரக் கட்டி,
'என் துயர் தீர்த்தா யடா—உயிர் மாமனே,
ஏளனந் தீர்த்து விட்டாய்.
அன்று நகைத்தா ளடா,—உயிர் மாமனே,
அவளை என் ஆளாக்கினை.
என்றும் மறவே னடா;—உயிர் மாமனே.
என்ன கைம்மாறு செய்வேன்!

'ஆசை தணித்தா யடா,—உயிர் மாமனே,
ஆவியைக் காத்தா யடா.
பூசை புரிவோ மடா,—உயிர் மாமனே,
பொங்க லுனக்கிடு வோம்.
நாச மடைந்த தடா—நெடு நாட் பகை,
நா மினி வாழ்ந்தோ மடா!
பேசவுந் தோன்று தில்லை,—உயிர் மாமனே,
பேரின்பங் கூட்டி விட்டாய்'

என்று பல சொல்லுவான்,—துரியோதனன்
எண்ணி எண்ணிக் குதிப்பான்,

குனறு குதிபபது போல—துரியோதனன
கொட்டிக குதித் தாடுவான.
மனறு குழபப முறறே—அவா யாவரும
வகை தொகை யொனறு மினறி
அனறு புரிநத தெலலாம—எனறன பாட்டிலே
ஆகக வெளி தாகு மோ?

திரௌபதியைத் துரியோதனன் மன்றுக்கு அழைத்து வரச் சொல்லியதுபற்றி ஜகத்தில் உண்டான அதர்மக் குழப்பம்

தருமம அழி வெயதச சததிய மும பொய யாக
பெருமைத தவஙகள பெயா கெட்டு மணணுக,
வானததுத தேவா வயிறறிலே தீப பாய,
மோன முனிவா முறை கெட்டுத தா மயஙக,
வேதம பொருளினறி வெறறுரையே யாகி விட,
நாதம குலைநது நடுமை யினறிப பாழாக,
கந்தருவ ரெல்லாம களை யிழக்கச் சித்தா முதல்
அந்தரத்து வாழவோ ரனைவோரும பித துறவே,
நான முகனுர் நா வடைக்க, நா மகட்குப புததி கெட,
வான முகிலைப போனற தொரு வண்ணத் திருமாலும
அறி துயில் போய மற ருஙகே ஆழநத துயி லெயதிவிட
செறி தரு நற் சீரழகு செல்வ மெலாந் தானுகுஞ
சீதேவி தன வதனஞ செமமை போயக் காரடைய,
மாதேவன யோகம மதி மயகக மாகி விட,—

வாலை, உமா தேவி, மாகாளி, வீறுடையாள,
மூலமா சகதி, ஒரு மூவிலை வேல கை யேறருள,
மாயை தொலைககு மஹா மாயை தானுவாள,
பேயைக கொலையைப பிணக குவையைக கண்டுவபபாள,
சிஙகததி லேறிச சிரித தெவையுங காததிடுவாள,
நோவுங கொலையு நுவ லொணுப பீடைகளும
சாவுஞ சலிபபு மெனத தான பல கண முடையாள.
கடா வெருமை ஏறுங கரு நிறததுக காலனுா
இடாது பணி செயய இலஙகு மஹா ராணி,
மஙகளஞ செலவம வளா வாழநாள நற கீாததி
துஙக முறறு கலவி பொனப சூழும பல கணததாள,
ஆககந தாமவாள, அழிவு நிலை யாவாள,
போககு வர வெயதும புதுமை யெலலாந தானுவாள,
மாறி மாறிப பினனும மாறி மாறிப பினனும
மாறி மாறிப போம வழககமே தானுவாள,
ஆதி பரா சகதி—அவளெஞசம வனமை யுற,
சோதிக கதிா விடுககும சூரியனுந தெயவததின
முகததே இருள படர.

துரியோதனன் விதுரனை நோக்கி உரைப்பது

மூடப புலைமையினேன,
அகததே இருளுடையான, ஆரியரின வேறுனேன,
துரியோதனனுஞ சுறுக கெனவே தான திருமபி
அரியோன விதுர னவனுக் குரை செயவான :
‘ செலவாய, விதுரா, நீ சிந்தித்திருபபதேன ?
வில்வா ணுதலினுள, மிகக எழி லுடையாள,

முனனே பாஞசாலா முடிவேநதன ஆவி மகள,
இனனே நாம சூதில் எடுதத விலை மகள பாய
சென்று விளை வெலலாஞ செவவனே தானுணர்தநி,
" மனறி னிடை யுளளானெனை மைததுனனின ஞோ
தலைவன
னினனை அழைககிருன நீ மனையி லேவலுக்கே "
என்ன உரைதத தவளை இஙகுக கொணாவாய' எனருன.

விதுரன் சொல்வது

துரியோதனனிச சுடு சொறகளை கூறிடவும,
பெரியோன விதுரன பெரிதுஞ சினங கொணடு,
'மூட மகனே, மொழி யொனறு வாராததைதயினைக
கேடு வர லறியாய, கீழமையினுற சொலலிவிடடாய.
புளளிச சிறு மான புலியைப போயப பாயவதுபோல,
பிளளைத தவளை பெரும பாமபை மோதுதல போல,
ஐவா சினததினை அழலை வளாககினருய.
தெயவத தவததியைச சீருலையப பேசுகிருய,
நினனுடைய நனமைககு நீதி யெலாஞ சொலலுகிறேன
எனனுடைய சொல வேறெவாபொருட்டுமிலலையடா!
பாணடவா தாம நாளைபபழி யிதனைத தீாததிடுவா,
மாண்டு தரை மேல, மகனே, கிடபபாய நீ.
தன வாழவு நாடுந தறுகணமை எனனேடா?
முனன மொரு வேனன முடிநத கதை கேடடிலையோ?
நலலோா தம துளளம நையச செயல செயதான
பொல்லாத வேனன, புழுவைபபோல மாயநதிடடான.

நெஞசஞ சுடவுரைத்தல நேர்மை எனக கொணடாயோ ?
மஞசனே, அசசொல மருமததே பாயவதனறோ ?
கெடடார தம வாயி லெளி தேகிளைதது விடும,
படடார தம நெஞசிற பலநா ளகலாது.
வெந நரகு சோதது விடும, விதைதை தடுததுவிடும,
மனனவனே, நொநதார மனஞ சுடவே சொலலுஞ
சொல.

சொலலி விடடேன, பினனொரு கால சொலலேன,
கவுரவாகாள !

புலலியாகட கினபம புவித தலததில வாராது
பேராசை கொணடு பிழைச செயலகள செயதினரீர !
வாராத வன கொடுமை மா விபதது வநது விடும
பாணடவா தம பாதம பணிந தவா பாறகொணட
தெலாம

மீணடவாககே ஈநது விடடு விநயமுடன
“ஆணடவரே, யாஙகள அறியாமையாற செயத
நீணட பழி இதனை நீா பொறுபபீா” என றுரைதது,
மற றவரைத தஙகள வள நகாககே செலல விடீா.
குறறந தவிாககு நெறி இதனைக கொளளீரேல,
மா பாரதப போா வரும, நீா ழிநதிடுவீா
பூபாலரே’ என் றப புணணியனுங கூறினன.
சொல இதனைக கேடடுத துரியோதனன மூடன,
வல விடிபோல ‘சீசசி ! மடையா, கெடுக நீ
எபபோது மெமமைச சபிதத லியல புனககே.
இபபோ துன சொலலை எவருஞ செவிககொளளார்.
யாரடா, தோப பாகன ! நீ போயக கண மிரணடில
“பாரதர்ககு வேநதன பணிததா” னெனக கூறிய

பாண்டவர் தம் தேவிதனைப் பார்வேந்தர் மன்றினிலே
நாண் அழைத்துவா' என்றியம்பினன். ஆங்கே தேர்ப்
பாகன் விரைந்து போய்ப் பாஞ்சாலி வாழ் மனையில்
சோகம் ததும்பித் துடிக்கத் குரலுடனே,
'அம்மானே போற்றி! அறங்காப்பாய், தாள் போற்றி!
வெம்மை யுடைய விதியால் யுதிட்டிரனார்
மாமன் சகுனியொடு மாயச் சூதாடியதில்,
பூமி யிழந்து பொரு ளிழந்து தம்பியரைத்
தோற்றுத் தமது சுதந்தரமும் வைத் திழந்தார்
சாற்றிப் பணய மெனத் தாயே உனை வைத்தார்
சொல்லவுமே நாவு துணியவில்லை, தோற் றிட்டார்.
எல்லாரும் கூடி யிருக்கும் ஸபை தனிலே,
நின்னை அழைத்துவர நேமித்தான் எம்மரசன்'
என்று உரைத்திடவும், 'யார் சொன்ன வார்த்தை

யடா!

சூதா ஸபை தனிலே தொல் ஸீர் மறக் குலத்து
மாதா வருதல் மர போடா? யார் பணியால்
என்னை அழைக்கின்றாய்?' என்றாள். அதற்கவனும்
'மன்னன் சுயோதனன் றன் வார்த்தையினால்' என்

றிட்டான்

'நல்லது, நீ சென்று நடந்த கதை கேட்டு வா.
வல்ல சகுனிக்கு மாண் பிழந்த நாயகர் தாம்
என்னை முன்னே கூறி இழந்தாரா? தம்மையே
முன்ன மிழந்து முடித் தென்னைத் தோற்றாரா?
சென்று ஸபையில் இச் செய்தி தெரிந்து வா'
என் றவனுங் கூறி, இவன் போகிய பின்னர்,
தன்னந் தனியே தவிக்கு மனத்தா ளாய்,

ன்னங் குலைந்து மலர் விழிகள் நீர் சொரிய,
உள்ளத்தை அச்சம் உலைவுறுத்தப் பேய் கண்ட
பிள்ளையென வீற்றிருந்தாள். பின்னந்தத் தேர்ப்பாகன்
மன்னன் ஸபை சென்று, 'வாள் வேந்தே! ஆங்கந்தப்
பொன்னரசு தாள் பணிந்து "போதருவீர்" என்றிட்
டேன்.
"என்னை முதல் வைத்திழந்த பின்பு தன்னை யென்
மன்னர் இழந்தாரா? மாறித் தனைத் தோற்ற
பின்னரெனைத் தோற்றாரா?" என்றேநும் பேரவையை
மின்னற் கொடியார் வினவி வரத் தாம் பணித்தார்
வந்து விட்டேன்' என்றுரைத்தான். மாண்புயர்ந்த
பாண்டவர் தாம்
நொந்து போ யொன்றும் நுவலா திருந்து விட்டார்
மற்றும் சபை தனிலே வந்திருந்த மன்னரெலாம்
முற்று முறை யிழந்து மூங்கையர் போல் வீற்றிருந்தார்.

வீமன் சொல்வது

'சூதர் மனைகளிலே—அண்ணே!
தொண்டு மகளிருண்டு.
சூதிற் பணய மென்றே—அங்கோர்
தொண்டச்சி போவ தில்லை.

'ஏது கருதி வைத்தாய்?—அண்ணே,
யாரைப் பணயம் வைத்தாய்?
மாதர் குல விளக்கை—அன்பே
வாய்ந்த வடி வழகை.

வீமன் சொல்வது

'பூமி யரச ரெல்லாங்—கண்டே
போற்ற விளங்குகின்றான்,
சாமி, புகழினுக்கே—வெம்போர்ச்
சண்டனப் பாஞ்சாலன்.

'அவன் சுடர் மகளை,—அண்ணே,
ஆடி யிழந்து விட்டாய்
தவறு செய்து விட்டாய்,—அண்ணே,
தருமங் கொன்று விட்டாய்.

'சோரத்திற் கொண்ட தில்லை,—அண்ணே,
சூதிற் படைத்த தில்லை
வீரத்தி னாற்படைத்தோம்,—வெம்போர்
வெற்றி யினாற் படைத்தோம்,

'சக்கரவர்த் தியென்றே—மேலாந்
தன்மை படைத்திருந்தோம்;
பொக்கென வோர் கணத்தே—எல்லாம்
போகத் தொலைத்து விட்டாய்.

'நாட்டை யெல்லாந் தொலைத்தாய்,—அண்ணே,
நாங்கள் பொறுத் திருந்தோம்.
மீட்டு மெம்மை யடிமை—செய்தாய்,
மேலும் பொறுத் திருந்தோம்.

'துருபதன் மகளைத்—திட்டத்
துய்ம னுடற் பிறப்பை,
இரு பகடை யென்றாய்,—ஐயோ!
இவர்க் கடிமை யென்றாய்!

'இது பொறுப்பதில்லை,—தம்பி!
எரி தழல் கொண்டு வா.
கதிரை வைத்திழந்தான்—அண்ணன்
கையை எரித்திடுவோம்'

அர்ஜுனன் சொல்வது

என வீமன் ஸஹதேவ னிடத்தே சொன்னான்.
இதைக் கேட்டு வில் விஜயன் எதிர்த்துச் சொல்வான்
'மன மாரச் சொன்னாயோ? வீமா! என்ன
வார்த்தை சொன்னாய்? எங்கு சொன்னாய்? யாவர்
[முன்னே?
கன மாருந் துருபதனார் மகளைச் சூதுக்
களியிலே இழந்திடுதல் குற்ற மென்றாய்,
சின மான தீ அறிவைப் புகைத்தலாலே,
திரி லோக நாயகனைச் சினந்து சொன்னாய்.
"தருமத்தின் வாழ்வதனைச் சூது கவ்வும்,
தருமம் மறுபடி வெல்லும்" என்னு மியற்கை
மருமத்தை நம்மாலே உலகங் கற்கும்
வழி தேடி விதி இந்தச் செய்கைசெய்தான்.
கருமத்தை மேன் மேலுங் காண்போம் இன்று
கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம், காலம் மாறும்,
தருமத்தை அப்போது வெல்லக் காண்போம்.
தனு உண்டு காண்டீவ மதன் பேர்' என்றான்.

திரௌபதி கண்ணனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனை

துச்சாதனன் எழுந்தே—அன்னை
துகிலினை மன்றிடை யுரித லுற்றான்
'அச்சோ தேவர்களே!'—என்
றலறி அவ் விதுரனுந் தரை சாய்ந்தான்.
பிச் சேறியவனைப் போல—அந்தப்
பேயனுந் துகிலினை உரிகையிலே,
உட் சோதியிற் கலந்தாள்;—அன்னை
உலகத்தை மறந்தாள், ஒருமை யுற்றாள்

'ஹரி, ஹரி, ஹரி, என்றாள்,—கண்ணா!
அபய மபய முனக் கபய மென்றாள்
கரியினுக் கருள் புரிந்தே—அன்று
கயத் திடை முதலையி னுயிர் மடித்தாய்,
கரிய நன்னிற முடையாய்,—அன்று
காளிங்கன் தலைமிசை நடம் புரிந்தாய்!
பெரிய தொர் பொரு ளாவாய்,—கண்ணா!
பேசரும் பழ மறைப் பொருளாவாய்!

'சக்கர மேந்தி நின்றாய்,—கண்ணா!
சார்ங்க மென்றொரு வில்லைக் கரத் துடையாய்!
அக்ஷரப் பொருளாவாய்,—கண்ணா
அக்கார அமு துண்ணும் பசுங் குழந்தாய்!
துக்கங்க ளழித் திடுவாய்,—கண்ணா!
தொண்டர் கண்ணீர்களைத் துடைத் திடுவாய்!

தக்கவா தமைக காபபாய,—அநதச
சதுாமுக வேதனைப படைதது விடடாய.

'வானத துள வாழுவாய,—தீ
மண நீா காறறினில அவை யாவாய,
மோனத துள வீழநதிருபபாா—தவ
முனிவா தம அகததினி லொளிா தருவாய!
கானத துப பொயகையிலே—தனிக
கமல மென பூமிசை வீறறிருபபாள,
தானதது ஸ்ரீ தேவி,—அவள
தாளிணை கைககொணடு மகிழந திருபபாய!

'ஆதியி லாதி யபபா,—கணணா!
அறிவினைக கடநத விணணகப பொருளே,
சோதிககுஞ சோதி யபபா,—எனறனை
சொலலினைக கேடடருள செயதிடுவாய!
மா திககு வெளியினிலே—நடு
வானததிற பறநதிடும கருடன மிசை
சோதிககுள ஊாநதிடுவாய,—கணணா!
சுடாப பொருளே, பேரடற பொருளே!

"கமபததி லுளளானோ?—அடா!
காடடுன றன கடவுளைத தூணிடததே!
வம புரை செயு மூடா"—எனறு
மகன மிசை யுறுமியத தூணுதைததான
செம பவிா குழ லுடையான;—அநதத
தீய வலலிரணிய னுடல பிளந்தாய!
நமபி நின னடி தொழுதேன,—எனனை
நா ணழியா திங்கு காத தருள்வாய.

'வாக்கினுக் கீசனையும்—நின்றன்
வாக்கினி லேற்றிடும் வலிமையினாய்,
ஆக்கினை கரத்துடையாய்,—என் றன்
அன் புடை எந்தை, என் னருட் கடலே,
நோக்கினிற் கதி ருடையாய்,—இங்கு
நூற்றுவர் கொடுமையைத் தவிர்த் தருள்வாய்,
தேக்கு நல் வானமுதே!—இங்கு
சிற் றிடை யாய்ச்சி யில் வெண்ணெ யுண்டாய்!

வையகங் காத் திடுவாய்!—கண்ணா!
மணி வண்ணா, என் றன் மனச் சுடரே!
ஐய,நின் பத மலரே—சரண்.
ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி!' என் றாள்.
பொய்யர் தந் துயரினைப் போல்,—நல்ல
புண்ணிய வாணர் தம் புகழினைப் போல்,
தையலர் கருணையைப் போல்,—கடல்
சல சலத் தெறிந் திடும் அலைகளைப்போல்,

பெண் ணொளி வாழ்த் திடுவார்—அந்தப்
பெரு மக்கள் செல்வத்திற் பெருகுதல் போல்
கண்ண பிரா னருளால்,—தம்பி
கழற் றிடக் கழற் றிடத் துணி புதிதாய்
வண்ணப் பொற் சேலைகளாம்—அவை
வளர்ந்தன, வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே!
எண்ணத் தி லடங்காவே,—அவை
எத்தனை எத்தனை நிறத்தனவோ!

பொன் னிழை பட்டிழையும்—பல
புதுப் புதுப் புதுப் புதுப் புதுமைகளாய்,

சென்னியிற் கை குவித்தாள்—அவள்
செவ்விய மேனியைச்சார்ந்து நின்றே,
முன்னிய ஹரி நாமம்—தன்னில்
மூளு நற் பய னுல கறிந் திடவே
துன்னிய துகிற் கூட்டம்—கண்டு
தொழும்பத் துச்சாதனன் வீழ்ந்து விட்டான்

தேவர்கள் பூச் சொரிந்தார்,—‘ஓம்
ஜய ஜய பாரத சக்தி,’ என்றே.
ஆவலொ டெழுந்து நின்று—முன்னை
ஆரிய வீட்டுமன் கை தொழுதான்.
சாவடி மறவ ரெல்லாம்—‘ஓம்
சக்தி சக்தி சக்தி’ என்று கரங் குவித்தார்
காவலி னெறி பிழைத்தான்,—கொடி
கடி யர வுடையவன் தலை கவிழ்ந்தான்.

வீமன் செய்த சபதம்

வீம னெழுந் துரை செய்வான்—‘இங்கு
விண்ணவ ராணை, பரா சக்தி யாணை,
தாமரைப் பூவினில் வந்தான்—மறை
சாற்றிய தேவன் திருக் கழ லாணை;
மா மகளைக் கொண்ட தேவன்—எங்கள்
மரபுக்குத் தேவன் கண்ணன் பதத் தாணை;
காமனைக் கண்ணழலாலே—சுட்டுக்
காலனை வென்றவன் பொன்னடி மீதில்

ஆணை யிட்டீங் குரை செய்வேன்:— இந்த
ஆண்மை யிலாத துரியோதனன் றனை,
பேணும் பெருங்கன லொத்தாள்— எங்கள்
பெண்டு திரௌபதியைத் தொடை மீதில்
நாணின்றி "வந்திரு" என்றான்— இந்த
நாய் மகனாந் துரியோதனன் றனை,
மாணற்ற மன்னர்கண் முன்னே,— என்றன்
வன்மை யினால் யுத்த ரங்கத்தின் கண்ணே,
'தொடையைப் பிளந் துயிர் மாய்ப்பேன்— தம்பி
சூரத் துச்சாதனன் றனையு மாங்கே
கடை பட்ட தோள்களைப் பிய்ப்பேன்,— அங்கு
கள்ளென் றூறு மிரத்தங் குடிப்பேன்,
நடை பெறுங் காண்பி ருலகீர்!— இது [வேண்டா
நான் சொல்லும் வார்த்தையென் றெண்ணிடல்
தடை யற்ற தெய்வத்தின் வார்த்தை,— இது
சாதனை செய்க, பராசக்தி" என்றான்.

அர்ஜுனன் சபதம்

பார்த்த னெழுந் துரை செய்வான்:—'இந்தப்
பாதகக் கர்ணனைப் போரில் மடிப்பேன்.
தீர்த்தன் பெரும்புகழ் விஷ்ணு— எங்கள்
சீரிய நண்பன் கண்ணன் கழ லாணை;
கார்த் தடங் கண்ணி எந் தேவி— அவள்
கண்ணிலுங் காண்டிவ வில்லினு மாணை,
போர்த் தொழில் விந்தைகள் காண்பாய்,— ஹே!
பூதலமே! அந்தப் போதினில்' என்றான்.

பாஞ்சாலி சபதம்

தேவி திரௌபதி சொல்வாள்—'ஓம்,
தேவி பராசக்தி ஆணை யுரைத்தேன்;
பாவி துச்சாதனன் செந்நீர்,—அந்தப்
பாழ்த் துரியோதனன் ஆக்கை இரத்தம்,
மேவி இரண்டுங் கலந்து—குழல்
மீதினிற் பூசி நறுநெய் குளித்தே
சீவிக் குழல் முடிப்பேன் யான்;—இது
செய்யு முன்னே முடியே' னென்றுரைத்தாள்.

ஓமென் றுரைத்தனர் தேவர்;—ஓம்
ஓமென்று சொல்லி உறுமிற்று வானம்.
பூமி யதிர்ச்சி உண்டாச்சு;—விண்ணைப்
பூழிப் படுத்திய தாஞ்சுழற் காற்று.
சாமி தருமன் புவிக்கே—என்று
ஸாக்ஷி யுரைத்தன பூதங்க ளைந்தும்.
நாமுங் கதையை முடித்தோம்;—இந்த
நானில முற்று நல் லின்பத்தில் வாழ்க.

பாஞ்சாலி சபதம் முற்றிற்று.

60. ஸ்வசரிதை

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நெல்லை யூர்சென்றவ் வூணர் கலைத்திறன்
நேரு மாறெனை யெந்தை பணித்தனன்,
புல்லை யுண்கென வாளரிச் சேயினைப்
போக்கல் போலவும், ஊணவிலை வாணிகம்
நல்ல தென்றொரு பார்ப்பனப் பிள்ளையை
நாடு விப்பது போலவும், எந்தைதான்
அல்லல்மிக்கதோர் மண்படு கல்வியை
ஆரியர்க் கிங் கருவருப் பாவதை

நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர் தாதர்கள்
நாயெ னத்திரி யொற்றர் உணவினைப்
பெரிதெ னக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
பேடி யர்பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்
கருது மிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடும்
கலைப யில்கென வென்னை விடுத்தனன்.
அருமை மிக்க மயிலைப் பிரிந்துமிவ்
வற்பர் கல்வியி னெஞ்சுபொருந்துமோ?

கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயில்வர், பின்
கார்கொள் வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்,
அணிசெய் காவிய மாயிரங் கற்கினும்
ஆழ்ந்தி ருக்குங் கவியுளம் காண்கிலார்,
வணிக மும்பொரு ளூலும் பிதற்றுவார்,
வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல் கேட்டிலார்,
துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாமங்கள்
சொல்லுவாரெட் டுணைப்பயன் கண்டிலார்.

கம்ப னெனறொரு மானிடன வாழநததும,
காளி தாசன கவிதைபு னைநததும,
உமபர் வானத்துக கோளையு மீனையு
மோர்நத ளநதொர பாஸகரன மாடசியும,
நமபருநதிற லோடொரு பாணினி
ஞால மீதில லககணங கணடதும,
இமபா வாழவி னிறுதிகண டுணமையின
இயலபு ணாததிய சஙகரன னேறறமும,

சேரன தமபி சிலமபை யிசைததததும,
தெயவ வளளுவன வானமறை செயததும,
பாரில நலலிசைப பாணடியா சோழாகள
பார ளிததததும தாமம வளாததததும,
பேர ருடசுடா வாளகொண டசோகனா
பிழை படாது புவிததலங காததததும,
வீரா வாழதத மிலேசசா தம தீயகோல
வீழததி வெனற சிவாஜியின வெறறியும

அனன யாவு மறிநதிலா பாரதத
தாஙகி லமபயில பளளியுட போகுநா,
முனனா நாடு திகழநத பெருமையும
மூணடி ருககிமிந நாளி னிகழசசியும்
பின்னர் நாடுறு பெறறியுந தேர்கிலாா
பேடிககலவி பயினறுழல பிததாகள,
எனன கூறிமற றெஙஙன் னுணாததுவேன
இஙகி வாககென துளள மெரிவதே!

சூதி லாத வுளத்தின னெநதைதான
சூழ்நத னககு நலஞ்செய னாடியே

ஆங்கிலப் பயிற்சி

ஏதி லார்தருங் கல்விப் படுகுழி
ஏறி யுய்வதற் கரிய கொடும்பிலம்
தீதி யன்ற மயக்கக் குழைமயமாம்
செய்கை யாவினு மெய்யி ரத்தையும்
வாதும் பொய்மையு மொன்றனி லங்கினம்
வாழும் வெங்குகைக் கென்னை வழங்கினன்.
ஐய ரென்றுந் துரையென்று மற்றெனைக்
காங்கி லக்கலை யொல்லொரு றுணாத்திய
பொய்ய ருக்கிது கூறுவன், கேட்டிரேல்
'பொழுதெ லாமுங்கள் பாடத்தில் போக்கிநான்
மெய்ய யர்ந்து விழிகுழி வெய்திட
வீறி ழந்தெனைத் துள்ளநொய் தாகிட
ஐயம் விஞ்சிச் சுதந்திர நீங்கியென்
அறிவு வாரித் துரும்பென் றலைந்ததால்.'
செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது,
தீதெ னக்குப் பல்லாயிரஞ் சேர்ந்தன,
நலமோ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்.
சிலமுன் செய்த நல்வினைப் பயனாலும் நந்
தேவி பாரதத் தன்னை யருளினும்
அலைவு றுத்துநும் பேரிருள் வீழ்ந்துநான்
அழிந்தி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே.

மணம்

நினைக்க நெஞ்ச முருகும், பிறர்க்கிதை
நிகழ்த்த நாநனி கூசு மதனறியே
எனைத்திங் கெண்ணி வருந்தியு மிவ்விடர்
யாங்ஙன் மாற்றுவ தென்பது மோர்ந்திலம்.

அனைத்தொர் செயதிமற றேதெனிற் கூறுவேன.
அமம ! மாக்கள மணமெனுஞ செயதியே.
வினைத தொடாகளில மானிட வாழகையுள
மேவு மிமமணம போறபிறி தினறரோ.

வீடுருவணம யாபபதை வீடெனபாா,
மிகவி ழிந்த பொருளை ப பொருளெனபாா;
நாடுங காலொா மணமறற செயகையை
நலல தோாமண மாமென நாட்டுவாா
கூடு மாயிற பிரம சரியங கொள;
கூடு கினறில தெனனிற பிழைகளசெய
நீட ழிநது நரக வழிச செலவாய
யாது செயயினு மிமமணஞ செயயல காண

வசிடடனுககு மிராமாககுமம பினனொரு
வளளுவாககுமுன வாயததிடடமா தாபோல
பசிததொ ராயிர மாணடு தவஞசெயது
பாாககி னுமம பெறல சால வரிதுகாண.
புசிபப துமபரி லெலலமு தெனறெணிப
புலையா விறறிடும களளுண வாகுமோ?
அசுததா சொலவது கேடகலிா, காளையீா! [மின்.
ஆணமை வேணடின மணஞசெயதலோமபு

வேறு தேயத தெவரெது செயயினும
விழுசசி பெறற விப பாரத நாட்டினில
ஊறறழிநது பிணமென வாழுமிவ
வூன நீகக விருமபு மிளையா தாம
கூறு மெந்தத துயாகள விளையினும
கோடி மககள பழிவந்து சூழினும

நீறு பட்டவிப பாழசசெயல் மட்டினும
நெஞச ததாலு நினைப்ப தொழிகவே.

பால ருந்து மதலையா தம்மையே
பாதகக் கொடும பாதகப பாதகர்
மூலத் தோடுகு லஙகெடல நாடிய
மூட மூடநிா மூடப புலையர் தாம
கோல மாக மணததிடைக கூட்டுமிக
கொலையெ னுஞசெயலொனறினை யுளளவும
சால வினனு மோ ராயிர மாண்டிவா
தாத ராகி யழிகெனத் தோன்றுமே.

ஆஙகொர் கனனியைப பத்துப பிராயத்தில்
ஆழநெஞசிடை யூனறி வணஙகினென ,
ஈஙகொா கனனியைப பனனிரணடாணடினுள
எநதை வநது மணமபுரி விததனன,
தீஙகு மறறிதி லுணடென றறிநதவன
செய லெதிாககுந திறனில னுயினேன.
ஓஙகு காதற றழலெவ வளவென்றன
உள மெரிததுள தெனபதுங் கண்டிலேன.

மறறொா பெணணை மணநது செயத போழதுமுன
மாத ராளிடைகொணடதொா காதலதான
நிறறல் வேணடுமெனவுளத தெணணிலேன ,
நினைவையே யிமமணத்திற செலுததிலேன ,
முறறொடா பிணிலுணமை யிருநததால்
மூணடபினன தொா கேளியெனறெண்ணி
கறறுங கேட்டு மறிவு முதிருமுன [னேன.
காதலொன்று கடமையொனருயினா.

மதனன் செயயு மயக்க மொருவயின ,
மாக்கள் செயயும் பிணிபபு மறறோர்வயின்
இதனிற பனனிரண டாடடை யிளைஞனுக்
கெனனை வேணடு மிடாக்குறுசூழசசிதான ;
எதனி லேனுங கடமை விளையுமேல
எத்துயர்க ளுழனறுமற றெனசெயதும
அதனி லுணமையோ டாாநிடல சாலுமென
றறம விதிபபுது மபபொழு தோாநிலேன.

சாததி ரஙகள கிரியைகள பூசைகள
சகுன மந்திரந தாலிமணி யெலாம
யாதெதனைகொலோ செயதனரலலது
யாது தாமமுறை யெனல காடடிலா ,
தீததி ரனகொ ளறிவறற பொயச செயல
செயது மறறவை ஞான நெறி யெனபா ;
மூதத வாவெறும வேடதி னிறகுஙகால
மூடப பிளளை யறமெவ ேனாவதே ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

ஈஙகிதறகிடை யெநதை பெருந்துயா
எயதி நினறனன, தீய வறுமையான
ஓஙகி நினற பெருஞ செல்வம யாவையும
ஊணா செயத சதியி லிழந்தனன ;
பாஙகி னினறு புகழசசிகள பேசிய
பண்டை நணபாகள கைநெகிழத்தேகினர்
வாஙகி யுயாநத கிளை ஞருந தாதரும
வாழவு தேயந்த பின யாது மதிபபரோ ?

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

பார்ப்பனக் குலங் கெட்டழி வெய்திய
பாழடைந்த கலியுக மாதலால்
வேர்ப்பவேர்ப்பப் பொருள் செய்வதொன்றையே
மேன்மை கொண்ட தொழிலெனக் கொண்
[டனன்;
ஆர்ப்பு மிஞ்சப் பலபல வாணிகம்
ஆற்றி மிக்க பொருள் செய்து வாழ்ந்தனன்;
நீர்ப்ப டுஞ்சிறு புற்புத மாமது
நீங்கவே யுளங் குன்றித் தளர்ந்தனன்.

தீய மாய வுலகிடை யொன்றினில்
சிந்தை செய்து விடாயுறுங் காலத்தை
வாயடங்க மென்மேலும் பருகினும்
மாயத் தாகந் தவிர்வது கண்டிலம்,
நேயமுற்றது வந்து மிகமிக,
நித்தலும் மதற்காசை வளருமால்.
காய முள்ள ளவரையுங் கிடைப்பினும்
கயவர் மாய்வது காய்ந்த வுளங்கொண்டே.

'ஆசைக்கோரள வில்லை மிடயத்துள்
ஆழ்ந்த பின்னங்கமைதி யுண்டாமென
மோசம் போகலிர்' என்றிடித் தோதிய
மோனி தாளிணை முப்பொழு தேத்துவாம்;
தேசத்தார் புகழ் நுண்ணறி வோடு தான்
திண்மை விஞ்சிய நெஞ்சின னாயினும்
நாசக் காசினி லாசையை நாடினன்
நல்ல னெந்தை துயர்க்கடல் வீழ்ந்தனன்.

பொருட் பெருமை

பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்ற நம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்.
பொருளிலார்க் கினமில்லை, துணையிலை,
பொழு தெலாமிடர் வெள்ளம்வந் தெற்றுமால்.
பொருளிலார் பொருள் செய்தல் முதற்கடன்
போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்
மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன்,
மாமகட் கிங்கொ ரூறு முரைத்திலன்,

அறமொன் றேதரு மெய்யின்ப மென்றநல்
லறிஞர் தம்மை யனுதினம் போற்றுவேன்,
பிற விரும்பி யுலகினில் யான்பட்ட
பிழையெத் தனைகோடி! நினைக்கவும்
திறனழிந்தென் மனமுடை வெய்துமால்
தேசத் துள்ள இளைஞ ரறிமினோ!
அறமொன் றேதரு மெய்யின்பம், ஆதலால்
அறனை யேதுணை யென்றுகொண் டுய்திரால்.

வெய்ய காமப் பயன்க ளினைந்து தான்
மெய்யுணர்ந் திடலாகு மென்றுக்கிய
தெய்வமே யிது நீதி யெனினுநின்
திருவருட்குப் பொருந்திய தாகுமோ?
ஐயகோ! சிறிதுண்மை விளங்குமுன்,
ஊழ்வினையத் துயருறல் வேண்டுமே!
பையப்பைய வோராமை குன்றேறல்போற்
பாருளோ ருண்மை கண்டிவ ணுய்வரால்.

முடிவுரை

தந்தை போயினன், பாழ்மிடி சூழ்ந்தது;
தரணி மீதினி லஞ்சலென் பாரிலர்;
சிந்தையிற் றெளிவில்லை; உடலினில்
திறனுமில்லை, உரனுளத் தில்லையால்;
மந்தர்பாற் பொருள் போக்கிப் பயின்றதோர்
மடமைக் கல்வியில் மண்ணுறும் பயனிலை.
எந்த மார்க்கமுந் தோற்றிலதென் செய்வேன்?
ஏன் பிறந்தன னித்துயர் நாட்டிலே?

முடிவுரை

உலகெலாமோர் பெருங் கனவஃதுளே
யுண்டுறங்கி யிடர்செய்து செத்திடுங்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவினுங் கனவாகு மிதற்குநான்
பல நினைந்து வருந்தி யிங்கென்ன பயன்?
பண்டு போனதை யெண்ணி யென்னாவது?
சில தினங்க ளிருந்து மறைவதிற்
சிந்தை செய்தெவன் செத்திடுவோமடா!

ஞான முந் துறவும்பெற் றிலாதவர்
நானிலத் துழல் துயரன்றிக் காண்கிலார்
போனதற்கு வருந்திலன். மெய்த்தவப்
புலமையோனது வானத் தொளிருமோர்
மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
வீச லொக்கு மெனலை மறக்கிலேன்.
ஆன தாவத னைத்தையுஞ் செய்வதோர்
அன்னையே! இனி யேனு மருள்வையால்.

அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே யுறுதி,
அகத்திலே யன்பினோர் வெள்ளம்,
பொறிகளின் மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலா நினதுபே ரருளின்
நெறியிலே நாட்டம், கரும யோகத்தி
னிலைத்திட லென்றிவை யருளாய்.
குறிகுண மேதுமில்லதா யனைத்தாய்க்
குலவிடு தனிப்பரம் பொருளே!

61. வேய்ங்குழல்

ராகம்—ஹிந்துஸ்தான் தோடி. தாளம—ஏகதாளம்.

எஙகிருநது வருகுவதோ—ஒலி
யாவா செயகு வதோ?—அடி தோழி

(1) குனறி னினறும வருகுவதோ—மரக
கொமபி னினறும வருகுவதோ—வெளி
மனறி னினறு வருகுவதோ—எனறன
மதி மருணடிடச செயகுதம— (இஃதெஙகிருந்து)

(2) அலை யொலிததிடும தெயவ—யமுனை
யாறறி னினறும ஒலிபபதுவோ—அன்றி
இலை யொலிககும பொழிலிடை நினறும
எழுவதோ இஃதினன முதைபபோல—(எஙகிருந்து)

(3) காடடி னினறும வருகுவதோ—நிலாக
காறறைக கொணடு தருகுவதோ—வெளி
நாடடினினறு மிதனெனறல கொணாவதோ
நாதமிஃதெனுயிரை யுருககுதே— (எஙகிருந்து)

(4) பறவையேது மொனறுளளதுவோ—இஙஙன
பாடுமோ அமுதககனற பாடடு
மறைவினின்றுங கினனா ராதியா
வாத்தியததினிசை யிதுவோ அடி— (எஙகிருந்து)

(5) கண்ண னூதிடும வேயஙகுழல தானடீ
காதிலே யமுதுளளதில நஞசு
பண்ணனரு மடி பாவையா வாடப
பாடி யெயதிடும அமபடி தோழி (எஙகிருந்து)

62. வள்ளிப் பாட்டு (1)

பல்லவி

எந்த நேரமும் நின் மையல் ஏறுதடீ,
குற வள்ளி! சிறு கள்ளி!

சரணங்கள்

1. (இந்த) நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி
யோரத்திலே யுனைக் கூடி—நின்றன்
வீரத் தமிழ்ச் சொல்லின் சாரத்திலே மனம்
மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாடி—குழல்
பாரத்திலே இதழ் ஈரத்திலே, முலையோரத்திலே
அன்பு சூடி—நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவி யமர நிலை பெற்றதன்
பயனை யின்று காண்பேன்
(எந்த நேரமும்)

2. வெள்ளை நிலா விங்கு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய்—ஒளிக்
கொள்ளையிலே யுனைக் கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினிலே யொன்றுபட்டு—நின்றன்
பிள்ளைக்கிளி மென் குதலையிலே மனம்
பின்னம் அறச் செல்லவிட்டு—அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செல்வமே!
நினைச் சேர விரும்பினேன், கண்டாய்!
(எந்த நேரமும்)

3. வட்டங்க ளிட்டுங் குளமகலாத
மணிப் பெருந் தெப்பத்தைப்போலே—நினை
விட்டு விட்டுப் பல லீலைகள் செய்து நின
மேனி தனை விட லின்றி—
எட்டுத் திசையு மொளிர்ந்திடுங் காலை யிரவியைப்
போன்ற முகத்தாய்!—முத்த
மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுனைச்
சேர்ந்திட வந்தேன். (எந்த நேரமும்)

---

63 வள்ளிப் பாட்டு (2)

ராகம் – கரஹரப்பிரியை. தாளம் —ஆதி.

பல்லவி

உனையே மயல் கொண்டேன்,—வள்ளி!
உவமையி லரியாய், உயிரினு மினியாய்! (உனையே)

சரணம்

எனை யாளவாய், வள்ளி, வள்ளீ!
இள மயிலே, என இதய மலர் வாழ்வே,
கனியே, சுவை யுறு தேனே,
கலவியிலே அமுதனையாய்!—(கலவியிலே)
தனியே, ஞான விழியாய்! நிலவினில
நினை மருவி, வள்ளி, வள்ளீ!
நீ யாகிட வே வந்தேன். (உனையே)

---

64. மழை

1. திக்குக்க ளெட்டுஞ் சிதறி—தக்கத்
தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட
பக்க மலைகளுடைந்து—வெள்ளம்
பாயுது பாயுது பாயுது—தாம்தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம்—அண்டம்
சாயுது சாயுது சாயுது—பேய்கொண்டு
தக்கை யடிக்குது காற்று—தக்கத்
தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட.

2. வெட்டி யடிக்குது மின்னல்,—கடல்
வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது,
கொட்டியிடிக்குது மேகம்!—கூ
கூவென்று விண்ணைக்குடையுது காற்று,
சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா—என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்,
எட்டுத் திசையு மிடிய—மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி வீரா!

3. அண்டங் குலுங்குது, தம்பி!—தலை
ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல
மிண்டிக் குதித்திடுகின்றான்,—திசை
வெற்புக் குதிக்குது; வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடு கின்றார்;—என்ன
தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முன்பு கண்டோம்!
கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
காலத்தின் கூத்தினைக் கண் முன்பு கண்டோம்!

65 ஓவியர் மணி ஸ்ரீ ரவிவர்மா

1. சந்திர னொளியை யீசன்
 சமைத்துப் பருக வென்றே
வந்திடு சாதகம் போல்
 வருந்துவோர், அமுதுண்டாகிய
பந்தியிற் பருக வென்றே
 படைத்தனன் னமரர் தம்மை,
இந்திரன் மாணப்புக் கென்ன
 ஒப்பற்றிடான வெளிய யானை.

2. மலரினில் நீல வானில்
 மாதரார் முகத்தில் எல்லாம்
இலங்கிய அழகை யீசன்
 ஒப்பற்றுனை, சீர்த்தி யிந்த
உலகினி லெங்கும் வீசி
 யோங்கிய இரவி வர்மன்
அல்கிலா அறிவுக் கண்ணு
 லனைத்தையு நுகரு மாறே.

3. மன்னர் மாளிகையி லேழை
 மக்களின் குடிலி லெல்லாம்
உன்னரும் தேசுவீசி
 உளத்தினைக் களிக்கச் செய்வான்
நன்னரோ வியங்கள் தீட்டி
 நல்கிய பெருமான் இந்நாட்

பொன்னணி யுலகு சென்றுன
புவிப்புகழ போதுமெனபான

4. அரமபை யூர்வசி போலுளள
அமர மெல்லியலார செவ்வி
திறமபட வகுதத வெமமான !
செயதொழி லொப்பு நோகக
விருமபியே கொலலா மின்று
விணணுல கடைநது விடடாய ?
அரமபையா நினைகை செயகைக
கழிதலங கறிவை திணணம

5. காலவான போககி லென்றும
கழிவிலாப பெருமை கொணட
கோலவான ஞெழிலகள செயது
குலவிய பெரியோர தாமும
சீலவாழ வகறறி யோரநாட
செததிட லுறுதி யாயின
ஞால வாழவினது மாயம
நவினறிடற கரிய தனறோ ?

ஓம்

65. சத்ரபதி சிவாஜி

தன் சைனியத்திற்குக் கூறியது

ஜய ஜய பவானி! ஜய ஜய பாரதம்!
ஜய ஜய மாதா! ஜய ஜய துர்க்கா!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!
சேனைத் தலைவர்காள்! சிறந்த மந்திரிகாள்!
யானைத் தலைவரும் அருந்திறல் வீரர்காள்!
அதிரத மன்னர்காள்! துரகத் தலைவர்காள்!
எதிரிகள் துணுக்குற இடித்திடு பதாதிகாள்!
வேலெறி படைகாள்! சூலெறி மறவர்காள்!
காலனுருக் கொளும் கணை துறந்திடுவீர்.
மற்று மாயிர விதம் பற்றலார் தம்மைச்
செற்றிடுந் திறனுடைத் தீர ரத்தினங்காள்!
யாவிரும் வாழிய! யாவிரும் வாழிய!
தேவி நந் தமக்கெலாந் திருவருள் புரிக!
மாற்றலார் தம்புலை நாற்றமே யறியா
ஆற்றல்கொண் டிருந்தவிவ் வரும்புகழ் நாடு!
வேதநூல் பழிக்கும் வெளித்திசை மிலேச்சர்
பாதமும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி?
வீரரு மவரிசை விரித்திடு புலவரும்
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு!
தாமமே யுருவமாத் தழைத்த பேர ரசரும்

நிர்மல முனிவரும நிறைநத நன் ஞடு!
வீரரைப் பெருத மேனமைதீர் மஙகையை
ஊரவா மலடியென றுரைததிடு நாடு!
பாரதபூமி பழமபெரும பூமி,
நீ ரதன புதலவா · இந நினைவகற ருதீர!
பாரத நாடு பாாகலெலாம திலகம
நீ ரதன புதல்வர், இந் நினைவகற ரு,தீர்!
வானக முட்டு மிமயமால வரையும
ஏனைய திசைக ளிலிருந திரைக கடலும
காததிடு நாடு! கஙகையுஞ சிநதுவும
தூத திரை யமுனையுஞ சுனைகளும புலலகளும
இனனரும பொழிலகளும இணையிலா வளஙகளும
உனனத மலைகளும ஒளிா தரு நாடு!
பைநநிறப பழனம பசியிலா தளிகக
மைந்நிற முகிலகள வழஙகு பொன ஞடு!
தேவாகள வாழவிடம, திறலுயா முனிவா
ஆவலோ டடையு மரும புகழநாடு!
ஊனமொன றறியா ஞானமெயப பூமி!
வானவா விழையு மாடசியாா தேயம!
பாரத நாடடிசை பகர யான வல்லனே?
நீ ரதன புதலவா, இந நினைவகற ருதீர்!
தாயததிரு நாடடைத் தறுகண மிலேசசா,
பேயத்தகை கொணடோர், பெருமையும வண்மையும்
ஞானமு மறியா நவைபுரி பகைவா,
வானக மடக்க வந்திடு மரககர் போல்
இந்நாட் படைகொணாந தினனலசெய் கின்ருர்!
ஆலய மழிததலு மருமுறை பழித்தலும்

பாலரை விருத்தரை பசுக்களை ஒழித்தலும்
மாதாகற பழித்தலும மறையவா வேள்விக்
கேதமே சூழவது மியறறிநிற கினருர் !
சாத்திரத தொகுதியைத் தாழதது வைக்கினருர் !
கோத்திர மஙகையா குலஙகெடுக கினருர் !
எணணில துணைவாகாள ! எமக்கிவா செயுநதுயர் ;
கண்ணிய மறுததனா , ஆணமையுங கடிநதனா ;
பொருளினைச சிதைததனா , மருளினை விதைத
[தனர் ;
திணமையை யழிததுப பெணமையிஙகளிததனர் ;
பாரதப பெரும பெயா பழிபபெய ராககினா ;
சூராதம மககளைத தொழுமபராயப புரிநதனா ;
வீரிய மழிநது மேனமையு மொழிநது நம
ஆரியா புலையருக கடிமைக ளாயினா.
மறறிதைப பொறுதது வாழவதோ வாழகைக ?
வெறறிகொள புலையாதாள வீழநதுகொல் வாழவீர்?
மொககுளதான தோனறி முடிவதுபோல
மககளாயப பிறநதோா மடிவது திணணம !
தாயததிரு நாடடைத தகாததிடு மிலேச்சரை
மாயததிட விருமபான வாழவுமோர் வாழவுகொல் ?
மானமொன றிலாது மாறறலா தொழுமபராய
ஈனமுறறிருகக எவன்கொலோ விருமபுவன் ?
தாயபிறன் கைபடச் சகிபபவனுகி
நாயென வாழவோன் நமரிலிங குளனே ?
பிச்சைவாழ வுகநது பிறருடை யாட்சியில்
அச்ச முறற றிருப்போன ஆரிய னல்லன் ;
புனபுலால் யாக்கையைப போறறியே தாயநாட்

டன்பிலா திருப்போன் ஆரிய னல்லன்.
மாட்சிதீர் மிலேச்சர் மனப்படி யாளும்
ஆரியத் தன்மை யற்றிடுஞ் சிறியார்
யாரிவ ணுளரவ ராண்டே னொழிக!
படைமுகத் திறந்து பதம்பெற விரும்பாக்
கடைபடு மக்களென் கண்முனில் லாதீர்!
சோதரர் தம்மைத் துரோகிக ளழிப்ப
மாதரார் நலத்தினை மகிழ்பவன் மகிழ்க!
நாடெலாம் பிறர்வசம் நண்ணுதல் நினையான்
வீடுசென் றொளிக்க விரும்புவோன் விரும்புக!
தேசமே நலிவொடு தேய்ந்திட மக்களின்
பாசமே பெரிதெனப் பார்ப்பவன் செல்க!
நாட்டுளார் பசியினால் நலிந்திடத் தன்வயி
றூட்டுதல் பெரிதென உண்ணுவோன் செல்க!
ஆணுருக் கொண்ட பெண்களு மலிகளும்
வீணிலிங் கிருந்தெனை வெறுத்திடல் விரும்பேன்.
ஆரிய ரிருமின்! ஆண்களிங் கிருமின்!
வீரிய மிகுந்த மேன்மையோ ரிருமின்!
மானமே பெரிதென மதிப்பவ ரிருமின்!
ஈனமே பொருத வியல்பின ரிருமின்!
தாய்நாட் டன்புறு தனையரிங் கிருமின்!
மாய நாட் பெருமையின் மாய்ப்பவ ரிருமின்!
புலையர்தம் தொழும்பைப் பொறுக்கிலா ரிருமின்!
கலையறு மிலேச்சரைக் கடிபவ ரிருமின்!
ஊரவர் துயரில்நெஞ் சுருகுவீ ரிருமின்!
சோர நெஞ்சிலாத் தூயவ ரிருமின்!
தேவி தாள்பணியுந் தீரரிங் கிருமின்!

பாவியா குருதியைப பருகுவா ரிருமின் !
உடலிளைப போறறு வுததும ரிருமின !
கடல் மடுபபினுமனங கலஙகல ருதவுமின் !
வமமினோ துணைவீா ? மருடசி கொளளாதீா !
நமமினோ ராற்றலை நாழிகைப பொழுதெனும
புல்லிய மாறறலா பொறுககவல் லாாகொல ?
மெலலிய திருவடி வீறுடைத தேவியின
இனனருள நமககோா இருநதுணை யாகும.
பனனரும புகழுடைப பாாததனும கணணனும
வீமனும துரோணனும வீடுமன ருனும
ராமனும வேறுள இருநதிறல வீரரும
நறறுணை புரிவா, வாளைக நாடறும ;
வெறறியே யனறி வேறெதும பெறுகிலேம.
பறறரு முனிவரும ஆசிகள பகாவா
செறறினி மிலேசசரைத தீாததிட வமமின !
ாடடியாற சிரஙகளை விடடிட எழுமின !
நீடடிய வேலகளை நேரிருந தெரிமின !
வாளுடை முனையினும, வயநதிகழ சூலினும,
ஆளுடைக கால்க ளடியினுந தேர்களின
உருளையி னிடையினும, மாறறலர் தலைகள
உருளையிற கணடுநெஞ சுவபபுற வமமின !
நம மிதம பெருவளம நலிநதிட விருமபும
(வனமியை) வேரறத தொலைத்தபின னனரோ
ஆனெனப பெறுவோம ! அனறிநா மிறபபினும
வானுறு தேவா மணியுல கடைவோம !
வாழவமேற பாரத வானபுகழத தேவியை
தாழவினின றுயாததிய தடமபுகழ பெறுவோம !

போரெனி லிதுபோற புண்ணியத் திருப்போர
பாரினி லிதுபோர் பாரத்திடற் கெளிதோ ?
ஆட்டினைக கொனறு வேளவிக ளியற்றி
வீட்டினைப பெறுவான விருமபுவார சிலரே ;
நெஞசக குருதியை நிலததிடை வடித்து
வஞசக மழிககும மாதவம புரிவம யாம.
வேளவியி லிது போல வேளவி யொனறில்லை ;
தவததினி லிதுபோற றவம பிறிதில்லை.
முனனையோர் பார்த்தன முனைததிசை நின்று
தன்னெதிர நினற தளததினை நோககிட
மாதுலா சோதரா மைததுனா தாதையா
காதலின நணபா கலைதரு குருவ ரென
றினையவ ரிருததலகண டிதயநொந தோனுயத்
தனனருந தெயவிகச சாரதி முனனா
“ ஐயனே ! யிவாமீ தமபையோ தொடுபபேன ?
வையகத தரசும வானக வாடசியும
போயினு மிவாதமைப போரினில வீழத்தேன.
மெயயினில் நடுககம மேவுகின றதுவால ;
கையினில் விலலும கழனறுவீழ கினறது ;
வாயுலா கினறது , மனம்பதைக் கின்றது ;
ஓயவுறுங காலகள ; உலைந்தது சிரமும் ;
வெறறியை விருமபேன ; மேனமையை விருமபேன் ;
சுறறமிங கறுததுச் சுகமபெறல விரும்பேன ;
எனையிவா கொலலினும இவரையான் தீண்டேன்
சினையறுத் திட்ட பின செயவதோ ஆட்சி ?”
எனபபல கூறியவ் விந்திரன புதல்வன ’
கனபபடை வில்லைக் களத்தினி லெறிந்து

சோர்வொடு வீழநதனன , சுருதியின முடிவாயத்
தோவயின நினறநல தெயவிகப பெருமான
வில்லெறிந திருநத வீரனை நோககி,
"புலலிய அறிவொடு புலமபுகினறனையால
அறததினைப பிரிநத சுயோதனு தியரைச
செறுததினி மாயபபது தீமையென கினருய.
உணமையைஅறியாய , உறவையே கருதிப
பெணமைகொணடேதோ பிதறறிநிற கினருய.
வஞசகா, தீயா, மனிதரை வருததுவோா,
நெஞசகத தருககுடை நீசாகள—இனனோா
தமமொடு பிறநத சகோதர ராயினும
வெமமையோ டொறுததல வீரா தருசெயலாம.
ஆரிய ! நீதி நீ யறிகிலை போலும !
பூரியா போல மனம புழுஙகுற லாயினை.
அருமபுகழ தேயபபதும அனுரியத தகைததும்
பெருமபதத தடையுமாம பெணமையெங கெயதினை?
பேடிமை யகறறு! நின பெருமையை மறநதிடேல் !
ஈடிலாப புகழினய! எழுகவோ எழுக!"
எனறுமெய ஞானமநம மிறையவா கூறக
குனறெனும வயிரக கொறறவான புயததோன
அறமே பெரிதென அறிநதிடு மனததனய
மறமே யுருவுடை மாறறலா தமமைச
சுறறமும நோககான தோழமை மதியான
பறறலர் தமையெலாம பாரக கிரையாககினன.
விசயனன றிருநத வியன் புகழ நாடடில்
இசையுநற றவததா லினறுவாழந திருககும
ஆரிய வீராகாள! அவருடை மாறறலா,

தேரில், இந் நாட்டினர், செறிவுடை உறவினர்,
நம்மையின் றெதிர்க்கும் நயனிலாப் புல்லோர்
செம்மைதீர் மிலேச்சர், தேசமும் பிறிதாம்,
பிறப்பினி லன்னியர், பேச்சினி லன்னியர்,
சிறப்புடை யாரியச் சீர்மையை யறியார்.

[குறிப்பு :—இது அச்சுப்பிரதி ஒன்றிலிருந்து பதிப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது, நூலின் போக்கைப் பார்க்குமிடத்து, இது பூர்த்தி யாகவில்லை யென்றும், கடைசியில் இன்னும் சில வரிகள் இருந்தி ருக்கலாமோ என்றும் சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது—பா பி]

67. நவராத்திரிப் பாட்டு

பராசக்தி (மூன்றும் ஒன்றாகிய மூர்த்தி)

1. மாதா பராசக்தி வையமெலாம் நீ நிறைந்தாய்!
ஆதார முன்னையல்லால் ஆரெமக்குப் பாரினிலே!
ஏதாயினும் வழி நீ சொல்வாய், எமதுயிரே!
வேதாவின் தாயே! மிகப் பணிந்து வாழ்வோமே.

வாணி

2. வாணி கலைத் தெய்வம் மணிவாக் குதவிடுவாள்
ஆணிமுத்தைப் போலே அறிவு முத்து மாலையினாள்
காணுகின்ற காட்சியாய்க் காண்ப தெல்லாங்
காட்டுவதாய்
மாணுயர்ந்து நிற்பாள் மலரடியே சூழ்வோமே.

ஸ்ரீ தேவி

3. பொன்னரசி நாரணனார் தேவி, புகழரசி
மின்னு நவரத்தினம்போல் மேனியழகுடையாள்
அன்னையவள் வையமெலாம் ஆதரிப்பாள் ஸ்ரீதேவி
தன்னிரு பொற்றாளே சரண்புகுந்து வாழ்வோமே.

பார்வதி

4. மலையிலே தான் பிறந்தாள், சங்கரனை மாலையிட
உலையிலே யூதி உலகக் கனல் வளர்ப்பாள் [ட்டாள்
நிலையி லுயர்த்திடுவாள், நேரே அவள் பாதம்
தலையிலே தாங்கித் தரணிமிசை வாழ்வோமே.

68. காளிப் பாட்டு

1. யாதுமாகி நின்றாய் காளி
   எங்கும் நீ நிறைந்தாய்
   தீது நன்மை யெல்லாம்—காளி
   தெய்வ லீலை யன்றோ?
   பூத மைந்து மானாய்—காளி
   பொறிகளைந்து மானாய்
   போதமாகி நின்றாய்—காளி
   பொறியை விஞ்சி நின்றாய்.

2. இன்பமாகி விட்டாய்—காளி
   என்னுளே புகுந்தாய்
   பின்பு நின்னையல்லால்—காளி
   பிறிது நானுமுண்டோ?
   அன்பளித்து விட்டாய்—காளி
   ஆண்மை தந்து விட்டாய்
   துன்பம் நீக்கிவிட்டாய்—காளி
   தொல்லை போக்கி விட்டாய்.

69. நிலவுப் பாட்டு

1. வாராய் நிலவே வையத் திருவே,
   வெள்ளைத் தீவில் விளையுங் கடலே,
   வானப் பெண்ணின் மதமே, ஒளியே,
   வாராய், நிலவே, வா.

2. மணணுககுளளே யமுதைதக கூட்டிக்
கண்ணுக்குளளே களியைக் காட்டி
எண்ணுககுளளே யினபத தெளிவாய
வாராய, நிலவே, வா.

3. இனபம வேணடில வானைக காணபீர்,
வானெளி தனனை மணணிற காணபீர்,
துனபந தானோ பேதைமை யனறே!
வாராய, நிலவே, வா.

4. அசசப பேயைக கொலலும படையாம
விததைத தேனில விளையுங களியாய
வாராய, நிலவே, வா.

---

70. வேலை

தோகைமே லுலவுங கநதன
சுடாககரத திருககும வெறறி
வாகையே சுமககும வேலை
வணங்குவ தெமககு வேலை.